FANTASY RATIO

Chaos

Cine suntă, dar femeie?

Theo Anghel

Quantum

Chaos

am murit de fericire 2

Quantum
PUBLISHERS

©2016 Theo Anghel
©2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficţiune.
Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.
Este interzisă reproducerea totală sau parţială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deţinătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers
www.quantumpublishers.ro
Email: office@quantumpublishers.ro
Vânzări: vânzări@quantumpublishers.ro

ISBN 978 – 606 – 94133 – 2 – 6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANGHEL, THEO
Chaos: Am murit, din fericire / Theo Anghel.
- Domneşti: Quantum Publishers, 2016
ISBN 978 – 606 – 94133 – 2 – 6.
821.135.1 – 31

Tipărit în România

Theo Angliei

Chaos

am murit de fericire 2

QUANTUM
PUBLISHERS
2016

Capitolul I

Ţipătul Iuliei ne-a adunat pe toţi de pe unde eram răsfiraţi. Eu, Mati, doamna Denise, o nepoată de-a ei pe nume Iolanda, Viorel şi Marius, plus câţiva necunoscuţi aflaţi prin zonă, alergarăm cu inimile în gât, alarmaţi de răcnetul copilei.

Fetiţa încercase să hrănească un struţ cu frunze uscate culese de pe jos, aşa cum văzuse pe alţi copii făcând. Numai că struţului, sătul de atâta verdeaţă fadă, îi trecuse prin cap să se înfrupte dintr-un deget fraged de copil. Cine putea să-l condamne?

Era duminică şi Mati s-a decis s-o scoată pe Iulia, ajunsă iar în căminul din canal, în oraş, unde s-o facă să uite de avatarurile închipuitei ei copilării. S-a pricopsit, pe lângă Viorel, cu Marius, un nou locatar al pensiunii de dedesubt. Sufletul ei de om bun n-a rezistat privirii jinduitoare a puiului de om.

— Şi-mi iei îngheţată? strigase copila, sărind pe loc.

Bucuria Iuliei a răsunat de la un capăt la altul al canalului şi a adus, ca un recul, toate sufletele gingaşe închise în trupuri de un metru şi ceva înălţime. Cuvântul *îngheţată* s-a tradus deodată într-un soi de nirvana. Prichindeii s-au imaginat deja eliberaţi de grijile vieţii, de suferinţe, numai prin trecerea limbii – musai lent şi metodic – peste

pielea fină şi aromată a minunatului desert congelat.

Mati i-ar fi luat pe toţi, însă părinţii unora aruncară priviri suspicioase către intrusa de deasupra, al cărei entuziasm zgâria şi perturba ritmul sumbru al vieţii catacombelor. Şi-au strâns progeniturile pe lângă ei. Nu doreau să fie pervertiţi de lumină. Nu le-ar fi făcut niciun bine. După excursia vremelnică în soare, cu iluzia unei fericiri mai volatile decât eterul, s-ar fi întors alături de şobolanii cenuşii cu care s-ar fi luptat pentru o bucată de pâine uscată.

Cui i-ar folosi o astfel de înşelăciune? Lor, în niciun caz! O priveau cu ochii bănuitori ai celor ce se aşteaptă să fie furaţi. Gloria secretă a suferinţei trebuia să le aparţină.

Mati a invitat-o pe vecina noastră, buna doamnă Denise, să ne însoţească. Femeia a acceptat cu multă bucurie să ocupe rolul de bunică a micuţei brunete cu părul negru ca smoala. Mare i-a fost surpriza când s-a văzut împroprietărită cu trei nepoţi în loc de unul. Am avut şi noi parte de surpriza noastră când am văzut că n-a venit singură, ci însoţită de propria nepoată, Iolanda, o zdrahoancă de femeie. Picată într-o vizită neanunţată, privise cu suspiciune această ieşire a mătuşii octogenare.

Iolanda îşi amintise, subit şi inexplicabil, cât de mult îşi iubea mătuşa, tocmai când bătrâna împlinise o vârstă numai bună pentru a-şi permite

o călătorie către Cel de Sus, cu bilet doar dus.

O sufoca în atenţii, se arăta preocupată de starea de sănătate a scumpei mătuşi şi îşi făcea apariţia în casa ei pe neaşteptate, ieşind de te miri unde ca un spectru vigilent.

— Vine să vadă dacă am murit, spunea doamna Denise.

Îmi povestea fără reţineri despre zbuciumul rudelor şi despre încercările lor patetice de a se asigura că numele le va figura pe acel ultim act, ce urma să hotărască cine primea micuţul apartament de două camere. Însă doamna Denise era de o isteţime diabolică, îi juca pe degete ca pe nişte marionete.

Le-a spus clar şi de la obraz că moştenitorul nu va fi ştiut decât după ce ea va fi trecut la cele veşnice. Va fi acela care o va mulţumi şi respecta suficient cât s-o determine să-i treacă numele pe documentul deja redactat.

Bătrâna mea vecină, prima persoană cunoscută după întoarcere, mă contraria. Părea compusă din două jumătăţi de femei, total opuse ca fire. Una era dulceaţa în persoană şi aveai certitudinea că putea vindeca pe oricare muribund, doar cu atingerea ei tămăduitoare, pe când geamăna era clădită de mâna unui sculptor în gheaţă, cam stângaci, ce uitase să netezească niscaiva colţuri ascuţite, tăioase ca lama unui brici. Partea proastă era că nu ştiai niciodată care dintre cele două jumătăţi prelua conducerea octogenarului trup

suspect de bine conservat şi erai nevoit să te porţi cu nesfârşită rezervă până când ai fi dibuit-o. Fostă profesoară de muzică într-un liceu din oraş, se enerva la culme dacă cineva se oferea s-o ajute sau devenea prea impetuos apucând-o de braţ fără să aştepte acceptul, sau plin de bune intenţii, îl punea necuratul să se înfigă în mânerul căruţului de cumpărături.

Odată am dat nas în nas cu ea în scara blocului. Avea o expresie atât de indignată că nu m-am putut abţine să n-o întreb ce se întâmplase. Mi-a povestit cu aerul unei regine luată din greşeală drept femeie de rând că abia a reuşit s-o convingă pe tânăra Ixuleasca să nu-i smulgă mai devreme amintitul utilaj din mână.

Doamna Denise era în toane bune azi şi, când Iulia a răcnit, muşcată de struţul lacom, s-a purtat ca o bunică veritabilă. A luat copila la piept, a mângâiat-o şi sărutat-o, reuşind în timp record să pună capăt scâncelilor venite din adâncul sufletului. Singura rană provocată de haina pasăre fusese cea din orgoliu. Pitica era convinsă că fusese muşcată dinadins, pentru că era diferită de ceilalţi.

Cu chiu, cu vai, am convins-o că nu era în natura struţilor să fie părtinitori şi că totul nu fusese decât o întâmplare.

Pe când ne îndepărtam de grădina păsării, fata păstra încă o expresie de adâncă mâhnire şi arunca pe furiş câte un ochi către perfida

atacatoare. Aceasta, trădătoare ca orice pasăre, indiferentă la mica dramă iscată într-o inimă de copil, se înfrupta nepăsătoare din trataţiile oferite de ceilalţi ştrengari extaziaţi.

Viorel şi Marius se depărtaseră de noi şi cercetau cu luare aminte nişte lighioanele adunate într-un ţarc, discutând între ei ca doi adulţi preocupaţi. Doamna Denise, cu Iulia de mână, se afla în faţa mea şi a lui Mati, iar Iolanda ne studia pe toţi de la o oarecare depărtare. Mai încerca uneori să intre în graţiile mătuşii, dar gesturile enervate ale acesteia o determinau să se retragă precum un melc în cochilie.

Braţul lui Mati se strecură pe sub cotul meu. Era tristă.

— Spune repede! La ce te gândeşti? Iute! Nu mai sta să fabrici un răspuns!

— Oriana! mă privi cu ochii ăia căprui. Azi n-o mai duc pe Iulia… acolo.

Îi venea greu să spună canal. Probabil pentru că cei mai mulţi oameni nu se gândeau la acest loc ca la o destinaţie, ci ca la unul unde se recoltau toate dejecţiile oraşului, izvor de miasme fetide, cartierul general al tuturor rozătoarelor; un loc de groază căruia nu ţi-ai dori să fii nevoit să-i spui *acasă.*

Nu-mi spunea ceva nou. Era mare lucru dacă trecea o zi şi nu se referea la intenţia ei de a o lua pe micuţă. Devenise o obsesie, un scop suprem al întregii ei existenţe, iar de când îl îndepărtasem pe Eugen, părea să fie singura chestiune ce mai

preocupa drăgălaşul ei căpşor cârlionţat.

N-am răspuns imediat, ci am făcut ce o sfătuisem pe ea să nu facă: mă căzneam să ticluiesc un răspuns.

La naiba! Ori de câte ori aveam nevoie de replicile cele mai inteligente, nu dădeam de ele nici cu lupa.

Efortul mental m-a făcut să mă scarpin în creştet, de parcă acolo s-ar fi aflat nişte expresii dumnezeieşti pe care nu le-aş fi putut convinge să mi se reveleze decât după o meticuloasă gâdilare cu buricele degetelor.

— Bănuiesc că poţi s-o iei astă-seară, dar nu te gândi s-o păstrezi pentru totdeauna. Fata asta nu e orfană, are nişte persoane cărora le aparţine.

— Nenorociţi! scrâşni ea.

— Nenorociţi sau nu, ăia sunt părinţii ei şi tu ai putea fi acuzată de răpire sau… sechestrare de persoane.

Am privit-o ca şi când aş fi cercetat ceva cu mare concentrare.

— Neah! Nu te-ar prinde zeghile!

— Dar dacă le-aş cere-o chiar părinţilor ei? spuse după o vreme.

Am rezistat primului impuls, acela de a-i demola noua strategie şi i-am strâns antebraţul. În ultima vreme o exasperasem cu aerul meu de Gică Contra. Oricât şi-ar fi bătut capul, nu exista nicio portiţă legală pentru a o lua pe copilă, iar eu nu pierdeam nicio ocazie să-i deschid ochii.

Iulia se alăturase băieţilor. Se scălâmbăiau cum le trecea prin cap în faţa cuştii unor maimuţe mici. Animalele le întorceau gesturile, şi asta le producea copiilor un haz nebun. Doamna Denise îi privea de sub umbra unui castan cu ramuri aplecate generos până aproape de pământ. Avea ceva în privire, aşa că am lăsat-o pe Mati şi m-am apropiat de ea.

— Sunteţi în regulă?

Îşi mută privirea dinspre mine şi după un răgaz de câteva secunde reveni, fără să mă lase să-i văd ochii.

— Copilaşii ăştia! Chiar stau în canale?

De obicei trăirile îşi pierd din tărie atunci când sunt trecute pe hârtie, dar credeţi-mă pe cuvânt, expresia chipului bătrânei îmi edifică pe de-a-ntregul strângerea dureroasă din inima ei. Nu erau mulţi cei care să aibă timp să se gândească la dramele celorlalţi, să le lase pe ale lor deoparte, măcar pentru o clipă.

I-am prins umerii cu duioşie, strângând-o la piept. Gestul mi-a atras o privire alertată din partea nepoatei cerber. Prezenţa acelei femei, aerul ei veşnic încordat făcea ca buna mea dispoziţie să piardă din consistenţă. Asta mă frustra. Momentele de pace erau atât de puţine, încât ţineam cu tot dinadinsul să nu mi le irosesc aiurea.

Există oameni ce pot suge seva vitalităţii din semenii lor doar prin simpla prezenţă. Simpla

prezenţă e un fel de a spune, prezenţa lor nu-i nicidecum aşa. Fluide energetice nevăzute înconjoară victima ca într-o pânză de păianjen şi o sucesc pe-o parte şi pe alta până o stafidesc cu totul.

Am avut ocazia să simt de câtă hotărâre era capabilă Mati a mea în seara acelei zile, după ce i-am condus pe Viorel şi Marius până la intrarea în canal. A oprit-o pe Iulia să-i urmeze în hăul de unde exalau în aburi diformi mirosuri puturoase.

Nu am mai coborât, ci i-am privit pe băieţi cum s-au făcut tot mai mici în gura umedă a pământului. Imaginea locatarilor, întinşi ca nişte leşuri pe saltelele jilave, cu chipuri prostite de drogul nelipsit indiferent de circumstanţe, îmi era deja cunoscută. Era ca o rană necicatrizată pe de-a-ntregul. O coajă subţire se forma în răstimpuri, însă era repede diluată de supuraţiile plăgii şi ciclul se relua agonizant.

Trilurile glasului încântat al micuţei brunete nu au fost în stare să-mi schimbe starea de spirit. Mi l-am imaginat pe Viorel privind cu ochii mijiţi la mizeria din juru-i, făcând o comparaţie zdrobitoare cu ce lăsase în urmă.

Dacă pe cei ce duceau o viaţă firească, decentă, o astfel de zi îi lăsa cu un zâmbet mulţumit când puneau capul pe pernă, pe unul ca micul meu prieten trebuie să-l fi demoralizat şi mai abitir.

N-am putut rămâne cu Mati şi Iulia. Spectacolul nou trezitei ei porniri materne trebuie să fi fost

sublim. Mi-am imaginat doar cum a îndopat-o pe micuţă cu tot ce avea mai bun prin bucătărie, cum a învelit-o cu drag, cum i-a spus o poveste până a văzut-o adormind.

Sentimentele mele erau îndoite exact pe jumătate. Nu alunecam nici în partea ce mă îndemna să-i dau dreptate, nici în cea convinsă că Mati se juca de-a mama cu păpuşica pe nume Iulia. Nu eram încredinţată că micuţei îi făceau vreun bine schimbările astea de decor, atât de dramatice. Când ştii cu certitudine că nu poţi salva pe cineva din mocirla mediului viciat în care trăieşte, că nu se poate ridica, indiferent de eforturi, nu-i faci niciun serviciu arătându-i faţa dulce a vieţii.

Greşeam, poate. Nu mai ştiam nimic despre nimic atunci când dădeam nas în nas cu realitatea oamenilor cârtiţă.

Capitolul II

Imediat cum am ajuns la Luxura, m-am schimbat în *echipamentul de scandal,* cum îl numea Mati, şi am dat o raită prin bucătărie să-i salut pe cei trei truditori întru umplerea burdihanelor clienţilor. Măriuţa, mare stupoare, nu toca nimic. Ea şi băieţii stăteau strânşi într-un colţ şi şuşoteau despre ceva extrem de grav. Feţele le erau pământii.

— Ce naiba aveţi?

Schimbară nişte priviri complice, ca pentru a se

înţelege dacă să împărtăşească misterul tainei lor. Dragoş mi-a făcut semn să mă apropii. Moacele de conspiratori de ocazie ale celor trei bucătari mă amuzau.

— Ei? i-am îmboldit.

Mai devreme subtilizasem o felie de salam de pe o tavă şi încă o mestecam.

Priviră gestul meu ca o impietate adusă solemnităţii veştilor pe care aveau să mi le dea. Am înghiţit dumicatul, repede şi cu noduri, sub privirile lor aspre.

Măriuţa începu să spună ceva. Vorbea atât de încet, încât m-a forţat să mă înclin spre ea. Ceilalţi făcură la fel.

— Cică Anais a pierdut barul la poker în favoarea unui interlop. Ăsta… Auzi tu, ăsta bagă groaza în jumătate de oraş. Se zice că taie limbile celor ce nu-i sunt pe plac.

Aici, Măriuţa făcu o pauză, înghiţi în sec, apoi plescăi zgomotos din limbă, ca pentru a sărbători faptul că încă o are.

— Bă, să dea dracu’! spuse Dragoş cu un aer serios.

Nu te gândeşti deloc la limbă ca fiind importantă, bă, da ia să n-o mai ai!

— Cum dracu’! Limba e tot organ. Organu’ gustului! conchise Vincent cu emfază.

Dragoş îl privi cu o licărire de interes în ochii cu pleoapele semicăzute.

— E organ?

Vincent se scărpină în creştet. Nevoia de confirmare a colegului său de bucătărie îi cam zdruncinase convingerea că limba avea o titulatură atât de impozantă.

Măriuţa smuci scurt din cap, când spre unul, când spre altul. Deodată, dezbaterea asupra acurateţii afirmaţiei lui Vincent deveni mai importantă decât prima ştire.

— Fără un organ nu poţi trăi, mă, da fără limbă se poate. Nu e organ, spuse.

— Cum să nu poţi? Fără un rinichi se poate! replică Dragoş după ce stătu câteva secunde pe gânduri.

— Da, dacă ai câte două de fiecare. Da dacă e doar unu…

Logica imbatabilă a Măriuţei i-a lăsat pe bărbaţi cu gurile căscate.

Speram din tot sufletul ca interlopul ăla să nu mai taie şi altceva, altfel n-aveam să mai aflu în veci detalii despre ce păţise Anais. Dacă era adevărat. Cu ăştia trei nu ştiai niciodată sigur.

Fiecare dintre ei aducea argumente pro sau contra şi la finalul dezbaterii – exagerat de aprinsă, după părerea mea, dacă ţinem cont de subiect – s-au răsfirat pe la posturile lor mai nelămuriţi şi mai confuzi decât la început.

I-am privit ca pe o adunătură de nebuni proaspăt evadaţi de la ospiciu.

— Şi cu Anais? am întrebat cu palmele ridicate.

Dragoş întoarse către mine o privire placidă.

Ţinea ambele pleoape trase peste ochii albaştri, ca nişte storuri. În curând vor pica de tot. Ieşi din spatele blatului, se opri în faţa frigiderului de unde scoase o halcă de carne.

A scurs-o de sânge într-o chiuvetă mare, a spălat-o, apoi a trântit-o pe tocătorul de lemn. S-a apucat tacticos să separe bucata de pulpă în bucăţi de friptură şi porţiuni pline de grăsime şi zgârciuri numai bune pentru chiftelele cu unghii ale Măriuţei.

Vincent mi-a întors spatele. S-a pus pe spălat legume şi verdeţuri.

De când îl lăsasem în spatele tejghelei şi fugisem la porunca ceasului, mă privea cu nesfârşită respingere. Auzisem că nu se descurcase prea bine şi Anais, enervat mai degrabă de dezertarea mea decât de stângăcia lui, îl bruftuluise întreaga noapte, stându-i în coaste ca un ghimpe afurisit. Mă acuza pentru eşecul răsunător al carierei de barman, nu fără temei, aş putea spune. Ştiam că îşi dorea să iasă din bucătărie, dar Anais nu îl considera destul de arătos pentru a sta în prima linie. Cercurile vineţii din jurul ochilor lui, straşnic evidenţiate de tenul palid, alb ca hârtia, îi dădeau un aer veşnic dezolat, de om nemulţumit de tot şi toate, l-ar fi impresionat în mod neplăcut pe muşteriii barului. Nu-i puteam imputa lui Anais această superficialitate. Era om de afaceri, până la urmă.

— Spune, dom’le, ce-i cu Anais? am insistat pe

lângă Măriuţa.

Tocmai atunci Dragoş îi aruncă un pumn de cubuleţe de carne grasă pentru tocat. Câteva căzură peste palma mea stângă proptită în blatul de inox. Îngreţoşată, am şters iute cu un prosop cele câteva picături de sânge care desenaseră o figură ciudată pe pielea mea.

— Azi am visat inundaţie, rosti femeia fără să-mi dea atenţie. Aveam apa pân la genunchi. Oare ce-o însemna?

Puteam să fiu acolo sau nu, ea tot ar fi pus întrebarea. Nu o adresa cuiva anume.

— Nu ştiu ce înseamnă. Zi-mi de Anais.

— A pierdut barul la poker.

— Asta ai mai spus, am repezit-o, iritată.

— Altceva nu ştiu.

Ridică privirea spre mine cu aerul unui om căruia tocmai i-a trecut prin scăfârlie o idee de milioane.

— Dar dacă visele nu înseamnă nimic?

— Visele nu înseamnă nimic, i-am răspuns, lăsând-o în plata Domnului.

Interacţiunile cu fata asta îmi lăsau de fiecare dată un gust nedefinit, de parcă aş fi avut de-a face cu o nebună încă nediagnosticată. Tot ce spunea era în doi peri. În doi peri sau al naibii de interesant pentru cine avea chef de dezlegat sensurile hieroglifice ale bălmăjelilor ei.

M-am consolat cu nişte felii de şuncă afumată, luate din mers de pe tava plină cu apetitive.

— Aia e tava lui Anais! îmi strigă Măriuţa, iritată

de faptul că-i stricasem aranjamentul elaborat.

Bombăni ceva cu obişnuitul ei mormăit şi, după satisfacţia pe care o vedeam mustăcind pe chipul lui Vincent, mi-am dat seama că trebuie să fi fost o înjurătură.

„Lua-v-ar gaia de ciudaţi!”

l-am lăsat şi am ieşit pe holul întunecos. De ce nu punea nimeni nişte becuri aici? Locul arăta ca un tunel.

Dinspre stânga, unde se afla biroul lui Anais, se auzeau voci. A şefului şi alta, necunoscută. Pronunţia inconfundabilă şi accentul specific unei părţi a etnicilor mai bronzaţi mă atraseră ca un magnet.

Curiozitatea mea de pisică!

— Bă, frate, io am familie mare. Nu vrei să ţi-i pun pe cap, nu? Dacă începe ăştia să te caute, ai dat de dracu’! spunea necunoscutul. Io nu răspund dă ei. Fiecare face ce vrea muşchi lui, să moară mama.

După un minut de tăcere, se auzi un zgomot de obiect greu căzând înfundat pe parchetul de lemn masiv. Împotrivindu-mă cu greu pornirii instinctuale de a ieşi din ascunzătoare, m-am relaxat doar când am auzit vocea lui Anais.

— Nu pot face asta. E tot ce am.

— Mă! Nu mă face să-mi pierd vremea! Dacă n-ai banii, îmi dai baru. Scurt pe doi!

— Valorează de patru ori mai mult decât îţi datorez...

— Serios? Atunci dă-mi banii, mă!

— Bă, Nitro, se auzi o a treia voce, lasă-mă, mă, să-i sparg deştele.

— Ştii bine că legal n-am nicio obligaţie faţă de tine. A fost un simplu joc, nu s-a semnat niciun act, mieună Anais pe ton rugător.

— Mă, Anais, ia uită-te tu, mă, la moaca mea! Ţi se pare ţie că io dau doi bani pă lege, mă? Mă doare-n cur, mă! Io fac legea!

„Mă!” îmi trecu prin cap. „Ai uitat să spui iar mă!”

— O să te fac de comandă, mă! O să alergi tu după mine cu baru-n dinţi, mă! Mă! a strigat deodată individul atât de tare, încât am tresărit. Nu mă face al dracu’, că te dau de mâncare la viermi!

Tipul ăsta ştia să se facă plăcut, nu glumă! Dacă mai avea şi abilitatea de a trece la fapte cu aceeaşi hotărâre manifestată verbal… Ei, atunci, Anais se afla într-un rahat cât el de mare!

Nu mă surprindea faptul că şeful meu dolofan era un împătimit al jocurilor de noroc, ci acela că era vorba doar de atât.

Stăteam acolo, străduindu-mă să respir cât mai silenţios cu putinţă, cu toate că bubuiturile inimii îmi spărgeau timpanele. Uşa bucătăriei s-a deschis şi l-am văzut pe Vincent – o! nu Vincent! – Ieşind cu tava de apetitive pe un braţ, abia renovată de Măriuţa cu felii noi de şuncă şi baghete frumos tăiate de gogoşar roşu. Se apropie de biroul şefului nostru şi, deşi mă văzu acolo, pitulată ca un spion

fără antrenament, nu scăpă niciun gest de surprindere. Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet batjocoritor. Doar nu era să piardă ocazia!

— Şefu', am adus platoul ăsta ca semn al ospitalităţii noastre faţă de domnul Nitrotoluen, spuse, servil.

Ce-i apucase pe ăştia? Nu cumva doreau să se pună bine cu prezumtivul viitor patron?

— Nitroglicerină! tună musafirul.

— Nitroglicerină, se corectă Vincent, vizibil intimidat de tonul agresiv. Mă scuzaţi! Mereu le-ncurc p-astea…

— Vine de la dinamită, mă! Să nu uiţi! Di-na-mită!

Îmi venea să râd. Ce porecle idioate îşi mai puneau şi ăştia!

— Ştiam că ăsta-i medicament, bâigui imprudentul meu coleg, la bunică-mea când are crize de inimă.

— Mă-ta-marea n-are decât să ia pă dracu' s-o pieptene, mă! Dacă nu taci dracu' din gură, mă-ta-marea va mai lua nişte nitroglicerină când va auzi că te-am spintecat ca p-un ţap ce eşti, mă!

Mi-am imaginat – plină de satisfacţie, de ce să n-o mărturisesc? – Chipul speriat al lui Vincent. Oare ce culoare o avea acum tenul lui? O fi mai alb decât era în mod normal? Curiozitatea mă împingea ca un şarpe ispititor să arunc un ochi în încăpere.

— Şefu', Oriana vrea să vă vorbească, e aici!

spuse netotul.

S-o fi gândit să iasă din necaz băgându-mă pe mine în loc. Cu viteza luminii îmi trecură prin cap imagini succesive în care îl torturam pe neghiobul ăla livid.

— Da? se miră Anais. Oriana!

M-am gândit la retragere, însă mi-am dat seama că n-aveam nicio şansă să fac asta neobservată, cu toate urechile alea ciulite.

Trăgând de fustă, nervoasă, mi-am netezit codiţele împletite, mi-am îndreptat spatele şi am intrat. L-am înjurat pe Vincent din priviri. Aerul lui de pisoi ud mă încredinţă că nu premeditase inepţia, ci ieşise de una singură din cauza stresului.

Nitro mă măsură din cap până în picioare, dar nici eu nu m-am lăsat mai prejos şi mi-am fixat privirea asupra sânilor imenşi ca de femeie. Curgeau destul de nefiresc în lături, împinşi de burta umflată. Pe pieptul tricoului negru scria cu majuscule aurii, *ITALIA.* Un lanţ de aur, gros de două degete, îi înconjura ceafa groasă, secţionată nemilos de greutatea unui medalion mare cât un tablou în care se vedea o fecioară Maria cu o expresie provocatoare în privire, ţinând un prunc durduliu pe genunchi.

În loc de ochi vedeam două găuri negre sub stuful des al sprâncenelor. Gura părea o continuare firească a nasului mare, borcănat şi cu pori largi ca nişte cratere.

„Oare s-o fi născut aşa?” am gândit, însoţitorul

lui stătea tolănit pe un scaun tapiţat, de parcă ar fi fost la mă-sa pe moşie. Arăta cam la fel, doar că nu la fel de gras, şi ceva mai tânăr. Purta o cămaşă neagră cu manşetele suflecate, descheiată suficient de mult încât un lanţ la fel de gros ca al amicului său să poată fi admirat în toată opulenţa lui de neam prost. Avea o frezăà la Cezar, cu tot părul pieptănat spre faţă, lucios ca sticla de la atâta gel. În colţul gurii ţinea un trabuc neaprins. Ochii i s-au lipit de picioarele mele, îndrăzneţ expuse de fusta scurtă. Colţul buzelor i s-a ridicat insinuant într-un zâmbet ce spunea tot ce-i străbătea tărtăcuţa aia gelată.

Ciudată treabă! Zărind libidinoşenia tipului ăsta atât de fără perdea îndreptată asupra nurilor mei, m-am enervat. Dacă ar fi fost vorba de un altul, de a cărui atenţie m-aş fi simţit flatată, situaţia ar fi fost taman pe dos. M-aş fi fâstâcit de plăcere. Asta îmi trezea doar imperioasa nevoie de a-i şterge zâmbetul bălos de pe faţă într-un mod cât mai violent cu putinţă.

„Răbdare!”, mi-am spus.

Anais îmi făcu semn să-i spun ce treabă aveam cu el.

— Avem nevoie de bere! m-am precipitat.

— Şi? Vrei să car eu? mă apostrofă.

Apoi, uitându-se spre Vincent:

— Du-te de adu-le un butoi de bere!

Colegul mă privea ca viţelul la poarta nouă. L-am poftit să iasă înaintea mea şi, după ce ne-am văzut

pe hol, i-am altoit o palmă după ceafă.

— Hei!

— Ce-ţi veni, mă, să zici de mine?

— Mai du-te-n mă-ta! bombăni.

Nu i-am spus că nu e nevoie de bere. Să se chinuie cu butoiul ăla greu! Odată ajuns la bar va constata că nu e nevoie de încă unul şi va fi nevoit să-l ducă înapoi.

Măcar de atâta răzbunare să am parte. Am zâmbit mânzeşte la gândul dracilor care-l vor apuca pe faţă-palidă.

M-am instalat în spatele tejghelei şi l-am aşteptat. N-a întârziat mult. Şuierând ca un astmatic, cu braţele subţiri în jurul butoiului metalic, păşea cu grijă. Un uşor fior de remuşcare m-a străbătut, însă n-a avut viaţă lungă. A sucombat instantaneu când i-am văzut privirea, încă înverşunată împotriva mea. Afurisitul ăsta scheletic se dovedea plin de resurse nebănuite când era vorba să păstreze ranchiună cuiva.

Opintindu-se din greu, a pus butoiul la picioarele mele.

— Avem bere, trebuie să-l duci înapoi.

— Ceea? Dar n-ai spus tu…

Previzibila tiradă plină de reproşuri a fost sugrumată de apariţia şefului nostru însoţit de cei doi musafiri. Bărbatul mai tânăr m-a căutat cu privirea şi, când m-a văzut în spatele tejghelei, a reeditat zâmbetul din biroul lui Anais. Mi-a făcut cu ochiul înainte de a ieşi pe uşă.

Aş fi aruncat cu ceva după el.

Anais a închis uşa verde în urma lor şi a rămas acolo o vreme, privind la pragul ros de atâtea încălţări câte trecuseră peste el. Apoi s-a întors greoi. A tresărit când a dat cu ochii de mine privindu-l. Ca şi cum s-ar fi mirat că cineva îl observase. S-a apropiat de tejghea şi i-a făcut semn lui Vincent să dispară. Cu injuriile înghesuite în gât, bucătarul a înghiţit în sec, şi-a luat butoiul în braţe şi s-a făcut nevăzut. Avea aerul unui Christos pe drumul unei Golgote. Cu diferenţa că pe el nu-l aştepta nicio glorie la finalul martiriului.

— Miron m-a rugat să-ţi transmit că te place, îmi spuse şeful pe ton jos, conspirativ.

— Şi? Să fie sănătos! m-am zburlit, ofensată de gândul că Anais îşi imaginase că asta ar fi putut să mă intereseze.

A zâmbit şi a dat să plece.

— Anais! l-am oprit.

Se întoarse mirat, de parcă ar fi adormit într-o secundă şi ar fi căzut în cel mai adânc vis. Irisurile lui păreau mai mici ca oricând; deveniseră două gămălii de ace.

— Ce se întâmplă?

— Sunt într-o pasă mai proastă, răspunse.

— E clar că nu-i doar o pasă.

— Neah, rezolv eu!

— Să ştii că dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva…

A ridicat privirea spre mine cu o expresie

nedefinită, ceva între amuzament şi jale. Mi-a fost milă de el şi senzaţia m-a surprins. Simţisem o grămadă de chestii faţă de Anais, dar niciodată nu fusese vorba despre vreuna care să conţină un dram de compasiune. S-a întors greoi – imaginea unei foci înaintând anevoie pe nisipul unei plaje mi s-a proiectat pe retină – şi l-am petrecut cu privirea. Imaginea aia de Yeti încorsetat în costum de piele m-a emoţionat. Părea vulnerabil, aşa cum nu-l mai văzusem vreodată. Normal că asta a apăsat pe butonaşele alea secrete, ce îmi declanşau nevoia de a proteja, transformându-mă fără voie într-un fel de mamă a răniţilor.

Speram ca Vincent să nu pândească plecarea şefului şi să vină să-mi ţină o teorie plicticoasă despre cât de lipsit de etică era să-ţi baţi joc de colegii de muncă. Etic sau nu, mă răcorisem. Cine-i fără de pată să arunce primul cu piatra!

Primii clienţi au început să apară. Printre ei, grupuri gălăgioase de tineri, fără prea mulţi bani. Comandau câte o bere şi sugeau din ea cu economie cât să le ajungă o oră întreagă. Fumau mult, spuneau glume deocheate, crezându-se originali, şi râdeau ca descreieraţii. Aştia îl enervau la culme pe Anais. Ocupau locurile degeaba. Nici nu-i putea da afară, dar mai trimitea câte o chelneriţă să-i întrebe dacă mai doresc ceva, imaginându-şi că tinerii se vor simţi. Ei, aş! Ţi-ai găsit!

Erau şi vreo doi singuratici, bărbaţi la vreo

cincizeci de ani, muşterii fideli, care îşi alegeau mereu locurile cele mai ferite. Stăteau acolo, îmbrăcaţi în hainele lor de ocazie şi se zgâiau la ceilalţi clienţi, găsind în asta o incredibilă plăcere. Iniţial, crezusem că sunt nişte onorabili capi de familie veniţi, dintr-o irezistibilă dorinţă de a sparge rutina vieţii lor plicticoase, în căutare de distracţii sordide însă, după ce i-am văzut refuzând nenumărate oferte deocheate, m-am lămurit: erau nişte ciudaţi inofensivi. Prima impresie, în cazul lor, era înşelătoare.

Menajeria noastră cuprindea o gamă largă de specimene bipede şi fiecare dintre ei reuşea să-mi stârnească un tip distinct de emoţie: în funcţie de toanele mele din seara respectivă, mă amuzau sau mă deprimau. Aveam momente ciudate uneori, acolo, în spatele tejghelei. Mi-i imaginam pe toţi gălăgioşii aceia întinşi în sicrie, cu mâinile împreunate pe piept şi cu o lumânare înţepenită între degetele rigide. Mă cufundam în scenariul funebru atât de adânc, încât revenirea la realitate mă lua prin surprindere. Mă miram şi eu de unde naiba îmi veneau toate gândurile alea. Trebuie să fi fost o consecinţă – un efect advers – al întoarcerii.

— Mă seara, am auzit ca prin vis o voce feminină. Îl căutăm pe Anais.

Două tinere machiate stângaci, ca nişte sorcove, se proţăpiseră în faţa tejghelei. Unghiile degetelor răsfirate sub nasul meu erau neîngrijite, tăiate inegal, cu oja roşie spartă. Voiau cu tot dinadinsul

să pară femei, dar sub tencuiala pestriţă de pe feţe li se citea vârsta fragedă. Nu mă mai zbârleam când vedeam prostituate, doar defilau zilnic pe sub nasul meu de când lucram aici.

Astea două erau nişte prunci. Una era roşcată, alta, brunetă. Erau îmbrăcate la fel, însă în culori diferite; bustieră mulată pe sub care un sutien se chinuia din greu să dea senzaţia că are ce susţine şi o fustiţă de-o palmă.

M-am uitat chiorâş la ele.

— Voi n-ar trebui să fiţi în pătuţuri?

— Ba daaa! răspunse roşcata. Apoi se uită la brunetă şi amândouă izbucniră în râs.

— În pătuţ, sugând la biberon! spuse bruneta.

Urmă o altă salbă de râsete, iar eu am rămas cu gura căscată. Nemernicele astea mici erau pervertite deja. Semeţia replicilor şi faptul că le dădeau cu o asemenea seninătate, de parcă ar fi vorbit despre vreme, m-au convins că în ciuda vârstei erau deja veterane într-ale meseriei.

Gingăşia şi aerul delicios de fragil al fetelor de vârsta lor le lipsea cu desăvârşire.

I-am făcut semn chelneriţei cu dinţi de iepure să se apropie.

— Du-te, te rog, şi anunţă-l pe Anais că îl caută nişte nimfete.

Fetele chicotiră. Chelneriţa se uită la ele, le examină critic, apoi dispăru cu sprâncenele ridicate a nedumerire.

Micile puşlamale au fost chemate în biroul şefului

şi le-am urmărit bâţâindu-şi fundurile în fustiţele lor milimetrice, pe platformele atât de înalte şi de masive, încât păreau făcute din bucăţi de bordură.

— Ai văzut? se miră chelneriţa. Ce panarame sunt astea mici! De când naiba s-or prostitua? Cred că de la ţâţă!

S-a oprit în faţa tejghelei şi s-a pus pe turuit. A început de la fete, dar curând, după cum îi era obiceiul, a abordat alt subiect, abandonat încă din faşă în favoarea altuia fără nicio legătură cu cele de dinainte. Mati se pricepea s-o reducă la tăcere, însă eu nu mă simţeam în stare s-o opresc din meliţat pe această moară hodorogită. Uneori cred că uitam s-o fac stând cu ochii fixaţi asupra celor doi dinţi din faţă ce-i înţepau buza cu o cadenţă de mitralieră. Parantezele făcute, în interiorul cărora introducea altele, o debusolau şi pe ea şi după toată straşnica abundenţă verbală se pomenea fără nicio concluzie. Îmi aduc aminte că Anais făcuse odată o glumă la adresa ei, numind-o parlamentar, fiindcă, în viziunea lui, numai ăia mai vorbeau atât de mult, fără să spună, în fapt, nimic.

Dezamăgită de lipsa de interes citită oblu pe faţa mea, s-a retras în sectorul de sală atribuit ei. Am văzut-o scoţând o gumă de mestecat din buzunar. Suferea de un automatism bucal, dacă nu vorbea, trebuia să mestece.

Pe măsură ce orele târzii creşteau, sporea şi numărul chefliilor gălăgioşi aciuaţi aici ca într-un fel de adăpost anti-realitate. Paharele se goleau şi

conţinutul lor se transforma în bună dispoziţie, hohote de râs nestăpânite, chiote răzleţe. Cei ce comandau băuturi ieftine erau primii care se chercheleau, se manifestau grosolan, se luau la bătaie din te miri ce sau încercau să agaţe chelneriţele cu cele mai mârlăneşti dintre abordări.

Cu cei din separeuri era altă treabă. Plăteau cu cârduri, comandau băuturi fine şi femeile de la braţul lor erau mândre ca nişte cadre proaspăt coborâte de pe catwalk-urile de modă, cu buzele umflate cu botox şi sânii ridicaţi, ţepeni ca baionetele. Nu erau vlăstare cu sânge albastru, un aristocrat adevărat n-ar fi călcat în veci în spelunca asta, ci dintre aceia care, dând cine ştie ce tun în afaceri, s-au pomenit cu atâta bănet pe cap că nu mai ştiau ce să facă şi în ce fel să-şi arate noul statul de oameni avuţi şi, de regulă, fiind total lipsiţi de educaţie şi de bun simţ, alegeau cea mai nefericită cale. Mulţi dintre muşteriii de lux ai localului se bucurau de atenţia lui Anais. Se întreţinea cu ei minute bune în separeurile rezervate. Ăstora le zâmbea larg, cu toţi dinţii, iar pe ceilalţi, încălţaţi în pantofi sport chinezeşti, cu ceasuri din plastic ieftin la încheieturi şi care nu cumpărau băuturi mai scumpe de zece lei, abia dacă îi tolera. Nu îi respecta, dar erau mulţi şi fideli. Îi umpleau buzunarul.

Un bărbat cu aer de muncitor în uzină – habar nu am de ce am gândit că ar putea fi asta, poate basca lui de culoare bleumarin să fi fost cauza –

trecu pragul barului cu aerul sfios al celui ce intră într-o lume cu desăvârşire necunoscută. Arunca priviri suspicioase în jur. Îşi lungea gâtul pentru a privi peste parapeţii despărţiturilor dintre mese.

L-am urmărit curioasă, fără să-i las senzaţia că sunt atentă la tot ce făcea. Îşi scoase basca de pe creştet şi nişte fire de păr alb, subţiri, rămaseră caraghios ridicate în creştet. Când se asigură că ceea ce căuta nu se afla în sala plină de fum şi specimene turmentate se apropie de tejghea.

— Domnişoară…

M-am întors spre el cu un aer surprins. Avea ochi albaştri atât de decoloraţi, încât într-o lumină mai palidă ar putea fi luaţi drept albi. Mă privi cu o expresie umilă a celui obişnuit să se ţipe la el din orice motiv.

— Mă scuzaţi… N-aţi văzut cumva două fete, aşa la vreo treişpe ani? Pot să jur că aici au intrat, dar nu le văd nicăieri.

— Fete de treişpe ani? am întrebat, făcând pe mirata, deşi gândul îmi fugise deja la mini-prostituatele intrate în biroul lui Anais.

Omul lăsă ochii în pământ, în timp ce frângea basca între mâini. Palmele mari cu degete butucănoase, crăpate, de om muncit, mă emoţionară. Îmbătrânite înainte de vreme, tăbăcite de munca brută, păreau nişte entităţi de sine stătătoare.

Îl priveam cu bunăvoinţă şi încurajat de asta, vorbi din nou.

— Fetele mele, domnişoară, mă fac de ruşine. S-au înhăitat cu nişte nenorociţi.

— Fetele astea de care vorbiţi sunt ale dumneavoastră?

— Da, ale mele.

— Şi de ce nu le supravegheaţi cum trebuie?

Coborî iar privirea.

— Sunt singur, domnişoară, şi mai am şase copii acasă, mai mici decât ele. Nevastă-mea a murit la naşterea lu' ăla micu', acu doi ani. Muncesc toată ziua pentru ei, şi astea mari trebuia să aibă grijă de casă. Da uite-le unde umblă când sunt la treabă!

Nu m-aş fi mirat dacă ar fi rupt bereta aia în două la cât a sucit-o şi răsucit-o între degete. Două riduri adânc săpate îi străbăteau obrajii de sub ochi până la colţurile gurii, sub mustaţa cu nenumărate fire albe. Buza inferioară îi tremura. Parcă ar fi fost gata să plângă.

— N-am cum să stau cu ele acasă, iar altă mamă, vitregă, nu m-am îndurat să aduc.

Nu-mi imaginam ce nebună ar fi acceptat să devină mama a opt copii născuţi de altă femeie, mai ales că tatăl părea să fie sărac lipit pământului. Omul credea că asta nu s-a întâmplat pentru că aşa a dorit. Poate că gândul ăsta îi făcea bine.

— Ce beţi?

— Eu?! Nimic.

— Dar dacă v-aţi permite, am spus fără menajamente, ce aţi servi?

Bietul om! Toată fiinţa lui expira umilinţă. Viaţa zdrobea şi cele mai dârze şi mândre firi. Se vedea pe chipul bătucit al acestui bărbat că nu fusese întotdeauna un neputincios. Nevoia de a hrăni opt guri nesăţioase îi răzuise toată strălucirea. Se mai ghicea o umbră de demnitate în ochii senini, dar sunt sigură că la nevoie ar fi renunţat şi la asta. Ar fi făcut orice pentru copiii săi. Ar fi implorat, s-ar fi târât.

Am apucat gâtul unei sticle de bere din cea mai scumpă şi, deschizând-o, i-am proptit-o omului sub nas. Ridică privirea neîncrezător, convins că am greşit destinaţia.

— Să aveţi poftă! E din partea casei.

Nu întinse mâna după sticlă.

— Dacă preferaţi altceva…

— Nu, mulţumesc. Doar că nu sunt obişnuit să primesc pe de-a moaca.

— Nu-i pe de-a moaca. Îmi sunteţi simpatic. Văd atât de puţini oameni simpatici în jurul meu, încât sunt în stare să-i plătesc pentru asta.

Încercă un zâmbet, dar nu-i reuşi. Timid, de parcă s-ar fi aşteptat ca dintr-o clipă în alta să-l plesnesc peste mână, apucă sticla de bere şi o duse la gură. Gustă câte puţin.

Nu voia să se vadă, dar îi plăcea. L-am lăsat să savureze licoarea în linişte, pândind cu coada ochiului la uşa pe care ar fi trebuit să iasă fetele lui.

Trei puberi înalţi cât uşa se aşezară pe scaunele

rotative de la capătul celălalt al tejghelei.

— Tequila! spuse cel mai răsărit dintre ei cu un gest relaxat. Poate prea relaxat ca să nu fi fost îndelung exersat în faţa oglinzii.

Deasupra buzei superioare se iţise puful diafan al viitoarei mustăţi.

— Sunteţi voi înalţi, dar moacele vă trădează! Câţi ani aveţi?

— Avem optsprezece, spuse unul dintre ei.

— Optsprezece ani împreună, nu? Acte de identitate aveţi?

— Ăăă, nu… Le-am uitat acasă.

— Îhâm, sigur!

Le-am desfăcut câte o Cola.

— Beţi astea, apoi tăiaţi-o de aici. Ăsta nu-i loc pentru bebeluşi.

Nici dacă i-aş fi înjurat de părinţi n-aş fi putut să-i ofensez mai tare. Doar că eram în spatele tejghelei, comandantul vasului cu proscrişi, iar asta i-a făcut să-şi înghită protestele.

— Anais ne serveşte cu tot ce vrem, îndrăzni răsăritul.

„Anais! Multe chestii n-ar trebui să facă Anais!”

Adolescenţii au apucat sticlele cu răcoritoare şi, dezumflaţi, s-au retras la o masă, într-un colţ. Le tăiasem avântul. I-am urmărit cu un zâmbet. Aşa făceam şi eu, nu cu mult timp în urmă. Cu Astrid şi Erica. Uneori, şi cu Elena. Ne dădeam mai mari decât eram de fapt. Pe unii barmani reuşeam să-i păcălim, pe alţii nu. Altora, puţin le păsa. Ne-ar fi

luat banii chiar dacă abia ne-ar fi zărit creştetele de sub tejghea.

— Mulţumesc, domnişoară! spuse tatăl celor două fete.

Lumina din privire îi schimbă fizionomia. Trebuie să fi fost un bărbat splendid, odată.

I-am acceptat mulţumirile cu o înclinare a capului.

— Ăă, plec… Mulţumesc mult…

— E în regulă.

Cu basca în mână, făcută sul, s-a mai înclinat de câteva ori până a ieşit pe uşă.

Plecarea lui m-a liniştit. Îmi imaginez ce-ar fi însemnat să le vadă pe paparudele de fiice ieşind din biroul unui hăndrălău ca Anais.

Toată seara am căutat un prilej să-l trag de limbă pe mătăhălos în legătură cu mucoasele alea mici.

Târfuliţele ieşiseră din birou şi se plantaseră la o masă, lângă uşă. Zâmbeau lasciv oricărui bărbat ieşit în cale. Ei le priveau curioşi, cu ochii măriţi de uimire, apoi îşi vedeau de ale lor.

Chipul onest al tatălui s-a suprapus peste moacele lor boite şi, pentru o clipă, timpul s-a deplasat în afara mea. La masă nu mai erau nimfetele, ci două fetiţe dulci, bucălate, mirosind a sânul mamei. Dinţişorii mici, de lapte, se dezveleau în surâsuri inocente. Şuviţe bălaie alunecau pe fruntea albă.

— Ăăăă…

Imaginea fetiţelor caste se diluă.

— Cui trebuie să fac cerere pentru o bere?

O voce baritonală mă readuse la realitate.

În faţa mea se afla o prăjină sfrijită, cu ochelari ce păreau ai unui uriaş pe feţişoara cât pumnul. Contrastul dintre vocea plină şi aspectul puţin al tânărului era surprinzător.

Tricoul alb se mula, nefericit, peste coastele atât de bine conturate încât abia m-am abţinut să le număr. N-avea el cine ştie ce carne pe oase, dar, în schimb, avea păr. O claie afro, zburlită în toate părţile îi învelea capul într-o căpiţă castanie. A luat berea şi a plecat la o masă. Stăteam cu privirea lipită de silueta-i ca de băţ de chibrit.

Când mi-am aruncat ochii asupra copilelor, am văzut că se lipiseră de un client. Un individ cu aer de bunic, pălăvrăgea cu ele, iar zgaibele râdeau cu gura până la urechi.

Unchiaşul se ridică, se apropie de bar şi comandă trei tării.

— Nu vrei, mai bine, nişte lăptic pentru alea mici?

— Hă?! se miră trecutul.

I-am indicat spre fete.

— De pupezele alea mici zic, ştii câţi ani au? Treişpe!

Omul întoarse capul spre masa lor.

— Serios? Nu par.

— Îhâm, atâta au!

Fetele ne observară, neliniştite. Bărbatul îşi întoarse privirea dinspre ele.

— Doamne fereşte! Nenorocitele astea te bagă-n puşcărie. Eşti sigură că atâta au?

— Tatăl lor a fost aici mai devreme. Nu l-aţi văzut? Domnul acela o idee mai tânăr decât dumneavoastră… Atâta au! Chiar el mi-a spus.

Bărbatul îşi făcu o cruce scurtă când auzi aşa ciudăţenie. Impresionat, luă paharul bondoc cu tărie, îl aruncă pe gât, plăti, apoi ieşi pe uşă, fără să mai arunce vreo privire spre tartoriţele rămase cu buza umflată.

Una dintre ele, roşcata, îmi aruncă priviri grele pe sub genele rimelate abundent.

Ce-aş mai fi apucat-o de ciuful ăla arămiu!

— Sunt sub influenţa unui diavol! şopti Ama.

„Ce tot spui?”

— Nu te uita la mine! râse Abel, ridicând braţele ca şi când s-ar fi predat. Nu sunt chiar atât de nenorocit…

Ama îl privi chiorâş.

— Bine! Sunt! Dar nu atât încât să-mi pun mintea cu nişte copii. Nu-i cine ştie ce fală, să ştii!

Bruneta i-a şoptit ceva roşcatei, care s-a enervat şi şi-a admonestat sora cu sprâncenele aproape incolore, încruntate. Se ridică, legănându-şi şoldurile otova. Se apropie de mine.

— Cât vrei? se răsti.

— Ce să vreau, micuţo? am luat-o în răspăr, lungindu-mă pe tejghea, până la nasul ei, ca o pisică mare şi leneşă.

— Cât vrei să ne laşi în pace, să nu ne mai

goneşti clienţii.

Avea tupeu, nu glumă! Mă fixa, hotărâtă să câştige, indiferent de costuri. Dacă o astfel de determinare era firească pentru un adult, la un copil arăta ridicol. Pupilele negre i se măriră, acoperind o mare parte din căpruiul de alună. Braţele subţiri, cu oase fine, prelungi, atârnau letargice pe lângă trupul neîmplinit. Îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, sprijinindu-se în platformele înalte.

Îmi venea greu să cred că existau bărbaţi ce găseau fie şi un strop de atractivitate sexuală în copila asta pipernicită. Şi totuşi, existau.

— Cum te cheamă?

— Izabela, răspunse cu un zâmbet plin de speranţă. Dar lumea-mi spune Iza.

— Tatăl tău cum îţi spune?

Copila rămase cu orice ar fi vrut să răspundă în gât. Mă privi surprinsă. Se părea că mai avea încă o fărâmă de respect pentru părintele ei. Buzele subţiri, rujate grosolan peste conturul lor natural, se întredeschiseră. Nu-i mai ajungea aerul inspirat pe nări.

Tăcu, încurcată. Ca un elev scos la tablă, prins cu lecţia neînvăţată.

— Tata îmi spune Bella. Înseamnă frumoasă, completă, evitând să privească spre mine.

— Pe sora ta cum o cheamă?

— Lorina.

Se relaxase.

— Eu sunt Oriana…

— Asta înseamnă răsărit în latină, ne întrerupse o voce bine cunoscută mie.

Furnicile din tălpi trecură la treabă, gâdilându-mă înnebunitor.

Izabela întoarse capul şi când dădu de bărbatul arătos din faţa ei, începu să-şi hlizească fasolele. Imediat i s-au pus rotiţele alea depravate în funcţiune!

Marc se aşează pe un scaun, ignorând-o cu desăvârşire pe nimfeta ce se scurgea toată la picioarele lui.

Am desfăcut două sucuri, le-am întins Izabelei şi i-am făcut semn să meargă la masa unde o aştepta soră-sa. Piticania le luă şi mai făcu o ultimă tentativă de a atrage atenţia bărbatului, fâţâindu-şi şoldurile într-o sforţare ce mi-a smuls un zâmbet.

Marc purta jeanşi şi un tricou gri, zdrenţuit, tăiat cu foarfecă din loc în loc. De la o vreme căpătase gusturi vestimentare aproape umane. Renunţase la ţoalele negre.

— Vii de la vreo misiune?

— De acasă.

— Nu mai băga cuţitele în maşina de spălat odată cu tricourile. Uite, ţi le face harcea-parcea.

M-am strâmbat.

— Îmi trebuie o nevastă! Să-mi calce, să-mi spele…

— Nu nevastă îţi trebuie, ci menajeră. Angajează una, aia măcar nu va divorţa şi n-o va tăia cu

jumătate din averea ta când va vedea ce măgar eşti!

— Îmi dai, te rog, un whisky? ceru el, ignorând ultima mea remarcă.

M-am făcut că nu aud.

Doi tineri pletoşi, echipaţi ca pentru o călătorie cu motocicleta, se aşezară lângă el.

— Frumoaso, ne dai nişte beri?

Pentru câteva minute m-am ocupat doar de ei. Privirea lui Marc mă urmărea.

— Ce naiba am mai făcut? îmi strecură, când am trecut prin faţa lui.

Încruntându-mă, n-am catadicsit să-i răspund.

Pletoşii îşi apucară berile şi se retraseră la o masă.

Nu-mi explicam starea de nervozitate ce mă apucase, nici impulsul de a părăsi barul. Am abandonat tejgheaua şi m-am pierdut pe holul care ducea afară, în curtea depozit. Aerul rece, umed, ca acela venit de pe mare, mă făcu să mă strâng toată. M-am cuprins cu braţele.

Luna plină strălucea într-un alb-gălbui incandescent pe cerul presărat ici şi colo cu nori ca vata de zahăr.

Uşa scârţâi subţire şi Marc apăru de după ea.

— N-ai voie aici! am spus, tăios.

S-a proţăpit în faţa mea şi a încrucişat braţele la piept.

— Dacă ai nevoie, cunosc un psiholog…

— Du-te dracii! Tu ai câte un medic pentru orice!

— Ciudato! Ce ai?

— Le cunoşti pe fetele alea?

— Despre care fete vorbeşti?

Ochii de gheaţă mi s-au înfipt într-ai lui.

— Izabela… Lorina… Nu-ţi spun nimic numele astea?

Era zăpăcit de-a binelea. Nu ştia la ce mă refer.

Luna îi arunca ape misterioase pe chip şi eu, ca o neroadă, cu ochii fixaţi asupra buzelor lui, mi-am imaginat cum ar fi să-l sărut. Gândul rebel mă ameţea şi, speriată, m-am retras un pas.

Rămăsese stană de piatră, cu ochii la mine. Erau atât de negri şi de adânci, că mă puteam pierde în noaptea din ei.

— Fetele alea…

— Ce-i cu ele? întrebă şoptit.

Se apropie un pas. Inima mea ameninţa să iasă din piept.

— Sunt sub influenţa unui diavol. Nu cumva… al tău este de vină?

O, Doamne! Nu auzea ce spun?

Întinse o mână şi cu degetele desenă o linie abia simţită pe obrazul meu. Coborî apoi spre buze.

Aş fi vrut să am puterea să-l îndepărtez. Nu puteam însă. Fiinţa mea întreagă răspundea atingerii lui. Un tremur nervos alerga prin tot trupul, trezindu-mi-l. Pielea se înfioră şi, ciudat, pământul se învârti.

Respiram greu, aerul se rarefiase deodată.

Mâna coborî încet spre gâtul meu. Pielea îmi

ardea sub palma fermă. S-a aplecat şi i-am simţit respiraţia de mentă pe obraz.

Scârţâitul sfredelitor al uşii ne zgârie momentul, ne aduse la realitate. Sărirăm ca pisicile, depărtându-ne unul de altul.

În lumina Lunii apăru chipul spectral al lui Vincent. Îşi aprinse o ţigară şi, când dădu cu ochii de noi, se sperie.

— Oriana! O! Domnu' Marc! Ce faceţi aici? bâigui, cu mâna în dreptul inimii.

Întrebare de un milion de dolari! Naiba ştie ce făceam!

Veni lângă noi, trăgând cu poftă din ţigară.

— Fumaţi?

Întinse pachetul de ţigări, strâns grămadă în pumn, către Marc.

— Nu, răspunse el, tăios.

Îmi aruncă o privire, aşa, ca din treacăt, şi se îndreptă spre uşă. Când să iasă, se întoarse şi spuse:

— Răspunsul e nu. Nu era al meu.

Înclină capul a salut şi dispăru.

— Ce? Ce nu? sări Vincent. La ce se referă?

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele fustiţei scurte şi am inspirat cu putere.

Îl auzeam pe Vincent ca şi când ar fi fost la mare depărtare.

— Ce făceai aici cu domnu' Marc?

Ce făceai? Ce făceai? repeta un ecou agasant.

Capitolul III

Puţin după miezul nopţii, clienţii barului au fost martorii unei întâmplări stranii. Un malac îmbrăcat fistichiu, în costum verde gălbui, asortat cu o cămaşă în aceeaşi culoare, a intrat ca zvârlit de la spate, căutând cu priviri aprige în stânga şi în dreapta. A dat cu ochii de copilele bosumflate şi s-a pus pe urlat.

Pretindea că fetele sunt *ale lui,* că trebuiau să presteze în contul unei datorii de câteva mii. Piticaniile se făcuseră mici şi mai că se băgaseră sub masă. N-a intervenit nimeni, decât după ce peştele s-a înfipt în părul brunetei, vrând s-o scoată afară. Copila a ţipat ca din gură de şarpe, zbătându-se în laba cât cazmaua a codoşului.

Anais a ieşit din birou, atras de hărmălaie. L-a luat pe scandalagiu deoparte. Părea că-l cunoaşte. Au schimbat câteva replici pe ton scăzut, într-un colţ, lângă uşă.

— Ce treabă ai tu cu astea? strigă fistichiul, deodată.

Doi dinţi de aur străluceau de câte ori deschidea gura. Gesticula des, cu mişcări scurte şi neaşteptate, ca şi cum ar fi încercat să înţepe ceva. Pielea feţei îşi schimba culoarea cu o viteză incredibilă. Acum era palid, acum era purpuriu. Roşeaţa îi cobora pe gât şi se pierdea în firele de păr de pe piept.

Era înalt şi slab. Pantalonul cădea greu şi drept, până deasupra pantofului verde.

Un exemplar masculin de un ridicol cum rar întâlneai!

Anais i-a explicat ceva ce l-a îmbunat. Privirea i s-a îndulcit. A luat din mâinile şefului meu un teanc de bancnote, l-a strecurat iute în buzunar, a aruncat o privire dojenitoare către fetele lui şi a ieşit.

Copilele priveau speriate la Anais. Aş fi vrut să-l descos în legătură cu ce tocmai văzusem, dar moaca lui tensionată mă avertiza că nu era cel mai inspirat moment.

Un grup de turişti străini, vorbind între ei o engleză stâlcită, au invadat scaunele de la tejghea. Unii se puseră pe fotografiat. Exista undeva un semn cu „Fotografiatul interzis”, însă i-am lăsat în pace. A fost nevoie să arunc o ploaie de priviri ucigaşe către cele două surori pentru a le stinge licărul din priviri la ivirea prăzii de peste mări şi ţări.

Se apropia ora închiderii. Cerul era încă închis, însă lumina se năştea timid într-o fâşie incandescentă undeva, departe, la orizont. O vedeam prin ochiul de geam al uşii de la intrare. Eram obosită. Câţiva vlăjgani spătoşi nu se îndurau să se dezlipească de scaune. Când Anais i-a rugat frumos să-şi vadă de drum, mi-am dat seama că nici să fi vrut nu puteau s-o facă. Picioarele li se

înmuiaseră ca gelatina, braţele nu-i mai ascultau. Nici buzele, căci bolboroseau nişte aiureli doar de ei înţelese.

Erau dintre clienţii mai spălaţi, altfel ar fi fost aruncaţi afară ca nişte otrepe.

Aşa era Anais. Păreai să ai portofelul burduşit, te respecta până la Dumnezeu şi-napoi.

Zgârcitul a făcut un gest fără precedent. A chemat un taxi pentru turmentaţii ăia cât dulapul. Nu avea să fie dimineaţa noastră norocoasă, însă. Nu scăpărăm bine de beţivi, că sub masa de lângă uşa barului am zărit o sanda cu platformă. M-am aplecat până sub masă. Fetele erau acolo, căzute una peste cealaltă într-o îngrămădeală nefirească.

Speriată de gândul că erau moarte, m-am repezit la ele.

Am îndepărtat masa şi am tras de brunetă. Aproape o sufocase pe soră-sa, roşcata. Căzuse cu pieptul peste faţa ei.

— Cincizeci! strigă scurt, apoi căzu iar.

„Ce cincizeci? Te pomeneşti că ăsta-i tariful. Cincizeci de lei ca să te culci cu un copil!”, am gândit.

Un frison atât de rece, că mi-a zguduit toate încheieturile, m-a traversat violent.

Anais s-a aplecat asupra lor pentru a-mi da o mână de ajutor. Pielea neagră a costumului său pârâi atât de tare că m-aş fi aşteptat s-o văd plesnind.

— Ce-i cu fetele astea?

Nu întorcea privirea spre mine, ci stătea cu ea aţintită în jos, spre încrengătura de picioare şi mâini subţiri.

— Ce ai discutat cu verzuiul ăla de aseară?

— Mă spionezi sau ce? mă sfredeli cu boabele alea şerpeşti.

N-avea să-mi spună nimic. Privirea lui enervată mă lua la rost. Cum îţi permiţi să mă iei la întrebări? Eu sunt şeful!

Le-am lungit pe fete, una lângă alta. Întinse acolo, pe pardoseala murdară, păreau încă şi mai fragile. Măriuţa, Dragoş şi Vincent au apărut dinspre bucătărie, pregătiţi de plecare. S-au apropiat de cercul nostru, al celor patru.

— Uliu, muică! râse Măriuţa. Ia uite-le p-astea!

— Le-aţi servit careva cu băutură? am întrebat.

Cele două ospătăriţe ridicară din umeri. Parcă ele îşi mai aminteau!

— Le-o fi făcut cinste vreun client! Cine ştie! în viermuiala aia, numai cu mintea la astea două n-am stat eu, bombăni Iepurica, privind cu silă la târfuliţele cu machiajul întins pe faţă.

— Astea n-au nici trej' de kile împreună! constată Măriuţa.

Dragoş rămăsese cu ochii la ele de parcă tocmai ar fi aflat că sunt locuitoare ale unei planete din altă galaxie, iar Vincent se tot scărpina în creştet. Toţi tăceau.

— Zic să facem un foc de tabără, să ne aşezăm comod cu nişte pop-corn în poală şi să stăm să ne

holbăm în continuare! am izbucnit.

Odată se repezi miopul de Anais, luă una dintre fete la subsuoară, o duse afară, pe trotuar, apoi veni şi după cealaltă. Le rezemase de peretele barului, cu fundurile peste un covor de mucuri de ţigări.

Se îndreptă de şale şi scutură palmele una de cealaltă.

— Gata, am rezolvat, acasă cu toată lumea.

Dragoş, care era mai în vârstă, arunca priviri miloase spre bucăţile alea de carne necoaptă. Vincent, în schimb, se hlizea prosteşte.

— Ce ai, mă? m-au apucat dracii.

— Stau întinse pe trotuar, păi… logic… Nu asta fac? Trotuarul?

Şi râse ca la o glumă bună.

Niciunul dintre noi nu i-a gustat hazul, însă. Una dintre copile alunecă peste cealaltă.

— Mă, da ce dracu’ au băut astea? Zici că-s moarte! exclamă Dragoş.

Şi pentru a se convinge dacă era aşa sau nu, se aplecă şi le verifică pulsul.

— Hai, la revedere! spuse Anais căscând.

Dădu să se arunce în decapotabila albă.

— Pe bărbaţii ăia i-ai trimis cu taxiul, dar pe astea mici le laşi în stradă? am strigat după el.

Indignarea mă făcea să tremur ca un vulcan supraîncărcat.

Porni motorul maşinii, ignorându-mă.

— Nenorocitule!

Timpul încremenise odată cu cei de faţă. Vincent se făcu şi mai alb, pleoapele lui Dragoş, împotriva oricăror previziuni, se ridicară deodată, iar Măriuţa nici nu mai respira.

Zdrahonul stătea nemişcat cu ambele mâini pe volan, fără să se uite spre noi. Linia aurie de la orizont creştea. Arunca asupra lui un nimb ca de sfânt. Asta îmi dădu o idee.

— Îi voi povesti totul fratelui tău!

A sărit ca o panteră peste portiera maşinii şi nu ştiu când a ajuns în faţa mea.

— Aha! Şi ce propui să facem, duduie? N-ai vrea să le urc pe nespălatele astea în maşina mea şi să le duc până-n poarta casei ca pe nişte prinţese?

— Cam da.

Pufni exasperat. Se scotoci prin buzunare, scoase nişte bancnote şi mi le întinse.

— Ia ăştia, ia un taxi şi du-le tu, că tot ai chef să faci pe buna samariteancă. Apoi, cu ochii spre copile: Curvele dracu'!

— Sunt nişte copii! m-am opus.

— Sunt nişte curve! strigă de să-l audă tot cartierul.

Mai mult de atât nu aveam să obţin de la el. Am îndesat bancnotele mototolite în buzunar.

— Unde locuiesc astea două? l-am întrebat.

— Eu de unde dracu' să ştiu? se răţoi grăsanul.

Cei trei bucătari priveau ca la un meci de tenis, când la mine, când la şef.

— Şi unde vrei să le duc? am urlat şi eu.

Anais se apropie de mine, amenințător. Era în pragul unei ieşiri nervoase. Abia m-am abţinut să nu fac un pas înapoi din calea lui.

— Nu vreau să le duci nicăieri. Vreau să le laşi să zacă aici pe trotuar, aşa cum le e menirea. Se vor trezi, la un moment dat, şi se vor duce la… dracu-n praznic.

— Atunci, am zis, ceva mai moale, sună-l, te rog, pe codoşul ăla de aseară. Părea să le ştie.

Ochii lui veninoşi mă străpungeau ca pumnalele. Realiza că eu controlasem situaţia până acum şi asta în faţa celorlalţi subalterni. Asta se uita greu. Sau niciodată.

Puse mâna pe telefon, formă un număr în timp ce se îndepărta de noi. Se întoarse iute, îmi spuse numele unui sat dintr-o comună, se aruncă în decapotabilă şi porni motorul, înainte ca mie să-mi mai vină cine ştie ce idee.

— Pe ce stradă şi la ce număr? am strigat ca să acopăr zgomotul.

— Te descurci!

Demară ca la semnalul de începere al unei curse de maşini.

Vincent îşi salută colegii de bucătărie, pe mine mă ignoră cu desăvârşire, şi plecă în treburile lui. Măriuţa făcu la fel în scurt timp. Mi-a aruncat o privire compătimitoare, în loc să fi mers acasă, să dorm ca tot omul, trebuia să alerg pe coclauri, să returnez unui tată bacantele cu chip de copil.

— Măcar de-ar avea vreun rost, spuse. Astea

două vor fi din nou aici. E ca şi cum ai încerca să forţezi nişte furnici să nu mai iasă din muşuroi.

Parcă îl auzeam pe Abel. Şi el fusese de părere că nou născutul aruncat de maică-sa în tomberonul de gunoi nu merită salvat. Doar pentru că nu avusese norocul de a se fi născut într-o familie, ci dintr-o puberă ce ascunsese sarcina de ceilalţi membri ai familiei.

Se luminase de-a binelea când am rămas doar cu Dragoş. Razele încă reci ale soarelui, aruncau un soi de dulceaţă gălbuie peste mizeria din jur. Bucăţi de hârtii, pungi umflate de vânt se plimbau de colo-colo purtate de boarea slabă, nehotărâtă. Feţe şifonate de somn se perindau pe lângă ciudatul nostru grup, aruncând priviri nedumerite de la unul la altul. Obişnuiţii locului treceau nepăsători. Doar vedeau în fiecare dimineaţă pe câte unul sau mai mulţi troglodiţi întinşi pe caldarâm, cu minţile înecate în alcool.

Dragoş stătea pe marginea trotuarului cu ochii la maşini, să ochească un taxi. Nu circulau prea multe în zona asta a oraşului. Doar câţiva kilometri mai erau până se termina zona urbană şi începea cartierul de case sărăcăcioase, dincolo de calea ferată. Amărâţii de acolo nu se urcau în taxiuri nici să-i pici cu ceară.

Autobuze rablagite făceau curse de legătură între oraş şi comunele din jur. Scârţâind, opintindu-şi tablele ruginite, aduceau carne de tun pentru marea metropolă.

Un Logan portocaliu a oprit lângă trotuar la semnul colegului meu. Le-am aşezat pe fete pe bancheta din spate, Ama şi Abel, eterici, lângă ele, iar eu m-am instalat în stânga şoferului. I-am dat omului adresa.

Rămase cu ochii la mine.

— E o cursă lungă, aveţi cu ce plăti?

— Par să n-am? m-am burzuluit.

Omul se holbă la mine cu nişte ochi cabalini, uşor ieşiţi din orbite, apoi privi către fete.

— Ce-i cu astea două? întrebă clipind complice.

— E treaba dumitale? Condu, dom'le, odată, că mă grăbesc.

Se întoarse spre volan şi mişcarea asta făcu să se transporte spre nasul meu un miros greu de sudoare stătută. Am coborât geamul uşii şi am inspirat cu putere aerul tare al dimineţii.

Traversarăm calea ferată. Un poliţist se foia în intersecţie, dirijând circulaţia. Certa ca un adevărat stăpân pe nerăbdătorii ce claxonau ca apucaţii, nemulţumiţi de felul împărţirii dreptului de acces într-o direcţie sau alta. Hurducăiturile noului drum desfundat le-a zgâlţâit bine pe mocofanele alea din spate. Au căzut una spre cealaltă, moi.

— Astea-i moarte? întrebă omul.

Le văzuse în oglinda retrovizoare.

— Ei, asta-i! Sunt doar bete.

Tonul meu înţepat i-a potolit curiozitatea.

Cifrele de pe aparatul de taxat se rostogoleau cu o viteză îngrijorător de mare.

— Cât o să mă coste cursa?

— Pe puţin două sute de lei, răspunse. Ai banii ăştia? Că, dacă nu, aici vă dau jos.

Lanuri de porumb se întindeau la nesfârşit de-o parte şi de alta a drumului.

— Atât de mult?

— Da’ ce crezi? Benzina e scumpă şi tre’ să te duc unde a înţărcat mutu’ iapa…

Lăsându-mă pe spate, mi-am îndesat mâna în buzunarul drept şi am pipăit bancnotele. Erau cinci. Calicul de Anais îmi dăduse cincizeci de lei. Bacşişul de seara trecută îl ţineam în cel stâng. Era o superstiţie a angajaţilor barului. Aveam o sută patruzeci în el, apucasem să-i număr înainte de plecare.

— Stai fără grijă, ţi-l aranjez eu, spuse Abel din spate.

„Aş prefera s-o facă Ama”.

Drăcuşorul scoase un chiot ofensat. Aruncă o privire supărată spre Ama, care zâmbea pe sub mustaţă.

Aproape o oră a durat călătoria spre satul de baştină al celor două dureri de cap. Am trecut prin comune mai răsărite sau mai prost gospodărite. Căruţe trase de cai ieşeau la treabă cu ţăranii încă adormiţi, cocoţaţi pe capre. Câte o cumătră îşi legăna fustele pe marginea şoselelor, trăgând o vacă molatecă, plină de bălegar.

Nimerisem într-o altă dimensiune. Aici lucrurile se petreceau în alt tempo. Lent, clipa era gustată

pe îndelete. Dacă pe obrazul celor din oraş nu reuşeam să descifrez decât clipa prezentă, momentul îngust, lipsit de viaţă şi perspective, pe n I oamenilor ăstora, ce păreau că nu se grăbesc nicăieri, le vedeam pe cele de demult duse. Fiecare dintre ţăranii ăştia purta cu sine sufletele grele ale strămoşilor. Păreau deţinătorii de drept ai unor secrete de preţ.

Nimfetele au început să geamă, îşi veneau în fire. Aerul tare părea să fie de vină. Era străbătut de fuioare cu tot felul de arome. De la laptele muls de dimineaţă, la gunoiul de grajd răscolit de gospodarii matinali.

Şoferul, orăşean get-beget, strâmba din nas de câte ori mirosul greu al vitelor ne invada nările.

— Am intrat în satul lor, spuse, arătându-mi cu degetul un indicator ruginit pe a cărui suprafaţă aspră se mai ghiceau încă literele de-o şchioapă. De aici, încotro?

Omul privea cu ochii lui de broscoi la marea de gropi ce ni se aşternea în faţă. Asfaltul părea de pe vremea dacilor, acoperit în întregime cu noroi uscat. Doar craterele impresionante lăsau să se vadă în marginile lor stratul ascuns de bitum.

M-am gândit s-o trezesc pe roşcată. Am apucat-o de umăr şi am scuturat-o bine. Puştoaica bolborosi ceva într-o limbă moartă şi se întinse peste soră-sa.

O balaoacheşă cu doi puradei lipiţi de fustele ample se apropie de noi, studiindu-ne curioasă. Am

coborât din maşină.

— Dai şi tu un coltuc dă pâine, mânca-ţi-aş gura dă şucară? rosti femeia imediat. Uite, îi am p-ăştia micii şi-a dat benga-n ei dă foame.

I-am privit pe *ăia micii.* Nu păreau deloc înfometaţi. Dimpotrivă, erau bucălaţi ca nişte amoraşi, cu picioruşele scurte numai pliuri de grăsime.

Taximetristul, zburlit tot, ieşi din maşină şi se postă ţanţoş în faţa pirandei. O fi crezut omul că aveam nevoie de ajutor.

— Ai grijă, spuse, mai mult pentru urechile femeii decât pentru ale mele, dacă nu eşti atentă, ăştia îţi fură şi chiloţii de pe tine.

— Bă, dă ce eşti, bă, bulangiu? sări femeia, aprinsă de insinuarea bărbatului. N-am ciordit în viaţa mea, nasolule care eşti tu!

Cei mici se agăţaseră de ferestrele maşinii şi se holbau înăuntru.

— Ia mâna, mă! se răsti taximetristul.

— Mamă, zbieră unul. E Iza! E Iza!

Piranda se apropie de maşină, cu teamă, parcă.

— Aoliu, ce-i cu fetilii lu’ Cristache? ia uite-le cum arată, ca două baragladine, crăcite, boite ca diavolii…

Şoferul se aşează între ea şi uşă.

— Dă-te, mă, hacana, să le văz mai bine! strigă femeia. Da ce are, mânca-ţi-aş? E moarte?

— Unde stau fetele astea, ştiţi? am întrebat, calm, în încercarea de a potoli agresivitatea ce

creştea văzând cu ochii în femeia jignită de atitudinea taximetristului.

— Păi, da! Absolut că ştiu! Stă-n deal, la cişmeaua lu' Tărcatu.

— Care deal?

— Apăi, aci, după cotitură, urci dealu... Nu să poată cu maşina, mânca-ţi-aş. A mai rămas unii înţepeniţi p-acolo, dă s-a pierdut şi a căzut maşina ca un măr copt.

— Unde a căzut maşina? întrebă însoţitorul meu.

Nu primi răspuns. Femeia privea doar la mine.

— Trebuia să-l las pă candriu ăsta să urce cu maşina, da' io sunt o doamnă, ajut omu' dă e nevoie!

Vorbea spre mine, însă mesajul avea alt destinatar.

O altă tentativă de a le trezi pe fete se soldă cu un eşec.

Piranda îşi strecură înăuntru ochii ei curioşi.

— Aoliuuu, da ce are, bre? E târnosite rău!

— E bete, bre! mă apucă. Sunt bete! m-am corectat.

Cei mici se ţineau de fustele ei, cu câte un deget în gură. Mucii le curgeau în voie până sub bărbie.

— Până aici merg, spuse şoferul.

Era iritat.

Apucând-o pe roşcată, că era mai aproape, am ridicat-o şi am plasat-o pe un umăr.

— Mă ajutaţi cu cealaltă? l-am întrebat pe taximetristul ce se uita la mine ca prostit.

— Doar n-oi lăsa-o pă gagică să le transporte pă amândouă, sări piranda, dornică de răzbunare.

Bărbatul privi spre cer, îşi blestemă soarta, apoi o apucă pe brunetă. Încuie maşina, verifică uşile ostentativ cu ochii la prezumtiva hoaţă.

Piranda, pălăvrăgind fără încetare, ne-a condus pe dealul abrupt, spre porţiunea înaltă a satului.

— Să vezi cum e aici când plouă! Coboară vacilii, săracilii, ca pe derdeluş. A lu' Brigadieru şi-a rupt picioarilii p-aicea.

Bărbatul mergea cu ochii în colbul dealului, bolborosind nemulţumit.

— Asta te mai costă încă cinci zeci.

— N-ai mai avea parte dă ziua dă mâine, îl înţepă femeia. Tu n-ai Dumnezeu, mă? Nu ţi-e frică că te trăsneşte? Pă a lu' Guşatu l-a lovit Bunuţu, pupa-i-aş tălpilii lui, când să-ntorcea dă la vie. Că al dracu' om a mai fost, o bătea pă Raliţa, o chinuia ca pă hoţii dă cai. Nu doarme, Bunuţu, nu doarme!

Tonul ei grav, ca o incantaţie vrăjitorească, l-a speriat pe bărbat, făcându-l să creadă că există o fărâmă de adevăr în cuvintele răutăcioase rostite cu poftă de buzele alea vineţii. N-a mai zis nimic. Privea în sus, ca şi cum ar fi aşteptat un cârd de corbi, să se repeadă asupra lui să-i scoată ochii.

Casele de pe deal erau adevărate coşmelii, ţinute în picioare numai de mila Domnului. Gardurile de lemn aveau şipci lipsă, iar cele din plasă de sârmă, erau pe jumătate consumate de rugină. În spatele lor se zărea câte un bordei din

chirpici cu ochiurile geamurilor strâmbe, trase de umezeală. Casele mai răsărite păreau părăsite, înghiţite într-o pădure de bălării, cu lacăte mari atârnate de porţi.

Mergeam tăcută, privind cu inima strânsă locul ăla pierdut de restul lumii. Încremenirea din jur mă apăsa. Nu era nici ţipenie de om.

— Nu prea e lume pe aici, am gândit cu voce tare.

— S-a dus, frumoaso, cu toţii pă la oraşe, să caute un noroc mai întreg. Că p-aici murea dă foame. Mai e nişte babe, că astea trăieşte mai mult. Moşi, sufletul. E cu toţii sub pământ să hrănească bălăriilii… Uite, colo-şa!

Întinse bărbia către marginea din stânga a drumului. Un cimitir micuţ, năpădit de buruieni, cu îngrăditura de lemn roasă de ploi, iţea capetele cenuşii ale crucilor de lemn. Nu se mai cunoştea ce scria pe ele. Nucii bătrâni, cu trunchiuri groase şi ramuri largi, le ţineau umbră celor veniţi la odihnă veşnică. Femeia îşi făcu trei cruci scurte.

— Mămica e aicea, spuse cu ochii umbriţi. Săraca, i-a tăiat o ţâţă, că avea boala aia dă roade tot pân om. Da dăgeaba, s-a dus sărăcuţa.

— Dar tu? Te văd tânără.

— Io? râse cu dinţii puternici strălucind în soare. Toţi fuge dă noi, că ne-a făcut alţii neamu’ dă râs. Bărbată-miu umblă toată ziua pân comunilii astea după fier vechi, după la casilii care să construieşte acuma. Ce case, mânca-ţi-aş gura! Ce-i vede lui

ochişorii! îmi povesteşte seara, după ce culcăm copiii, şi mai stăm şi noi, că suntem tineri.

Roşi uşor.

Vorbea şi mergea cu spatele drept, fără să se uite dacă puradeii mai erau agăţaţi de fustele ei. Dar ei erau acolo, tăcuţi, cu mânuţele mici făcute pumn în jurul materialului colorat.

— Aici stă Cristache, da' nu-i acasă, că l-am văzut la cursa dă ora cinci. E la muncă. O fi a bătrână cu ăia micii.

Ne apropiarăm de gardul cu vopsea portocalie, scorojită. Fâşiile alea colorate, atârnând din gard, erau singurul lucru vesel din tot ansamblul ce vorbea clar, concis, despre sărăcia cea mai lucie. O potaie din a cărui blană se scurgeau laţe încâlcite se repezi cu botul în uluci. Balele i se strecurau printre colţii îngălbeniţi.

M-am speriat. Luată prin surprindere de javră, am sărit un pas înapoi, m-am împiedicat de marginea şanţului din faţa curţii, şi am căzut grămadă cu tot cu Lorina. Abia atunci se trezi pacostea de copil. Îşi pipăi nasul zdrelit de cioturile unor ierburi uscate.

O bătrână ieşi în uşa casei mici, săltându-se pe vârfuri să vadă cine erau musafirii de cu noaptea-n cap.

— Care eşti, mă?

— Bre, tanti, a venit nişte oamini dă la oraş cu fetilii lu' Cristache. Ieşi, bre, dă le ia, că-i vai de capu' lor, strigă balaoacheşa.

— Tu eşti, fă, Piramido?

— Io, bre. Treci încoa! Ce dracu', mă pui să zbier să ne-audă vecinii.

— Dă unde vecini, fa, Piramido?

— E dusă baba, şopti călăuza atât de încet, încât mai mult i-am citit pe buze.

Femeia veni spre poartă, târşâind nişte papuci tăiaţi din cizme grele de cauciuc. Bodogănea tot timpul. Împotriva câinelui, a dimineţii, a anilor, mulţi şi împovărători. Deschise poarta şi, după ce ne studie cu luare aminte, ochii ei alburii căzură pe copile. Taximetristul înţepenise cu Izabela pe umăr, iar eu mă scuturam de praful de pe haine. Lorina încerca să-şi vină în fire, la picioarele mele.

Ce chiot straşnic ieşi din gâtul slab, ca de pui de găină, al babei!

— Dar-ar boala-n curu' vostru! De unde-mi veniţi, nenorocitelor, c-o să mă băgaţi în mormânt, după mă-ta!

S-a repezit la ameţita de Lorina şi a apucat-o de păr, zguduind-o cu sălbăticie.

— Las-o, bre! strigă Piramida. Vezi că nu-i moartă şi vrei s-o omori mata?

O văzu pe Izabela, inertă.

— A murit? Doamne, de ce ne chinui aşa! se porni din nou.

— N-a murit, staţi liniştită, am spus privind-o în ochi, cu o mână pe antebraţul ei.

Rămase cu ochii la mine.

— Mămică, de unde le-ai adus pe nepoatele

astea ale mele?

Basmaua ieftină, neagră cu flori mici, colorate, îi căzuse de pe creştet, dezvelind coama de păr rar, alb ca neaua. În colţurile interioare ale ochilor, agăţaţi de gene, stăteau urdorile, galbene şi uscate. Mâinile cu degete scurte, cu unghiile groase, negre pe margini, se încleştau de braţul meu.

Femeia nu părea să fi fost tânără vreodată. Se născuse aşa, ridată, chinuită, cu basmaua din material sintetic pe cap.

Ama se apropie de ea şi o atinse. Bătrâna tresări, inspiră cu putere. Se îndreptă de spate, cu obrazul înseninat.

— Doamne, Dumnezeule! Parcă m-a atins un înger! exclamă.

— Hai, bre, ţaţă Mito! Ce? Te luă şi pă mata! râse Piramida, un pic cam strâmb. Şi pe ea o încercaseră nişte senzații stranii de când dăduse de noi.

Am fost poftiţi în casă. Impropriu spus *casă.* Era doar o cameră cu câte un pat lângă fiecare perete. Într-un colţ, după o bucată de cârpă tocită, se vedea o butelie de aragaz. Acolo era bucătăria.

Oamenii erau săraci, dar curaţi. Patru dintre cei opt copii ai lui Cristache dormeau încă, înveliţi până sub bărbii, iar doi, cei mai mici, se jucau jos, între paturi, cu un pui de pisică, negru, cu o pată albă pe nas. Taximetristul dădu un cap zdravăn catului uşii de la intrare. Înjură ca să se răcorească,

o aruncă pe fată pe un pat liber, apoi ieşi.

— Cobor la maşină. Aştept acolo. N-am chef s-o găsesc furată toată, aruncă afurisitul cu ochii la Piramida.

Ţiganca să-l fi ars din priviri, nu alta!

— Eh, mă duc în treaba mea, zise şi ea. S-aveţi sănătate!

Cred că avea chef să se mai ţină de capul gagiului care o jignise. Măcar până în vale.

Bunica mă aştepta cu explicaţii.

— Au băut prea mult, am spus. Încercaţi să le supravegheaţi, nu le mai lăsaţi să plece de acasă.

Femeia duse mâna la gură. Habar nu avea că nepoatele trăgeau la măsea. Nu m-a lăsat inima să-i spun că asta nu era tot ce făceau mucoasele alea.

Am privit înjur la marea de copii. Erau frumuşei cu toţii, bine întreţinuţi. Am scos banii de la Anais şi i-am întins femeii. Aruncă priviri alarmate, când la mine, când la bani. Se dădu un pas înapoi de parcă l-ar fi văzut pe diavol.

— Nu, maică! Ce-i asta?

— Îi puteţi lua, cineva avea o datorie la nepoatele dumitale.

— Ce datorie?

— Nu cunosc detalii, trebuie să-i luaţi, vă aparţin, am minţit.

Întinse mâna, timid. Strânse bancnotele cu un soi de voluptate. Asta m-a făcut să cred că n-a mai simţit de mult atâţia bani la un loc.

— Lăsaţi-le să doarmă şi aveţi grijă… Nu le lăsaţi să plece cu niciun chip, am spus în timp ce ieşeam, cu grijă să nu repet experienţa taximetristului. Trebuie să plec, maşina aşteaptă şi taxează de zor.

— Mulţumesc, maică! Să-ţi dea Domnul sănătate, maică!

Capitolul IV

La întoarcere, singură cuc, aveam senzaţia că sunt urmărită. Paşii mei scrâşneau peste pietricelele din colbul de-un deget. M-am dat aproape de marginea drumului, pe partea cu cimitirul. Era mai multă umbră. Am trecut fără să mai arunc vreun ochi asupra crucilor.

În faţa unui magazin sătesc, ferecat mai ceva decât o comoară, se odihnea un suport de biciclete, legat cu un lanţ de stâlpul din apropiere. Mă mir că nu l-a furat nimeni încă să-l ducă la fiare vechi. Pe firma decolorată de deasupra supravieţuiseră cinci litere: COOPE… Restul dispăruse, ars de soare.

Alea cinci litere îmi jucau prin cap. Începusem să fredonez. *Co-o-pe, co-o-pe…*

Deodată, am simţit furnicături în tălpi. Aproape că mi-a venit să ţopăi.

Aşa păţeam de câte ori se apropia Marc. Or, el nu era aici.

— Un recuperator! exclamă Ama.

Un fior îmi străbătu pielea.

„Unde?”

— Nu ştiu, dar îl simt. Transmite foarte puternic. Trebuie să fie nou. Încă n-a învăţat să se închidă.

Nici păsările nu mai ciripeau. Liniştea mă speria mai mult decât orice altceva. Stafida aia de sat, cu aerul cenuşiu, cu clădirile decrepite, mă făcea să mă îndoiesc de tot ce simţeam şi vedeam. Maghernițele cocârjate mă spionau avide, cu ochiurile rele ale ferestrelor murdare.

— Vino, strigă Abel. E mai jos, pe poteca asta. Îl simt mai puternic aici.

În stânga se prăvălea o uliţă cu două canele adânc săpate în pământ, de la roţile căruţelor ce mai străbăteau arareori fantomatica aşezare. Peste vale se zărea un alt şir de case, apoi, jos de tot, un lac, flancat pe-o parte de o ridicătură abruptă ce se pierdea, la orizont, în cocoaşe deluroase.

Panta foarte înclinată mă făcea să măresc ritmul coborârii. M-am oprit în faţa unei curţi. Satul ăsta avea o atracţie nebună pentru nuci. Şi aici se afla unul. Crengile grele acopereau cu totul o casă cu tencuiala crăpată, cu uşi mici şi ferestre atât de joase, de parcă nişte pitici s-ar fi folosit de ele.

Mi-am aruncat ochii peste poartă. Nu zăream nicio vietate prin preajmă. De-o parte era casă, iar pe partea opusă, un grajd fără uşi ce lăsa să se vadă ieslea abandonată, de pe marginea căreia atârnau câteva fire de fân uscat. Pământul păstrase peste timp urmele trecerii animalelor. Copitele lor rămăseseră adânc imprimate în

uscăciunea aia fără leac.

— Să intrăm, ne îmboldi Abel.

Cu teamă, am deschis poarta. Era totuşi o proprietate străină.

— E cineva acasă? am strigat, anunţându-mi prezenţa.

Nu voiam să fiu luată drept hoaţă. Bătând în uşă, am repetat întrebarea. Cum n-am primit răspuns, şi furnicăturile din tălpi deveneau insuportabile, am apăsat clanţa de aluminiu. Un miros greu mi-a săgetat nările şi s-a înfipt în sinusuri. Nu-mi dădeam seama a ce duhnea. A mâncare stricată, a odaie neaerisită, a umezeală, a cârpe mucegăite…

N-am apucat să fac un pas înăuntru, că am auzit şuierând ceva pe lângă urechea dreaptă.

— Trage în noi! strigă Abel. De fapt, în tine! Pe noi nu ne vede.

— Mulţumesc pentru precizare.

— Amator! Nu aşa se ţine o armă!

Mă lipisem de peretele casei. La cât de subţire şi moale îl simţeam, nu m-aş fi mirat să fiu împuşcată şi prin el.

— Ai grijă! şopti Ama.

Îngerii nu puteau influenţa recuperatorii, ceea ce însemna că eram pe cont propriu. Un zgomot de farfurii căzând pe jos, m-a făcut să-mi încordez auzul. Sunetul veselei sparte a umplut spaţiul dintre mine şi recuperatorul violent.

Când liniştea s-a lăsat din nou, respiraţia şuierătoare a oricui o fi fost înăuntru mi-a ajuns

până la urechile ciulite.

— Nu mai trage, te rog! am spus. Sunt recuperator, ca tine. Nu-ţi vreau răul.

— Nu te cred, strigă o voce bărbătească.

— Îţi voi arăta braţul, să vezi ceasul. Te rog să nu tragi, sunt foarte ataşată de mâna mea! am încercat o glumă, în timp ce îndepărtam brăţara de piele.

— Şi ce vrei de la mine? spuse bărbatul după câteva secunde, un pic mai liniştit, mi s-a părut.

— Zău, că nimic. Am simţit alt recuperator şi… am fost curioasă. Trebuie să recunoşti că ăştia ca noi nu-s chiar pe toate drumurile.

— N-am de unde să ştiu.

— Pot să intru?

Mormăi vag o aprobare. În penumbra din încăperea joasă am dat peste un tânăr slăbuţ, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni în care ar mai fi încăput încă vreo doi ca el, cu betelia strânsă într-o grămadă creaţă în jurul taliei. Avea o frunte înaltă şi părul rar, ca al unui bătrân.

— Eu sunt Oriana.

— Gudila.

Întinse spre mine o mână mare. Încă mai ţinea în cealaltă un fel de flintă haiducească. Îmi zări privirea îngrijorată şi aruncă fierătania, ce căzu între pat şi soba de teracotă cu o bufnitură înfundată.

— O arunci aşa? Se poate descărca singură.

Ridică din umeri, indiferent.

— Să nu te pună dracu’ să-mi zici Gudilă! mă avertiză deodată, cu privirea aprinsă. Gu-di-la! Cu al Ăsta a fost un rege dac.

Sprâncenele mi s-au ridicat, a mirare.

— Părinţii mei au fost istorici, mari iubitori ai părţii dace a moştenirii noastre latine. Oricum, bine că nu mi-au pus numele Burebista sau Scorillo. Atunci să fi văzut bătăi de joc ce-aş mai fi îndurat.

— Sau Zamolxis, spuse gura fără mine.

— Atunci, m-aş fi sinucis. Mai devreme.

Se încruntă.

— Unde sunt părinţii tăi?

— Sper că în Iad, scrâşni.

La auzul încrâncenării răspunsului, am tresărit.

— Te-ai gândit vreodată la faptul că părinţii noştri ne aleg numele în funcţie de ce iubesc ei în perioada aia, fără să le pese că ne ştampilează pe viaţă cu un stigmat greu de dus?

— Nu, nu m-am gândit.

Era adevărat. Îmi plăcea numele meu.

— Nu-mi dau seama dacă aş fi fost altfel cu un nume ca Ludovic, la fel cum nu-mi dau seama dacă numele mi-a hotărât firea sau eu mi-am modelat-o în aşa fel încât să se potrivească numelui.

Mă studie din cap până în picioare şi pufni sictirit.

— Ce?

— Cred că-ţi vorbesc în chineză. Ai un nume fain, arăţi bine, de unde să înţelegi tu ce mă doare pe mine. Doar dacă nu cumva înţelegi chineza…

— Nţ! N-o înţeleg. Nu cred că numele are vreo

relevanţă asupra caracterului… Oricum ai un nume rar, nu l-am mai auzit până acum. Cred că eşti al doilea care-l poartă, după regele ăla.

— Dacă te-ar fi chemat Mariţa?

— Mariţa e nume de prinţesă.

— Ba e nume de vacă. Bunică-mea avea o bălţată cu numele ăsta. Mda! Al doilea! Ştii ce nume ar mai fi al doilea purtat dacă vreun părinte ar îndrăzni să-şi boteze copilul aşa? Cain.

— Cred că te gândeşti prea mult la chestii neînsemnate…

— Abel, fratele bun a tot fost reînviat în alţi oameni, dar bietul Cain?

Am privit spre drac. Ridica din sprâncene spre mine, cu o expresie îngâmfată. Aş fi putut să-i spun lui Gudila că nu toţi oamenii cu numele Abel sunt buni.

— În legendele medievale, Oriana a fost fiica unui rege al Angliei, continuă recuperatorul, îndepărtând o insectă imaginară din jurul capului. Ştiu semnificaţia oricărui nume. Dacă mi-au lăsat vreo moştenire babacii mei, în afară de problemele cardiace, asta a fost pofta de citit. Ia vino!

Mă chemă spre o uşă mică. Dădea în altă cameră, şi mai întunecoasă decât prima. Ochii mi s-au obişnuit şi am zărit pereţii tapetaţi cu cărţi. Vechi, noi, cu cotoare strălucitoare sau tocite, sute de destine stăteau frumos aliniate, pregătite să aline sau să alimenteze doruri şi nelinişti. Am păşit în odaie. Voiam să citesc câteva dintre titluri. M-am

împiedicat de ceva şi când am privit în jos, am înlemnit.

Cadavrul celui ce stătea în cadrul uşii, privindu-mă, se afla lungit la picioarele mele.

— A, iartă-mă, n-am făcut curăţenie. Nu ştiam că voi avea musafiri, spuse slăbănogul, calm.

Aproape că am căzut peste el în graba de a ieşi din încăperea cavou.

— Ce te sperii aşa? se miră sincer. Doar şi tu ai murit.

— Nu m-am văzut moartă.

— Mare brânză!

L-am rugat să închidă uşa. Paloarea vineţiu gălbuie a cadavrului îmi întorcea stomacul pe dos. Gura era schimonosită, semn că murise în chinuri.

M-am aşezat pe un scaun de lemn, cu speteaza curbată, cu ochii la preşurile prăfuite, pline de firimituri.

— Nu înţeleg. De ce te afli lângă corpul tău neînsufleţit? Unde te-ai întors?

— Chiar aici, răspunse. Aici m-am pomenit, gol puşcă, chiar pe preşurile astea, făcute de bunică-mea la războiul de ţesut.

Nu înţelegeam de ce nu i se repartizase un apartament, ca tuturor celorlalţi. Fusese readus la viaţă în acelaşi loc în care murise.

— Aici locuiai?

— Nu. În oraş. Sunt la filosofie. Sau… eram.

— Şi ce căutai aici?

— Am venit aici să-mi iau zilele.

Ochii mi s-au făcut cât cepele. Tot ce auzeam din gura acestui tânăr era o nebunie.

— N-am apucat, reluă, am făcut un infarct chiar înainte de a pune în practică glorioasa regie a morţii mele. Dar, ca totdeauna în viaţa mea de rahat, nici asta nu mi-a ieşit. Iată-mă viu, mai nefericit ca niciodată. Am vrut să mor, să termin cu tot. Acum se pare că nici să mă sinucid nu mai pot. Sunt condamnat la viaţă. Cât de sinistru! Grozavă pedeapsă, Doamne! zbieră, privind spre tavan.

Întinse către mine încheieturile. Acum vedeam că erau pline de tăieturi.

— Îngerii… Unde sunt?

Arătă spre un colţ al încăperii.

— Stau acolo. Şi lor le e silă de mine.

Se lăsă tăcerea. Întrebările se buluceau în mintea mea, se ciocneau, se dezintegrau în silabe alandala. Nu puteam rosti niciuna.

— Tu? Eşti întoarsă de mult? Pari împăcată cu situaţia.

— Mi-a fost greu şi mie. Am murit în timpul nunţii mele.

Era rândul lui să facă ochii mari.

— Şi nu ţi-ai blestemat soarta? Te-a răpit de lângă omul iubit…

Privirea mea îl făcu să tacă brusc.

— Înţeleg, spuse.

— Chiar înţelegi?

— Îhâm. Am un IQ peste medie. Se pare că o inteligenţă ieşită din comun se află într-o

incompatibilitate categorică cu cheful de viaţă.

— Eşti un geniu, care vasăzică.

— Aşa zic unii.

— Bănuiesc că nu te omori să-i contrazici.

Vorbea despre intelectul lui ca despre o boală incapacitantă.

— Am venit aici să-mi iau zilele, după cum spuneam, însă n-am apucat, inima mea şubredă, patrimoniu moştenit de la nenorociţii de părinţi, a decis că gata, mi-ajunge. De când am văzut cum e Dincolo, nu mă gândesc decât la găsirea unei căi de a mă reîntoarce. Pentru totdeauna. Restul, îl ştii.

— Nimeni nu ştie că ai murit?

— Nimeni.

— Asta înseamnă că îţi poţi vedea de viaţă, poţi merge la facultate. Ce n-aş da eu să fi fost în locul tău. Să fiu alături de…

Inima mi-o luase la vale, gândindu-mă la cum ar fi fost viaţa mea dacă aş fi avut norocul lui Gudila. Am înghiţit în sec, odată cu sentimentele înghesuite în cuvintele nerostite. El primise o şansă nesperată. O considera o nenorocire, însă. Poate că IQ-ul lui peste medie era mutilant, totuşi, atâta timp cât nu se baza pe o fundaţie emoţională solidă. Avea probleme. Îşi ura părinţii şi dorea să moară.

— Ce s-a întâmplat cu familia ta?

Se trânti pe patul acoperit cu o cergă bălţată. Un abur de prai se ridică în jurul lui. Am strâmbat din

nas şi Gudila a râs. Pentru prima oară.

Desprinse o scamă de pe pătură şi se apucă să tragă de ea, s-o răsucească.

— Nu ţi-am spus? I-a luat dracu' pe toţi.

— Înţeleg că asta ai fi vrut tu să se întâmple. Ce s-a petrecut cu ei în fapt?

Expiră puternic.

— Ai mei au făcut mulţi bani cu descoperirile lor. Se alăturaseră unei echipe de arheologi şi scurmau ţara-n lung şi-n lat. Erau pasionaţi de istorie, dar nu tocmai morali. Ştii cum suna teoria lor despre formarea naţiei noastre? Că Traian a cotropit Dacia cu legiuni formate din puşcăriaşi condamnaţi pentru tot felul de atrocităţi, ăştia au regulat în draci femeile dace, iar astea au născut plozi cu gena hoţiei în ADN-ul lor amărât. Conform părerii lor, românii ar fi fost un popor măreţ dacă ar fi păstrat doar genele dace.

— Minunat! Am găsit ţapul ispăşitor! Ai dracului romani! am exclamat.

Gudila râse zgomotos. Chipul i se lumina când făcea asta.

— Aşa am zis şi eu. Vina e oriunde, numai în ograda noastră nu. Nu eram niciodată de acord cu născătorii mei. Singura mai mişto în neamul nostru era bunică-mea. Ţărancă fără şcoală, dar cu tone de bun simţ. Dacă n-avea o linguriţă de zahăr, să fi murit de poftă, de cerut, nu cerea. Nimeni nu-i ştia necazurile. Era demnă.

Ochii lui Gudila căpătaseră o lucire aparte. Linia

li se îndulcise, expresia dură a maxilarului se înmuiase. Se vedea că bunica reprezentase un soi de far în viaţa lui frământată.

L-am lăsat să-şi adune gândurile şi să continue povestea. N-a întârziat s-o facă.

— Ai mei erau mereu pe coclauri, descoperind te miri ce. Multe le predau statului, dar doseau din ele, le vindeau particularilor. Aşa s-au umplut de bani. De bani n-au apucat să se folosească. Un mal de la o săpătură făcută cu o echipă nouă, numai mocofani, s-a surpat peste ei. Totul mi-a rămas mie. Un cont baban în bancă de pe urma căruia mi se plăteşte o dobândă neruşinat de mare. Ce dracu' să fac cu banii? Urma să devin un absolvent de filosofie, nesuferit, suficient, cu toate răspunsurile în buzunar, pe care toţi mediocrii să-l urască din toţi bojocii.

— Suflet. Nu te poate urî nimeni din bojoci.

— Ba da! Vrei să cercetăm etimologia cuvântului bojoc?

— Chiar că eşti nesuferit! am râs.

Făcu la fel. Îmi dădeam seama că se simţea în largul lui.

— Mi-e greu să nu fac pe deşteptul. Pentru asta m-am pregătit atâţia ani.

— Să faci pe deşteptul?

— E complicat.

— Ăsta-i răspunsul unuia care nu ştie ce să spună.

Se ridică, uşor ca un fulg. Mă privi ca şi când

tocmai atunci aş fi apărut în casa lui.

— Să fac un ceai? Cred că mai are bunică-mea nişte muşeţel sau sunătoare pe aici.

— Muşeţel? Bleah!

Râse.

— Ai dreptate. Poate găsesc nişte mentă, deşi asta e afurisită dacă eşti constipat de fel.

— Menta merge.

Pe masa din stânga mea, printre firimituri uscate se afla o Biblie tocită, cu coperta plină de unsoare.

— Ai citit-o? l-am întrebat.

Îmi urmări privirea.

— Hm! Nu. Am încercat. Nu reuşesc să înţeleg nimic. Şi e atât de plină de ameninţări! Nu găseşti niciun strop de speranţă în ea. Asta era a bunică-mii, mai citea seara din ea. Pretindea c-o linişteşte deşi, pot să jur că dacă aş fi întrebat-o ce învăţătură a tras… Dar tu?

— Poate că acum m-aş încumeta, dacă aş avea timp. Înainte, şi am făcut un semn cu capul, spre viaţa trecută, aş fi citit-o dacă s-ar fi asortat cu pantofii roşii cu toc cui şi dacă ar fi fost trendy ca în loc de găini, sub braţ să ţii biblii.

Mi-a aruncat o privire ce m-a lămurit pe de-a-ntregul că mondenităţile de care gemea presa îi erau cu desăvârşire străine.

Apucă mugurele de lemn al uşii unui dulap vopsit şi revopsit şi, când trase de el, i se rupse în mână.

— Altă belea! Nu m-am obişnuit cu forţa asta afurisită. Să vezi ce de chestii am spart pe aici!

Îmi arătă un scaun făcut surcele, aruncat lângă soba de teracotă maro, apoi palma dreaptă, tăiată în câteva locuri.

— Am spart un pahar.

— Diavolul lui le influenţează pe fete, spuse Ama. Abel a vorbit cu el, se plictiseşte.

„Abel, poţi să-l convingi pe ăla să le lase pe copile în pace?”

— N-am cum, nici dacă aş vrea. Samuel ăsta e un descreierat! Nu e la primul recuperator, e bătrân şi înăcrit.

Cuvântul *descreierat* mi-a amintit de taximetrist. Am sărit ca arsă din scaun.

— E musai să plec. O maşină mă aşteaptă în vale. Cred că aparatul de taxat a ajuns la un miliard de lei până acum.

— Te conduc, spuse.

Am aruncat un ochi spre bustul lui gol, costeliv, apoi spre pantalonii încreţiţi în jurul taliei.

— Mergi aşa? De ce nu iei hainele de pe…

„… cadavru”, îmi trecuse prin cap. M-am oprit la timp, însă. Nu eram sigură cum poţi numi corpul trecut în nefiinţă al cuiva care se oferea să-ţi facă un ceai de mentă.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse.

— Cum? Cu un IQ ca al tău? l-am tachinat.

— Pe de altă parte, nu ştiu dacă te-ai prins, dar uliţele satului ăstuia nu sunt chiar trotuarele de pe Dorobanţi, spuse, apoi dispăru în spatele uşii, în camera plină de cărţi.

Se auzi un zgomot înfundat de corp moale căzând. Apoi altele. Ieşi, trecându-şi mâinile prin păr.

Afară, căldura devenise înăbuşitoare. Nişte insecte bâzâiau subţire în buruienile arse. Casele din vale se unduiau în valuri de arşiţă. La fel şi lacul. Mă dureau ochii privindu-l. Soarele se reflecta în el, în milioane de ochişori tremurători.

— Ai mers vreodată cu tălpile goale în ţărână încinsă? mă întrebă.

Am coborât privirile asupra tălpilor lui. Erau goale. Se afundaseră câţiva centimetri în pământul fin sfărâmat, ca o făină. Închise ochii şi oftă de plăcere.

— E ca un orgasm. Senzaţia te penetrează ca un fulger.

— Ăsta-i dus! exclamă Abel. Şi, nemernicul, trage de timp. Şi-a trimis diavolul să-l gonească pe şofer.

Abel îl pâra pe Samuel. Era clar că nu îl plăcea.

Privind spre Ama, am căutat confirmare. Ea înclină capul.

— Chiar trebuie să faci asta de fiecare dată? Chiar nu ai încredere în mine? se lamentă Abel, făcând pe jignitul. Mm! Mm! Mm! Vorbeşte de orgasme, penetrări, şi ţi-a gonit şoferul!

Râse insinuant.

Asta mă făcu s-o iau la goană, lăsându-l pe Gudila să privească în urma mea, neînţelegând ce mi-a venit, aşa, deodată.

— Hei! strigă.

Nu-mi ardea de el. Am continuat sprintul. Când am apucat să cuprind cu privirea partea de jos a satului, am văzut cum taxiul se pierdea pe drumul prăfuit. Stratul de colb ridicat de roţile sfârâind, de grăbite ce erau, îmi ascundea vederii silueta portocalie.

Când Gudila a ajuns lângă mine, fornăind ca un cal prea alergat, fierbeam. L-am prins de gulerul tricoului şi l-am privit cu un aer turbat.

— De ce mi-ai gonit taxiul, zevzecule?

Ochii i se măriseră de surpriză.

— Unde a dispărut domnişoara fină de mai devreme?

— S-a dus odată cu taxiul ăla. Să-ţi intre bine în cap, te-aş fi cotonogit şi-ntr-o situaţie normală, la cât eşti de schilod. Fiind întoarsă cu mult înaintea ta, sunt mai puternică. Te fac bucăţi oricând şi din orice poziţie…

— Uh! Ciudat că foloseşti cuvântul poziţie! mă tachină Abel.

— Taci dracu’! am urlat către el. Apoi, către Gudila: Spune!

Zăludului îi luase Dumnezeu graiul. L-am împins şi a căzut pe spate, răscolind ţărâna cu mâinile întinse şi picioarele crăcănate.

— Oriana, spuse Ama. Nu e ce crezi tu, Abel e plictisit şi ştii doar cum face când e aşa.

— Zi, mă! m-am repezit din nou asupra aschimodiei. De ce l-ai gonit pe taximetrist?

Se feri ridicând antebraţul în dreptul feţei. Nu

aveam de gând să-l lovesc. Gestul defensiv m-a enervat şi mai tare.

— Crezi c-o să te lovesc? Ai merita-o!

— N-am vrut decât să mai stăm puţin de vorbă. Eşti foarte plăcută şi, cred, prima fată care nu m-a privit cu dezgust, şopti pe tonul tărăgănat, plângăcios, al copiilor răzgâiaţi.

— Oare de nu nu mă mir că nu te place nici dracu'?

Se îndepărtă de mine târându-se pe şezut, apoi, la o distanţă mai sigură, se ridică şi îşi scutură hainele.

Am privit în jur la moartea din case, de pe drumuri. Până şi timpul dăduse colţul aici. Soarele se lăbărţa leneş pe cerul senin. Căldura ameninţa să ne topească pe nesimţite. Casele bătrâneşti, mici ca nişte coteţe, se mai coşcoveau un pic, tencuielile lor de pământ şi bălegar se desprindeau ca pielea de pe şarpe.

— Îmi pare rău! Cum o dau tot rău iese, începu Gudila. Am un mobil în casă. Poţi suna pe cine vrei…

— Dacă şi asta e vreo stratagemă genială de-a ta, te rup în bătaie.

A zâmbit din colţul gurii.

— Sunt sigur că aşa ai face.

O luă înaintea mea. Am rămas în urmă, bănuitoare, cercetându-l pe toate părţile. Călca greu, soarele încinsese ţărâna din cale afară şi tălpile îl usturau. Chiar şi cu încălţări în picioare era

greu. Soarele părea că se lăsa cu totul pe umerii noştri, făcând drumul mult mai anevoios decât era, de fapt. Arşiţa uscase buruienile de pe marginea drumului, iar crengile unor copaci se goliseră de frunze. Arătau ca nişte braţe descărnate. Cu zăduful ăla scormonindu-mi creştetul, mi le-am imaginat ca nişte degete lacome de vrăjitoare rea.

Pe uliţa ce cobora spre casa recuperatorului, lucirea lacului mi-a atras atenţia. M-aş fi dat de-a dura până jos. Nu m-aş fi oprit decât după ce aş fi fost în braţele răcoritoare ale apei. O cotarlă urla a jale în depărtare. Atinse de o boare ca un fir subţire, urcând dinspre vale, frunzele galbene ale unei sălcii curgătoare ce îşi pleca ramurile peste un gard se desprinseră şi căzură într-o rotire lentă.

Abia după ce am reintrat în casa joasă, am simţit mirosul de putrefacţie din cealaltă cameră.

— Ar trebui să faci ceva cu cadavrul ăla. Pute. Îngroapă-l pe undeva.

— Să mă îngrop pe mine însumi, iată o distracţie pe măsura mea! exclamă Gudila.

Nu eram sigură dacă era sarcastic.

— Mă tem că te dai mai interesant decât eşti, am replicat, răutăcioasă.

Privi printre pleoapele căzute, de pisică molatecă.

— Mai bine te lăsam să pleci. Nu eşti cu nimic mai specială decât restul.

— Ce replică! am râs. Parc-ai fi un puţoi de clasa a patra. Hai, dă-mi dracu’ mobilul ăla. Nu-mi

doresc decât să mă car din hoitul ăsta de sat.

Aduse telefonul. I l-am smuls din mână şi am ieşit afară. Am format numărul lui Marc.

Când m-am întors, l-am găsit trăgând cadavrul peste pragul despărţitor al celor două camere. Corpul se ondula ca o reptilă, urmând conturul înalt al tocului uşii.

Îl urmăream cu privirea. Văzându-l cum icneşte, sfârşit de caniculă, m-am oferit să-l ajut. L-am apucat pe Gudila cel mort de ambele mâini.

— Stai! Ar trebui să sapi o groapă mai întâi.

Eu am lăsat leşul din mâini cu grijă. Gudila, în schimb, îi dat drumul picioarelor inerte. S-au lovit de podea cu un trosnet neplăcut.

— Ăsta-i corpul care te-a ţinut în el atâţia ani! Fii respectuos! l-am certat.

Mă privi cu coada ochiului.

— Bine, mamă!

Ieşi afară şi se pierdu în lumina orbitoare. Sunetul târnăcopului lovind pământul înţelenit mi-a ajuns la urechi în scurt timp. Parcă lovea în beton.

L-am urmat. Expresia de pe chipul mortului mă neliniştea şi, oricât mi-aş fi dorit, nu puteam privi în altă parte.

Recuperatorul săpa la umbra unui cais bătrân. M-am sprijinit de trunchi, studiindu-l pe îndelete. Sudoarea îi spăla obrazul înţepenit în încordarea maxilarului. Firele de păr se uniseră în şuviţe jilave, lipite de scalp. Braţele scheletice dezvăluiau o musculatură nelucrată, dar vânoasă.

Scoase tricoul ud, îl agăţă de o creangă uscată şi reluă săpatul.

Parcă mi-ar fi fost milă de el, parcă nu mi-ar fi fost! Nefericirea urla în el cu mii de guri. Se născuse, trăise şi murise nenorocit. Întoarcerea reprezenta o pedeapsă, o prelungire sadică a osândei de a trăi.

Mă simţeam agitată în preajma lui. Îl priveam, când compătimindu-l, când urându-l.

Nu era vorba de comunicarea dintre recuperatori, era altceva. Mă simţeam cumva conectată cu acest suflet pierdut. Îmi doream să plec şi, cu toate astea, gândul de a-l lăsa de izbelişte, într-o viaţă pe care n-o dorea, mă făcea să mă simt ca o dezertoare.

Dezertare de la ce?

— Gata! Hai! spuse după ce săpă o groapă de nici jumătate de metru adâncime.

— Aici vrei să îngropi cadavrul? Toţi câinii îl vor adulmeca, îl vor scoate şi se vor ospăta din el.

— Şi? se miră.

Avea privirea goală. Chiar nu-i păsa.

I-am smuls târnăcopul, l-am împins din calea mea şi m-am pus pe săpat. Pământul de dedesubt era mai moale. Mi-a fost uşor să adâncesc mormântul.

Gudila îmi luă locul, rezemându-se de trunchiul caisului.

Scoase un pachet de ţigări din buzunar şi aprinse o ţigară din care trase cu poftă.

— Halal bărbat! exclamă Ama dezgustată.

— Ăsta e orice, numai bărbat nu! spuse şi Abel. E un captiv, un experiment ratat, o larvă.

Îmi venea să râd. Abel dispreţuia un depravat. Asta nu vedeai chiar în fiecare zi.

— Fumatul dăunează grav sănătăţii, am icnit odată cu lovitura în pământul lutos.

— Ha! Promiţi?

Scotea rotocoale de fum, apoi le urmărea cum se destrămau pe măsură ce urcau în eter.

Am reuşit să sap o groapă de o adâncime cumsecade şi am târât cadavrul până acolo. Pe buza hăului, trupul gol mi-a lovit retina.

— Ar trebui să-l îmbraci cu nişte haine.

— Ce rost are? Va putrezi oricum.

— N-ai nimic prin dulapurile bunicii tale? Orice. Nu se cade să-l îngropăm în chiloţi.

— De ce tot zici să-l? Să mă…!

— Mişcă-te! Caută ceva! Altfel îţi ard o cazma după ceafă şi te îngrop aici cu… tine.

Cu chiu, cu vai, cu proteste şi bombăneli filosofice, s-a executat în cele din urmă. Singurul obiect vestimentar găsit în şifonierele antice ale rudei a fost un capot din finet vişiniu cu flori roz, larg cât o zi de post.

Gudila râdea ca prostul în timp ce ne străduiam să echipăm corpul neînsufleţit. Picioarele păroase, rigide, rămâneau expuse, indiferent cât am sucit şi răsucit ţoala bunicii. Am tras o pereche de ciorapi groşi, crem, până peste genunchi şi ne-am chinuit

să îndesăm o pereche de pantofi cu trei numere mai mici în labele ţepene, lemnoase.

— N-ai altceva? mai că l-am rugat. O să-l strângă.

— O să mă strângă, mă corectă. Şi apoi, nu cred c-o să simt… simtă… La dracu'! Ciudat mai e să te îngropi singur! De ce tocmai eu? întrebare idioată! De ce nu eu? Buricul pământului sunt doar pentru mine, pentru univers sunt doar o furnică. Şi furnici sunt multe, dacă piere una, nu-i nicio pagubă. Mai sunt miliarde în urma ei. Şi apoi, ce ne tot chinuim, tot va putrezi. Nu trebuie să ne agăţăm de ritualuri idioate privind înmormântarea.

— Ce ritual, zevzecule? E vorba de bun simţ. Unde s-a mai pomenit să îngropi oamenii doar în lenjerie intimă?

— Eşti o îndoctrinată, un spirit gregar! Doar mă întreb la ce-i mai trebuie ţoale unuia ce va putrezi în pământ! Bocitoare ne mai trebuie.

— Chiar ai nevoie de explicaţii la orice?

— Am! De-aia am ales filosofia, în speranţa că voi ajunge cât mai aproape de înţelepciune.

— Dacă mă întrebi pe mine, ţi-ai cam pierdut vremea de pomană. Eşti ce vrei tu, numai înţelept nu.

Într-un final, am scăpat de corvoadă. Gudila a bodogănit fără încetare. Punea întrebări şi tot el răspundea. Se certa şi se ierta. Se acuza doar pentru plăcerea de a-şi găsi circumstanţe atenuante. Cred că-i plăcea judecata aia fără juri.

Putea hotărî de unul singur verdictul. Era mereu milos cu sine.

Am aruncat pământul peste decedat, am spus un Tatăl Nostru şi am păstrat un moment de reculegere. Din două crengi uscate, legate cu sfoară, am făcut o cruce. A bombănit şi în legătură cu asta. Că el nu e creştin. Că nu are religie şi refuză să fie înregimentat în vreuna.

— Religiile au fost inventate de tipii deştepţi ce aveau nevoie de o armă cu care să ţină prostimea în frâu, spunea. Cred în Dumnezeu. Dar nu în fragmentele astea de iubire separate de câte un nume. Mereu altul. Adică, de ce-aş avea nevoie de mijlocitor în relaţia cu Şeful? Sunt eu cu El. Bine, mă rog, în cazul recuperatorilor mai sunt moşnegii ăia doi, Malorum şi Amadeus.

Gudila s-a potolit în cele din urmă, văzând că nu-l ascultam. Era obosit, toropit de soarele ce pătrundeau până în ultima celulă cu razele lui tăioase.

Am luat o prună grasă, mare cât un ou, dintr-un copac sălbăticit. Am muşcat cu poftă şi zeama ei catifelată mi-a curs pe bărbie.

O cucuvea a ţipat ascuţit la doi paşi de noi, într-un plop cu vârful ars. Gudila a apucat o piatră şi a aruncat-o în direcţia păsării.

— Cobea dracu’! a răspuns privirii mele dojenitoare.

— E doar o pasăre, ţaţă Safto!

— E aducătoare de moarte.

— Aiurea. Superstiţii! Bietele păsări au fost înzestrate cu ochii ăia infernal de pătrunzători şi oamenii, slabi de înger cum sunt, au creat legende de toată groaza din atât de puţin. Era pasărea de companie a zeiţei Atena.

Ca şi când ar fi ştiut că despre ea vorbeam, pasărea arunca spre noi privirea ei galbenă. Părea împăiată, atât era de nemişcată. Trebuie să recunosc că, deşi îi luasem apărarea, încremenirea înaripatei în contrast cu ochii ăia vibranţi mi-a adus un fior rece pe spinare.

— Una d-asta a zbierat ca apucată cu o săptămână înainte de moartea bunică-mii. După ce ea s-a dus, a dispărut şi cobea.

— A fost o coincidenţă, am spus, mai mult pentru a fi consecventă primei păreri, decât din convingere.

— Nţ! N-a fost!

— Eram prin clasa a patra când am găsit o cucuvea rănită în curtea şcolii. Ne-am strâns în jurul ei ca la urs. Învăţătoarea a fost chemată de un copil şi, după ce ne-a gonit pe toţi în clasă, am văzut cu ochii mei cum i-a zdrobit capul păsării cu o cărămidă. Probabil că şi ea era la fel de idioată ca tine. De atunci am urât-o pe doamna Ţinea. Ce-am mai urât-o! Aş fi preferat s-o văd pe ea murind, în locul bietei cucuvele.

Gudila mă asculta aproape fără să respire, cu ochi posomorâţi. Parcă i se făcuse şi lui milă de pasărea din povestea mea.

— Ce te uiţi aşa?

— Te studiez. Ai un talent oratoric de excepţie. Era cât pe ce să mă convingi că viaţa unei păsări valorează mai mult decât cea a unui om.

— Pf, uneori chiar aşa e!

Am mai apucat o prună şi mi-am înfipt dinţii în ea.

— Bravooo! se auzi o voce.

Venea din spatele nostru, însoţită de aplauze răsunătoare. Era cât pe ce să mă înec cu bucata de fruct zemos. A alunecat în cele din urmă, cuminte, în jos pe gât. M-am întors brusc.

Pe chipul lui Marc citeam amuzament şi curiozitate, în tandem instabil cu o iritare pe care nu prea reuşea s-o mascheze. Stătea rezemat de marginea de lemn a unei căruţe cu oiştea ruptă.

Vreo cinci capete de porumbei sălbatici, doi mai mari şi trei pui, se iţiseră dintr-o gaură largă în streaşină staulului şi ne fixau curioşi, cu ochii lor cafenii.

— Foarte interesant spectacol! Şi nici măcar n-a trebuit să dau un chior pe bilet!

A stat o vreme acolo, cercetându-ne. S-a apropiat de Gudila şi am avut senzaţia că îl amuşina, întocmai ca un câine de vânătoare. Îi citea gândurile, le radiografia cu experienţa unuia deja tocit în slujba asta. Recenta mea cunoştinţă s-a dat pe spate, privindu-l mirat şi oarecum fascinat pe tipul ăsta curios. Marc avea efectul ăsta asupra oamenilor, bărbaţi sau femei se arătau captivaţi de

aspectul lui exotic, de aerul ăla ce parcă spunea: Mi se rupe de tot şi toate! Şi, dacă nu mi se rupe, mi se fâlfâie!

— De când stai acolo?

— De suficient timp. Pot să cocoţ reprezentaţia voastră în topul celor mai ciudate la care am asistat vreodată! răspunse fără să-şi ia ochii de la recuperator.

Îi apucă mâna şi-i studie ceasul.

— Hm! Alt începător!

Îi eliberă braţul, dezgustat. Se învârti în jurul tânărului, ce, de mirat ce era, rămăsese cu gura căscată. Parcă ar fi studiat fineţea execuţiei unei statui. Strâmba din nas fără jenă. Capul lui Gudila se rotea ca al unei păsări, urmărindu-l.

— Pe cine aţi îngropat? se întoarse spre mine, sătul de analiza uscăţivului.

— Pe mine! sări Gudila.

Marc aruncă asupra mea o privire încruntată. Sprâncenele se uniseră, umbrindu-i privirea tulburată de ceva neştiut.

— Ce zice ăsta?

— Zice adevărul. Pe el l-am îngropat.

— Tu eşti prima care l-a găsit?

Vocea îi suna alarmată. Chiar dacă nu înţelegeam de ce, m-am înfiorat. Era ceva în ochii lui.

Am încuviinţat muteşte.

Cu brutalitate, m-a prins de braţ şi m-a tras în afara curţii. Apoi m-a apucat de umeri, m-a întors

cu faţa spre el şi s-a asigurat că-i acord întreaga atenţie. În spatele gardului, ca şi când şipcile alea cenuşii ar fi fost în stare să ne ofere ceva intimitate, mi-a şoptit cu cea mai înceată şi, în acelaşi timp, gravă voce posibilă.

— Ştii ce înseamnă asta?

Am clătinat din cap, speriată cu anticipaţie. Habar n-aveam ce urma să spună, însă îngrijorarea din tonul lui, m-a agitat şi pe mine.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă iar.

I-am povestit toată tărăşenia cu nimfetele, taximetristul, Piramida şi, acum, Gudila. Pe măsură ce-i istoriseam peripeţiile mele, umerii i se prăbuşeau, strânsoarea braţelor scădea, iar colţurile gurii căpătau o expresie consternată. Nu pricepeam nimic şi aproape că mi-era teamă să mă opresc din vorbit pentru a nu auzi cine ştie ce grozăvie.

Încă îmi strângea umerii, îi simţeam palmele umede şi fierbinţi.

„Ştii ce înseamnă asta?”, mă întrebase. Nu ştiam. În orice caz, nu era ceva cu cap şi coadă. Era doar o senzaţie stranie că nu-l cunoscusem pe amărâtul ăla din întâmplare, chiar dacă aşa părea.

Ne-am privit câteva clipe, în tăcere.

De la o vreme, apropierea fizică de acest bărbat trezea în mine ceva necunoscut înainte. O nelinişte, parcă. Dorinţă, frustrare, bucurie, teamă, supunere, revoltă. Nebunie. Nu puteam gândi limpede când ochii ăia erau fixaţi asupra mea. Aşa

că tăceam, aşteptându-l să vorbească.

Aveam senzaţia că, uneori, îl încerca aceeaşi confuzie. Că ura să fie în apropierea mea. Ura să fie dezorientat când în trupurile noastre se trezea conştiinţa acestei proximităţi imposibil de ignorat.

Se depărtă până în mijlocul drumului, trecându-şi palma peste bărbie şi gură.

— Spune odată! Mă mai perpeleşti mult?

— Panseluţa asta, şopti, şi făcu un semn din cap spre Gudila care se zgâia peste gard încercând să prindă frânturi de discuţie, e în grija ta. Cei de Dincolo te-au desemnat ca baby-sitter. Ei te-au făcut să ajungi aici, la el.

Râse nervos.

— Asta păţeşti dacă eşti fată bună şi câştigi titlul de inceptorul anului. Premiul este o belea de recuperator incomplet.

— Recuperator incomplet? Ce tot spui acolo?

— Ăsta a vrut să se sinucidă, nu?

Am încuviinţat.

— Din cauza asta cei de Dincolo au trebuit să-l recruteze mai devreme decât i-ar fi fost sorocul. În starea de acum, nu le va fi folositor, aşa că au aranjat ca fiecare dintre rataţii ăştia să pice în grija unuia mai vechi şi mai responsabil.

„Nu!”

Aveam destule pe cap. Când să mă mai ocup şi de aiuritul ăsta? Pe lângă faptul că era incomplet, mai avea şi o personalitate de tot rahatul. Am întors privirea spre Gudila. Indiferent cât îşi ciulise

urechile, nu înţelesese mare lucru din ce vorbisem.

Dacă ăsta era încă un test, aveam să-l pic cu brio. Mi se părea mai facil să salvez un suflet, să-l smulg chiar din ghearele Diavolului, decât să-l aduc pe ciudatul ăsta pe calea cea bună.

Dar, stai puţin... De ce Marc ştia despre asta, iar eu nu? Nu cred că ratasem şi asta la instructaj.

Stătea într-o parte, tăcut. Îi vedeam doar bărbia, restul feţei era acoperit de bretonul ăla negru, ce mă călca pe nervi. Probabil că-l purta aşa intenţionat, pentru ca ceilalţi să îmi citească mai nimic pe chip. I-am atins uşor antebraţul. Tresări, dar nu se întoarse spre mine.

— Marc! De unde ştii toate astea?

A respirat cu zgomot, eliberând brusc şi cu putere tot aerul ţinut captiv de când îl atinsesem. Se întoarse, îmi prinse palma de care se eliberă şi, fără un cuvânt, se îndreptă spre curte. Bătu nervos din palme şi strigă la Gudila:

— Hai, copiluţu! Strânge-ţi boarfele! Mami şi tati te vor duce la grădiniţă!

Copiluţu' îşi muta privirea de la unul la altul, nesigur, fără să înţeleagă ce voiam de la el şi ce treabă avea cu plecarea noastră. Se plictisise. Nevoia duşi din curtea lui. Spre marele lui ghinion, se pricopsise cu noi. Nu-l voiam, la fel cum nici el nu se dădea în vânt după compania noastră.

Aş fi vrut să existe o cale de a face contestaţie către cei de Dincolo. Nu aveam talent de dădacă. Şi apoi, dacă tot nu aveam de ales, de ce mi l-au

dat pe cel mai nesuferit dintre pământeni? întrebări, mii, răspunsuri, zero. Aşa funcţionau ei. Justificările veneau numai dacă aşa se hotăra Sus.

Gudila şedea pe trunchiul uscat al unui copac doborât de furtună şi bătrâneţe, fumând o ţigară. Pe sub pleoapele căzute nu-l scăpa din ochi pe Marc. Simţise că era cel mai puternic dintre noi trei. Gudila ăsta era un nesimţit, dar nu era prost.

— Ce stai? N-auzi? Sus! strigă Marc, ostil.

— Ce vreţi de la mine? De ce nu vă căraţi de aici?

— Îţi explicăm pe drum. Acum mişcă-te, n-am toată ziua la dispoziţie.

— Nu merg nicăieri cu voi.

Până să apuc să intervin, Marc îl prinsese de un braţ şi-l ţinea ca pe o pasăre rănită, suspendat deasupra buşteanului pe care şezuse. Gudila, cu o grimasă de durere, mă căută cu privirea.

— Ai văzut? exclamă Marc după ce-i dădu drumul ca unui sac de cartofi. Imediat s-a uitat după mami!

Iar eu, întocmai ca o mamă, sărisem să-l salvez din mâinile nebunului. Am încetinit pasul, jenată.

Pentru că apăruse unul mai nesuferit decât mine, Gudila mă luase drept pavăză.

— Explică-i ăstuia până nu mă apucă dracii! mă somă Marc.

Sfat de bun simţ! Am făcut întocmai. Până la finalul explicaţiilor, ochii lui Gudila deveniră două sfere perfect rotunde, descoperite de sub pleoape.

Dorise să se sinucidă, nu reuşise, murise şi, tocmai când crezuse că a scăpat, a înviat într-un trup sănătos tun. Acum mai aterizasem şi eu.

— Neah! Nici vorbă! Sunt liber, fac ce vreau, nimeni nu-mi ordonă mie ce şi cum! decretă.

Îl simţeam pe Marc mocnind de enervare. Habar nu aveam de ce îl irita atât de tare recuperatorul ăsta.

— Gudila, taică, se pare că nu înţelegi. N-ai încotro, tu nu-ţi mai aparţii, a spus printre dinţi.

— Ha! De parcă până acum mi-am aparţinut!

— Încă o chestie. Renunţă să-ţi mai plângi atâta de milă.

Se pare că autocompătimirea bolnăvicioasă, obsesivă, era o caracteristică a tuturor recuperatorilor. Şi eu prestasem la greu. Îmi trecuse în mare parte.

S-a lăsat o tăcere, ca prin minune neîntreruptă de mormăielile lui Marc. Gudila privea într-un punct în faţa lui, în nămolul împietrit, şi trăgea fum după fum. Nici lui nu-i era uşor. Se trezise pe nepusă masă cu două persoane ce voiau nici mai mult, nici mai puţin decât să-i dirijeze viaţa. Dacă totuşi se hotăra că nu acceptă îndrumarea mea, nu aveam nicio idee cum să-l conving.

— Unde locuieşti în oraş? întrebă Marc, mai îmbunat.

Realizase şi el impasul în care se afla proaspătul întors.

— Am un apartament închiriat la doi paşi de cel

al părinţilor mei. Şi dacă următoarea întrebarea e de ce nu locuieşti acolo, răspunsul e că nu vreau să am de-a face cu nimic de-al lor.

— Apartamentul părinţilor tăi e liber, gol-goluţ, în timp ce tu plăteşti chirie? Nu-i stupid?

— Nu şi pentru mine. Chiria e ultima dintre grijile mele. Sunt bogat precum Cresus!

— Cresus? Ăsta cine dracu' mai e?

Gudila se întoarse spre Marc cu o expresie surprinsă.

„Nu ştie, n-a dat bacul!", am gândit.

— Iată o noutate! Un recuperator îşi păstrează accesul la contul bancar moştenit de la babaci! Un recuperator ce poate să revină în familie, la viaţa de dinainte, dar n-are niciuna, nici alta, şi doi recuperatori cu familie şi viaţă, dar nu se pot întoarce la ele, spuse Marc, un pic înciudat de şansa primită de Gudila.

O şansă inutilă, absurdă, dar totuşi şansă. Un orb primise ochelari de vedere, cam aşa se putea traduce situaţia, pe când unuia doar miop i se refuzau. Încurcate sunt căile Domnului!

Am înghiţit în sec. Marc rezumase foarte bine adevărul nostru, al celor trei.

O secundă minunată m-a smuls de lângă cei doi şi m-a transportat lângă Elena. O vedeam ca şi când ar fi fost aievea. Dorul mi-a strâns inima cu o mănuşă de oţel. Aproape că mi se făcea rău. M-am smuls, cu greu, imaginii de o dulceaţă şi melancolie inimaginabile şi am revenit în arşiţa

curţii lui Gudila.

Mi-am propus ca imediat ce reveneam în oraş, să trag o raită prin cartierul copilăriei mele. Poate apucam să le zăresc pe mătuşa şi pe Elena. Măcar pentru o clipă.

— Hai, muchacho, ia-ţi bocceaua şi să pornim la drum! îl zori Marc pe tânărul căzut pe gânduri.

— Şi, ce se va întâmpla de aici încolo? Voi veţi avea grijă de mine?

— Neah! Nu-mi plac copiii, nu spera c-o să te adopt!

Gudila privi spre mine.

— Nici eu, am spus. Nici nu ştiu ce să fac cu tine.

N-a avut prea multe de luat din casa bunicii. Şi-a îndesat în buzunar un fluier negru, cu vopseaua scorojită la capătul pentru suflat, a încuiat uşile, poarta şi a venit cu noi. A tăcut tot drumul până în vale, la maşină, apoi, pe bancheta din spate, odată ce şi-a mai revenit în simţiri datorită aerului condiţionat, s-a pus pe turuit. Gudila nu rămânea prea mult timp fidel unei idei. Imediat ce zărea ceva interesant pe fereastra maşinii, avea de comentat.

— Uite-o pe paparuda aia, spuse întorcând capul după o tânără ce stătea pe marginea drumului, îmbrăcată cu o rochiţă atât de scurtă încât i se vedeau chiloţii. De fapt, ce dracu’ mă mir? Uită-te la televizor, citeşte reviste, ziare, cărţi sau mai ştiu eu ce, şi ai să vezi un singur lucru: ţâţe, cururi, sex.

Marc ciulise urechile.

— Dacă secolul ăsta o va ţine tot aşa, mă tem că va fi extrem de sărac spiritual, continuă filosoful.

— Şi înainte era aşa, răspunse Marc zâmbind, doar că nu erau atât de multe căi prin care toate astea să ajungă la noi. Omul este o fiinţă stăpânită de sex.

Gudila stătu pe gânduri. Trecea prin filtrele lui, aşa-zis ale înţelepciunii, ce auzise. Aparent, nu ajunse la nicio concluzie, pentru că nu răspunse.

— Hai să te luăm pe tine, de pildă, copiluţule. Te incită una cu poalele până-n călcâie sau una cu toate posesiunile la vedere?

Mai tânărul lui partener de discuţii continuă să tacă. Marc îl privea în oglinda retrovizoare şi când îi văzu moaca muncită de idei, râse.

— Aham! Quot erat demonstrandum! decise.

Pe furiş studiam profilul brunetului. Linia hotărâtă a bărbiei vorbea despre ce ştiam deja despre Marc, că era încăpăţânat ca un catâr. Îi studiam în detaliu buzele pline când l-am văzut că întoarce capul şi mă fixează.

Mi-am mutat privirea spre fereastră.

— Tocmai mi-a trecut ceva prin cap, se auzi din nou vocea vorbăreţului. De câte ori nu m-am întrebat cum se simte ubicuitatea! Sunt aici cu voi şi sunt şi în mormânt.

Marc zâmbi din nou şi îşi îndreptă privirile spre drumul din faţa noastră.

— Nu cred că se pune în cazul ăsta, răspunse. Ar trebui să simţi ceva şi din mormânt, or, nu simţi,

nu?

Gudila a stat câteva secunde nemişcat, concentrat pe senzaţiile acelui moment.

— Nu.

Marc izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred! Există cineva care se întreabă cum e să fii ubicuu!

— E filosof, am spus.

Ne pufni râsul pe amândoi. Gudila ne privea din spate cu un zâmbet cam nehotărât. Nu înţelegea de ce râdeam. Ca să fiu sinceră, nici eu nu prea pricepeam. Era o defulare. Interiorul maşinii devenise neîncăpător.

Ajunşi în oraş, l-am condus pe Gudila în apartamentul închiriat. Se afla într-o zonă bună a oraşului. Era cochet, bine mobilat. Se vedea că băiatul nu ducea lipsa banilor. Avea multe cărţi în ediţii de lux aranjate pe rafturile bibliotecii scumpe, canapele din piele de calitate, lampadare cu braţe elegant curbate şi covoare în care piciorul se cufunda adânc în marea de fire mătăsoase.

Invidia, afurisita, mi-a dat iar târcoale. Iată un recuperator ce nu trebuia să muncească pentru a se întreţine în buna stare necesară executării misiunilor. Ironia era că deşi nu era nevoit să renunţe la nimic din viaţa trecută, părea să nu aibă aşa ceva. Nu avea rude şi, în afară de câţiva colegi de facultate ce abia de observaseră că există printre ei, nimănui altcuiva nu-i păsa dacă trăia sau murea. Asta făcea ca poziţiile noastre să fie cumva

în echilibru. Un echilibru cam tembel, însă ostoia cât de cât revolta înăbuşită în mine. Eu aveam ce îşi dorea el, iar el avea ce-mi doream eu. Din păcate, era una din situaţiile acelea când n-avea niciun rost să încerci un schimb.

N-am stat mai mult de jumătate de oră, timp suficient să observ în ce ape se scălda noul venit printre noi, recuperatorii. Dădea impresia că face progrese în a înţelege noua situaţie, iar faptul că mai cunoscuse încă doi ca el părea să fie de bun augur. Marc lăsase destul de clar să se înţeleagă că nu era interesat de dădăcirea copiluţului, cum îi tot spunea, însă am lăsat-o în coadă de peşte. Nu era momentul ca lui Gudila să i se amintească asta, mai ales că îl privea pe recuperatorul cel cool cu admiraţia unui frate mai mic.

Întoarcerea nu lăsa pe nimeni neschimbat. Exemplul cel mai la îndemână eram eu. Cine ar fi crezut în urmă cu un an că aş fi renunţat la viaţa mea călduţă, la hainele scumpe, la fiţele de care-mi era plin capul? Iată-mă acum purtând aceeaşi pereche de blugi câte o săptămână, în dulapul meu rablagit nu găseai mai mult de patru tricouri, nu aveam nici măcar un amărât de ruj. De genţi, ce să mai zic? N-aveam niciuna. În cochetul dressing din casa mătuşii erau cu zecile. Le schimbam zilnic, făcând din asortarea lor o chestiune de viaţă şi de moarte. Pantofii de toate culorile, cu toc sau fără, rochiile mele… Nu mai purtasem o rochie de la nunta mea. Lăsasem toate astea în corpul ce

putrezea alături de unchiul Tibi şi cei doi bunici, în cimitir.

Speram ca asta să se întâmple şi cu noul meu ucenic. Putea să-şi ia gândul de la sinucidere. N-avea cum s-o facă. Doar s-ar fi rănit. Şi în viaţa asta, ca şi în cea trecută cei de Dincolo hotărau când era vremea ieşirii din scenă.

Mi-am luat la revedere de la el, cu oarecare îngrijorare, repede luată în derâdere de Gudila.

— Stai liniştită, sunt mai bine acum că v-am cunoscut. Nu mă mai simt chiar ciudatul oraşului.

Capitolul V

Marc m-a condus până în faţa blocului, într-o tăcere deplină. Niciunul, nici altul n-am spus nimic, stânjeniţi de intimitatea pe care eram forţaţi s-o împărţim. Motorul maşinii torcea ca o pisică, abia auzit. Din radio zbârnâia plăcut o melodie ritmată. Privea în sus la clădirea cenuşie cu balcoane de sticlă verde, în timp ce eu mă gândeam că ar trebui să ies din maşină. Corpul meu, afurisitul, refuza să acţioneze conform comenzilor creierului.

— La ce etaj stai?

— La unu.

Cu ochii pironiţi asupra intrării clădirii, tăcu. Voiam să ies din autovehicul, dar picioarele erau ca mămăliga.

— Ferestrele mele nu dau spre stradă, am adăugat.

— Aha! zise clătinând grav din cap, ca şi când cine ştie ce veste de importanţă capitală i-aş fi dat.

— Dacă vrei să intri…

De ce am întrebat asta? Multe aiureli mai debitam când eram nervoasă. Noroc că el a refuzat, cu aerul unuia invitat la un dans cu picioarele goale pe o plită încinsă.

M-am speriat când s-a aplecat spre mine, însă intenţia lui a fost de a deschide compartimentul torpedoului. Scoase de acolo o cutie învelită în ţiplă transparentă.

— Poftim! Ai nevoie de aşa ceva.

Pe cartonul cutiei lucea poza unui telefon mobil.

— Merçi, dar nu vreau telefon. Dacă aş fi vrut, mi-aş fi luat unul.

— Nu te prosti, se răsti. Ce s-ar fi întâmplat azi dacă Gudila n-ar fi avut un mobil?

— Aş fi ajuns mai târziu în oraş!

Respiră adânc. Făcea eforturi pentru a-şi potoli iritarea produsă de refuzul meu.

— De la distanţa aia? Ai fi ajuns la timp să-ţi încasezi prima pensie! De ce m-ai sunat azi?

Am rămas nemişcată.

— Cum adică de ce? Eşti prietenul meu. Dacă n-aveai chef sau timp, puteai să refuzi.

— Aha, suntem prieteni…

Se scărpină după ceafă.

— De când?

Ochii lui negri mă măsurau din cap până în picioare, iar corpul era încordat de parcă ar fi

aşteptat să se încaiere cu cineva.

Aş fi preferat să înfrunt iminenţa unei misiuni decât să fac faţă privirii ăleia ce părea că mă analizează în cel mai mic detaliu. Şi pentru că siguranţa de sine începea să se ducă la naiba, am hotărât să ies şi să scurtez radiografia.

Mă prinse de braţ şi spuse aspru:

— Oriana, ia telefonul! Ai şi o cartelă în cutie. Peste o oră te sun. Nu vreau să stau cu gândul că cine ştie în ce rahat te-ai mai băgat şi nu poţi apela pe nimeni.

Tocmai mă pregăteam să-i replic ceva inteligent, al dracu' de feminist, despre cum nu suport eu să primesc ordine de la ţipi chipeşi, când ultima lui propoziţie m-a înmuiat. Se gândea la mine. Îmi dorisem asta, însă nu era aşa cum mi-am imaginat. Era mult mai tare. Aproape prea tare pentru puterile mele.

— Iau telefonul cu o condiţie, să nu mă suni.

— Să nu te sun peste o oră sau să nu te sun deloc? mă întrebă mirat.

I-am zâmbit şi am ieşit. Trecând prin faţa maşinii, i-am zărit expresia care parcă spunea: Femeile! Poftim de le înţelege! Nişte nebune!

Am încercat să dorm o oră, înainte de a mă pregăti pentru muncă. N-am reuşit. Am pus cutia telefonului pe podea, în aşa fel încât s-o am în ochi, cum stăteam întinsă pe saltea. De vreo câteva ori am apucat-o, hotărâtă să activez mobilul, clar i-am dat drumul din mână, de parcă

m-ar fi ars. Asta s-a întâmplat de mai multe ori, înciudată pe propria-mi slăbiciune. Am aruncat cutia la coşul de gunoi, pentru ca după numai câteva minute s-o recuperez cu inima tremurând de Camă să nu se fi spart ceva în ea. Îi verificam colţurile cu grijă. M-am întrebat apoi dacă va suna sau nu. Ce va crede când va vedea că telefonul e mort încă?

Nu! Nu-l puteam activa şi să-i dau astfel satisfacţie.

Poate că la el nu era vorba decât de convenţia absurdă stabilită între bărbat şi natură, ce spunea că masculul, eternul Adam, trebuia să fie călăuzitorul, însă pentru mine însemna mai mult.

Mi-am pus perna pe cap, sub cap, lângă cap, m-am învârtit în cearşafuri până m-am înfăşurat în el ca o mumie. Degeaba. Puteam să şi levitez, lumina n-avea să vină.

„Poate că noi, femeile, chiar suntem nebune!”, mi-am spus când a venit ora să plec spre club, fără să fi aţipit un minut măcar.

Nici mai lămurită nu mă chemam că sunt. Confuzia accesa noi trepte ale ilogicului în mintea mea frământată.

Una din legile lui Murphy spune că indiferent cum ţi-ai imaginat că va decurge o acţiune, ea se va derula mult, mult mai prost. Aşa a fost şi în cazul lui Gudila. Stabileam împreună că va face una sau alta, şi fără de veste, îl apuca amocul şi acţiona tocmai pe dos. Avea momente când era

atât de amabil şi curtenitor, încât îţi venea să-l iei acasă, şi avea altele, când se dezlănţuiau toţi dracii din Iad, ţopăiau în jurul lui şi-l mânau la rele. Parcă şi chipul i se schimba. Deşi nu era vreun frumos, avea un aer sagace, iar asta îl făcea destul de interesant. Sarcasmul lui acoperit cu un strat pufos de cuvinte meşteşugite reuşea să atragă cuconet din cel mai divers ca preocupări şi intelect. Devenise un obişnuit al clubului. Nu dormea niciodată, aşa că avea multe ore de omorât. Nu se atingea de alcool. Suda ţigările şi consuma multe sucuri acidulate. Râdea când îi spuneam că sunt nesănătoase, pline de E-uri ucigaşe.

— Promiţi? replica întruna.

Împăna cuvinte nemaiauzite printre frazele lungi şi în venea să râd când vedeam câte o toantă cum îl aproba fără să fi înţeles o iotă. Nu doreau să fie luate drept proaste neştiutoare, aşa că se prefăceau pătrunse de adâncimile gândirii filosofice ale slăbănogului. Fetele populare au fost întotdeauna atrase în mod secret, pervers, de tocilarul clasei. Pentru că rataseră şansa asta în şcoală, doreau să-şi scoată pârleai; cu ciudatul ăsta cu frunte înaltă, ce îşi tocea fundul osos pl, scaunele barului. Era tot mai asaltat de poporul muieresc pl, măsură de adăuga noi nume pe lista de cuceriri.

Renunţase la facultate. Intrase într-un soi de vrie. Evolua acrobatic, lasciv şi provocator, printre vicii. Cu noul trup îşi putea permite tot ce i se

refuzase când se afla în celălalt, bolnăvicios, friabil, cu termenul de valabilitate aproape de data expirării.

Ceasul lui întârzia să se activeze, ceea ce prelungea agonia mea ca dădacă fără voie. Orele libere erau atât de ocupate cu el, încât nu mai aveam timp de nimeni. Viorel mă aştepta în zadar în postul lui de observaţie, lângă stâlpul din faţa mezelăriei, de Anemona nu mai ştiam nimic. Mă deconectasem cu totul de la problemele din a căror rezolvare îmi făcusem o chestiune de onoare.

Marc nu mai dăduse pe la bar. Nu ştiam unde dispăruse şi nici dacă avea să mai apară curând, în viitorul apropiat. Nu m-am alarmat, avea obiceiul ăsta. Se pierdea ca o siluetă în ceaţă şi reapărea ca un soare.

Ciudată analogie! Mă cuprindea lirismul când mă gândeam la el.

Ceasul meu rămânea la fel de inactiv ca al discipolului. Era de vârsta mea şi cu toate astea distanţa dintre concepţiile noastre despre viaţă sau moarte, şi despre ce ar trebui făcut între aceste două evenimente, era de mii de ani lumină. Mă simţeam ca o băbuţă traversată de ani, plus vreo două mărfare şi un tanc. Gudila, în schimb, recupera tot ce credea că se cuvenea să fi trăit. Vedea lumea destul de ciudat pentru unul cu oarecare început de formaţie filosofică, ca pe un tipar din ale cărui linii delimitatorii numai ghinionul a făcut să iasă. Era o viziune îngustă, dacă mă

întrebaţi pe mine.

Încurajată de dezmăţul financiar cultivat cu toate fufele pământului, nu după ce m-am codit şi învârtit în jurul ideii nebuneşti ce îmi încolţise în minte timp de câteva zile, i-am făcut cea mai nesimţită propunere: dacă tot refuza să locuiască în apartamentul părinţilor, l-am rugat să i-l ofere lui Viorel şi familiei lui. Am pledat cauza micuţului cât de bine m-am priceput, dar se pare că talentul meu oratoric, cel atât de mişcător mai înainte, n-a mai avut de data asta niciun efect. S-a uitat la mine ca la o netoată şi mi-a întors spatele.

Mi-a trecut prin cap să-i dau o lecţie despre cât de aleatoriu poţi fi ales de nenorocire. Despre cum un accident, un zar prost jucat de soartă, te poate arunca din liniştea şi confortul considerate garantate tocmai în fundul pământului, la propriu. Fără să-l anunţ asupra destinaţiei noastre, l-am dus în canale. S-a mirat când m-a văzut privind în hăul negru din care ieşea atât de mult abur, încât puteai crede că ai nimerit în buza unei saune. Apoi m-a urmat tăcut, curios asupra a ce avea să conţină lecţia de azi. A mijit ochii când a dat de tineri de vârsta lui, lungiţi pe unde îi apucase leşinul provocat de drog.

Câţiva copii, recunoscându-mă, au sărit în braţele mele ca în cele ale unei mătuşi dragi venită în vizită. Umplusem o pungă de plastic cu dulciuri, ritualul de întâmpinare îmi era bine cunoscut. Gudila se făcuse şi mai subţire decât era, de parcă

ar fi vrut să reducă suprafaţa de trup ce lua contact cu mizeria umedă, molatecă. Hainele lui de firmă aproape că reprezentau o jignire adusă spaţiului mizer. Nimănui nu-i păsa de cum era îmbrăcat Gudila, însă. Pun pariu că după ce am fi plecat, în afară de copilaşii cu bărbiile murdare de ciocolată, nimeni n-ar fi fost sigur dacă am fost pe acolo cu adevărat, sau doar li s-a părut. Prichindeii erau lăsaţi să poarte de grijă adulţilor ce îşi ostoiau durerea repartizată de mâna hulpavă a fatalităţii cu doze măsurate de vopsea argintie. S-ar fi drogat ei cu ceva mult mai puternic, dacă ar fi avut cu ce să cumpere.

Cu târla de copii ţopăind în spatele nostru, am înaintat în aerul gras, lipicios, până în locul unde se afla cartierul general, sediul conducătoarei, Muma Pădurii pe post de bunică a lui Viorel. Ochii vigilenţi ai bătrânei nu se aflau nicăieri însă. Oricât de mulţi fiori de gheaţă mi-ar fi dat privirea ei rea, faptul că nu aveam parte de ea acum mă îngrijora. Un gând şfichiuitor ca o convulsie îmi trecu prin cap. Mi se păruse că totul arăta altfel, mai dezolant, mai neîngrijit. Mirosul de urină stătută domnea peste tot, intra în plămâni, coroda până şi sufletul. Femeile şi bărbaţii erau mai apatici ca oricând, copiii, mai murdari decât fuseseră vreodată.

Dacă viaţa reală ar avea undeva în fundal vreo melodie, aşa cum se întâmplă în filme, momentul de faţă ar fi trebuit să beneficieze de cea mai înfricoşătoare partitură. Mă apropiam de cearşaful

tocit care ascundea nenorocirea familiei lui Viorel de celelalte suferinţe. Năpasta lor beneficia de o delimitare în spaţiu, restul erau la grămadă. Aveau o relaţie intimă cu pustiiciunea, nu suportau s-o împărtăşească.

Pe salteaua mai soioasă decât mi-o aminteam, stăteau cele două bunici. Balerina, chircită ca un fetus la capătul ei, iar cealaltă, lungită – şi era lungă, nu glumă! – Horcăind de parcă ar fi vrut să-şi scuipe plămânii. M-am repezit asupra ei. Pielea încreţită ardea. Era umedă, nu ştiu dacă de la febră sau de la aerul jilav. Pereţii separeului erau verzi. Infiltraţiile igrasioase ornaseră totul cu un strat fin de alge alunecoase.

— Sună la urgenţe, i-am strigat lui Gudila.

Stătea mai în spate, privind scena. Nu părea deloc impresionat de spectacolul neşansei.

Bunica balerină îşi cuprinsese genunchii în braţe şi se balansa ca un copil. Bolborosea şiruri de cuvinte fără sens. Privirea pierdută îi era aţintită înainte.

Bolnava deschise ochii tulburi, micşoraţi de febră.

— Viorel, mamă!

— Unde e Viorel, doamnă? am întrebat, aplecată asupra ei.

Femeia şi-a pierdut iar cunoştinţa, iar eu am rămas fără răspuns la nedumeriri. Am dat cearşaful deoparte şi am întrebat un copil mai răsărit, ce se holba prin putregaiul cârpei, dacă ştia ceva de

Viorel. Ridică din umeri, lingându-şi mucii prelinşi peste buza superioară. Apoi, ca măsură de siguranţă, trecu şi mâneca peste ce mai rămăsese nemăturat de limbă.

— N-am semnal aici. Ar trebui să ieşim la suprafaţă.

— Bună idee, ajută-mă s-o scoatem. Nu va intra nici dracu' aici, după ea.

Gândul de a atinge ceva, orice, din locul ăla, îl oripila de Gudila. Trecu peste sila bine încrustată în trăsăturile feţei şi mă ajută, apucând colţurile păturii de sub bătrână.

Ambulanţa chemată de Gudila a apărut în mai puţin de cinci minute. Echipajul a strâmbat din nas văzând în ce hal arăta pacienta, iar doctoriţa şi-a strâns nările cu degetele, zăpăcită de mirosul greu emanat de ea. Deşi ar fi lăsat-o să zacă în stradă până şi-ar fi dat duhul, a fost nevoită s-o urce în maşină.

— Ce credeţi că are? am întrebat-o pe asistentă.

Drumul desfundat hurducăia toată magaoaia plină de aparatură medicală din care ieşeau fire, firişoare, furtune şi furtunaşe.

— Greu de spus. La spital i se vor face investigaţii.

Altceva nu mi-a mai spus. Însoţeam o bătrână zdrenţuroasă, duhnind a mortăciune, nu meritam prea multă atenţie.

În faţa spitalului m-am reunit cu Gudila. Însoţise ambulanţa din confortul unui taxi.

Un brancardier a preluat imediat pacienta şi a condus-o pe labirintul de holuri răcoroase, vopsite în bleu şi alb. Bărbatul mic şi îndesat ca un caltaboş înainta cu paşi mari înapoia tărgii. Rezemaţi de pereţi sau prăvăliţi pe scaunele de plastic albastru se aflau pacienţii şi însoţitorii lor. Orăşeni, ţărani, bogaţi, săraci, intelectuali sau analfabeţi erau aleşi fără favoritisme de beteşuguri fel de fel.

Targa bătrânei a fost lăsată lângă un perete în apropierea secţiei de urgenţe. Caltaboşul echipat în bleu a dispărut în marea de oameni bântuind de colo-colo, ca într-un furnicar pestriţ. O tânără cu un bandaj în jurul capului trecu pe lângă noi, încet. Gudila se lipi de perete la vederea ei. După ce ne-a depăşit, am observat că la spate albul tifonului era îmbibat de sânge, la fel şi claia castanie ce atârna de sub el.

Un infirmier, rapid ca o săgeată, vâjâi pe lângă noi, purtând un pacient galben la faţă. Cu un aer sfârşit, o femeie încerca să ţină pasul cu el, străduindu-se să nu piardă contactul vizual cu bolnavul.

Ce nu mi-au văzut ochii! Dacă aş fi lucrat într-un spital, aş fi murit într-o lună, ucisă de mila incomensurabilă provocată de suferinţa umană. Nu aveam sânge pentru aşa ceva.

Opream pe câte unul cu stetoscopul atârnat de gât şi-l întrebam când se va ocupa cineva de bătrână. Priveau spre largă, apoi se spălau pe

mâini, spunându-mi să aştept, că va veni cineva. Doar că nu venea nimeni. Toată lumea părea extrem de ocupată acolo. Ocupată cu orice, mai puţin cu bunica lui Viorel. Eram pe post de figuranţi într-o scenă mult prea importantă pentru nişte muritori ca noi, biete particule fără de care mersul Universului n-ar fi fost perturbat.

O doctoriţa drăguţă veni spre noi. O bruneţică silfidă, finuţă din cap până în picioare. Mirosea a familie bună, a îndestulare, de la o poştă. Eram sigură că e medic. Totul în postura ei, în felul de a privi, expira importanţă.

— Vă rog, am abordat-o, am o pacientă aici. Nu s-a ocupat nimeni.

— Şi ce vreţi? se răsti după ce dădu cu ochii de bolnavă. Avem cazuri peste cazuri, copii, tineri… Şi apoi ce să-i mai facem la vârsta asta…

Falca îmi pică mai jos decât credeam că se poate. Doctoriţa asta mirosind a parfum franţuzesc hotărâse dintr-o ochire că bunica lui Viorel trăise prea mult. Era prea bătrână şi, mai rău, de neiertat, părea să nu aibă o leţcaie.

După ce mă lăsă perplexă, cu mintea complet ştearsă, îmi întoarse spatele şi, fără nicio grabă, dispăru în spatele unei uşi.

Gudila nu se mişcase de lângă perete. Observase discuţia mea cu femeia şi un zâmbet bizar îi lăbărţase buzele subţiri.

— Nimic din ce nu are rezultate notabile nu merită efortul, răspunse privirii mele piezişe. Baba

nu face doi bani, sunt de acord cu doctoriţa. Dacă ar fi fost vreo cercetătoare, dacă ar fi fost pe punctul de a descoperi leacul pentru cancer…

Pufni pe nări, întărind verdictul despre nimicnicia existenţei bunicii din canale.

— Ce tot spui, tâmpitule?

Sângele mi se urcase în creier. Mii de insecte bâzâiau şi fâlfâiau scurt, schingiuitor, printre nervii mei.

— Cum evaluezi oamenii? Ai tu dreptul ăsta?

— Am sau n-am, mă doare-n cot. Viaţa unora dintre oameni contează, a altora nu…

— Am înţeles ideea! am zbierat fără să-mi pese de gurile cască din jur. Întreb doar cine dracu’ a murit şi te-a lăsat pe tine evaluator în loc?

— Te-am observat, izbucni cu o furie ce-i mocnea reţinut sub dinţii încleştaţi. Ai un foc în tine, speri să răstorni lumea şi să schimbi ceva în ea. Află că n-o să reuşeşti. Să salvezi unu sau doi, hai, trei sau patru, dar ce zic eu? O mie! Nu va face diferenţa.

— Mă simt bine când fac asta, aproape că m-am scuzat.

— O faci pentru tine, înseamnă. Pot să accept că o faci din motive egoiste. Asta te coboară în ochii mei până la nivelul la care te pot suporta. Sunt sătul de aerele tale. Parcă le scot ochii celorlalţi pentru nepăsarea lor. Uitaţi-vă la mine, ce bună samariteancă sunt! Aruncaţi cu flori în mine!

Se maimuţărea în faţa mea şi a celorlalţi ce uitaseră de dureri cu ochii la istericul bine

îmbrăcat, imitând tonul subţire al unei femei. Al meu, de fapt.

Nu ştiam că acumulase atât de multe resentimente împotriva mea în scurtul timp hotărât de cei de Dincolo pentru a fi petrecut împreună. Era o surpriză totală. Nu se manifestase niciodată. Era ciudat, impulsiv – era Gudila – însă nu simţisem că toată ostilitatea aia patologică m-ar fi avut ca destinatar. O socoteam îndreptată asupra lumii, în general, asupra sistemului ce ne angrena pe toţi ca pe nişte rotiţe cam ştirbe, dar capabile încă să facă şandramaua să funcţioneze. Rezistenţa lui la stres era la pământ, faptul că dorise să-şi pună capăt zilelor mărturisea asta fără putinţă de tăgadă. Aşa preferam să-i motivez ieşirea.

Dacă nu i-aş fi găsit scuza asta, l-aş fi ucis chiar acolo, pe loc.

Se strecură printre curioşii atraşi de glasul lui ridicat şi mă lăsă în urmă, lipsită de reacţie. Am privit la chipurile străine venite să guste un pic de circ din drama altora. Era singurul tip de nenorocire pe care îl puteau savura. Le îndepărta atenţia de la al lor, aşa că tot era bun la ceva. Le-am întors spatele şi m-am apropiat de targă. Bunica lui Viorel nu se mişcase din poziţia iniţială, singura diferenţă era că devenise mai vineţie.

O mână mică şi zbârcită mi-a atins antebraţul drept.

— Ar trebui să le bagi ceva în buzunar, copilă, altfel nu se vor uita la ea, spuse o bătrânică

subţire, cu părul roşu ca o flacără. Am păţit-o şi eu. Îi înţeleg şi pe ei săracii, sunt forţaţi să ia carnea de om din dinţii morţii tocmai când ea îşi pune baveţica şi se pregăteşte de ospăţ, pentru un salariu de tot plânsul.

— Umanitatea e contra cost? am întrebat-o, privind-o cu îndârjire.

Zâmbi şi îmi strânse braţul între degetele ei delicate.

— Idealismul, draga mea, nu-ţi dă nici de mâncare, nici nu te ţine în viaţă. Adaptează-te!

Uram să mă adaptez! Lumea funcţiona, cel puţin în teorie, după nişte reguli clare, stabilite cu bun simţ, doar că nimeni nu le respecta.

De exemplu acum, aş fi vrut ca cineva să-şi facă datoria în spitalul ăsta nenorocit, fără să fiu forţată să decad din poziţia şi aşa destul de precară a demnităţii mele. Să îndes cuiva nişte bancnote în buzunar, doar pentru a-l trezi din amnezia aia selectivă, mi se părea umilitor.

Adaptează-te! Bun! Asta voi face!

„Ama!”

Îngerul meu bun mă privi şi înţelese ce vreau.

După numai câteva secunde, am văzut-o pe doctoriţa ce hotărâse mai devreme că firul subţire de care mai atârna încă viaţa bătrânei inconştiente trebuia tăiat, venind spre noi cu un aer preocupat. Se aplecă asupra femeii şi, alarmată de starea ei, chemă un infirmier. Bătrâna fu dusă într-o sală unde câţiva doctori mişunau preocupaţi printre

pacienţi.

Ama apăru la capătul holului.

— Totul va fi bine! mi-a spus.

M-am aşezat pe un scaun albastru, proaspăt eliberat de un bărbat cu un picior în gips. Am respirat uşurată. Îmi permiteam acum.

Îngerii! Sunt prea puţini pe lume. Am căutat-o cu privirea pe bătrânica de adineaori. N-o vedeam nicăieri. Începeam să mă îndoiesc de faptul că fusese reală.

Peste o jumătate de oră, silfida cu stetoscop se apropie de mine. Mă privea cu o sinceritate inexistentă la primul nostru contact.

— Doamna e suspectă de tuberculoză, va trebui s-o reţinem pentru investigaţii amănunţite. Am nevoie de datele dumneaei, nume, adresă…

Dacă tot era sub influenţa angelicei Ama, mi-am permis să fiu francă. I-am spus adevărul. Că nu-i cunoşteam numele, nici măcar pe cel mic, că locuia într-un canal. M-a ascultat plină de compasiune, apoi mi-a pus mâna pe braţ, sfătuindu-mă să nu-mi fac griji.

Am ieşit afară, căutându-l din priviri pe Gudila. Şedea pe iarbă, la umbră. S-a ridicat când m-a văzut şi s-a apropiat.

— Iartă-mă, am fost deplasat acolo, înăuntru… spuse cu o privire spăsită.

— Deplasat? Ai deraiat de tot, copiluţu!

— Există un concept filosofic numit materialism, iar eu sunt adeptul lui. Conştiinţa se află pe locul

doi, nu se pune preţ pe idealuri. De aceea…

Suportasem destule într-o singură zi.

— Ai nevoie de curente filosofice ca să simţi? Nu te văd prea bine! Mă tem că tu vei fi prima mea misiune eşuată. Nu te văd recuperator, nici acum, nici peste o mie de ani. Eşti gol! Nu ai nici măcar satisfacţia purulentă că eşti singular. Sunt mulţi ca tine. Din păcate!

Mi-a părut rău, imediat ce am închis gura. Sănătatea mentală a lui Gudila era şi aşa într-o stare precară, iar eu nu făceam decât să-i dau un brânci, împingându-l tocmai în partea în care nu-mi doream să-l văd căzut.

Crezusem că face paradă de bruma lui de agoniseală educaţionalo-filosofică, însă mi-am dat seama că nici vorbă nu era de aşa ceva. Chiar asta simţea. Mizantropia lui era oricum, numai jucată nu. Dispreţuia pe oricine dacă i se părea lui că nu se ridica la nişte standarde, naiba ştie cum ajunse la rangul de judecător absolut în mintea lui, dovedit zdruncinată.

O nenorocire nu vine niciodată singură.

Cine a spus asta? Oricine ar fi fost, ştia despre ce vorbeşte.

Obosită, cătrănită, sătulă de oameni şi de nesfârşitele lor probleme, am intrat în apartamentul meu. Un frig nefiresc pentru ziua aia caniculară mi-a înţepat obrajii ca un pumnal. Am închis uşa încet şi am păşit spre camera de zi cu

atenţia încordată. Nu se auzea niciun zgomot în afară de un sunet tânguitor. Aducea a crivăţ. Doar că nu eram într-un spaţiu deschis, ci în micuţul meu apartament. Ajungând în prag, am rămas înţepenită. Lungit pe spate, pe canapeaua mea pastelată, stătea Malorum. Ţinea între degetele arătătoare ale ambelor mâini o pereche de bikini tanga şi-i studia vădit dezorientat.

— Nu înţeleg cum poţi purta aşa ceva! Nu-ţi intră aţa asta în fund? spuse fără nicio altă introducere.

Gândul că posteriorul meu hălăduia prin mintea afumată a vicelui dracului cel mare mă făcu să-mi contract fesele, defensiv. M-am apropiat cât am putut, i-am smuls bikini din labele jegoase, i-am introdus în buzunarul jeanşilor şi l-am privit curajoasă.

— Ce-i cu frigul ăsta? A îngheţat Iadul şi ai rămas fără casă?

— Dacă ar fi aşa, ai primi un moş bătrân şi simpatic să locuiască aici, cu tine?

— Pe moşul bătrân îl văd, nu şi pe ăla simpatic.

Râse. Se ridică şi veni spre mine.

Chiar dacă teama faţă de el se mai estompase, nu dispăruse cu totul. Nu uitam cine e şi de ce era în stare. Pleoapa ochiului drept mi se zbătea nervos şi simţeam încleştarea dureroasă a fălcilor.

Se învârtea în jurul meu. Încercam să nu-l privesc în ochi. Răutatea din ei mă copleşea. Mirosea ciudat, a închis, a cărbune şi a sudoare depusă în straturi succesive.

— Voi nu aveţi duşuri în Iad?

— Ce sunt alea? mă întrebă cu un aşa ton, că nu mi-am dat seama dacă mă lua la mişto sau era pe bune.

— Nişte chestii din care curge apă caldă…

— Aha! Da! Avem, dar preferăm să nu stricăm cărbunii pentru încălzirea apei. Nu prididim cu focul de sub cazane, primim zilnic marfă. *Iar focul e o bestie rea din fire şi mereu crescândă o mistuie o foame grea, străbună, şi abia mănâncă*, e *din nou flămândă…* Ah, Dante! Nu s-a mai născut altul ca el, să-i întreacă măreţia! L-ai citit?

Am dat din cap în semn că nu.

— L-am cunoscut. Semăna un pic cu mine. Ia uită-te!

Se întoarse în aşa fel încât să-i văd profilul. Nas coroiat, comisura buzelor căzută spre bărbie, sprâncene ridicate interogator, pleoape pământii.

— Pf! S-a terminat cu Chaosul, ce a avut de oferit a dat deja, conchise punând punct analizei faciale.

— Care vasăzică imaginea creată de noi, oamenii, despre Iad, e reală?

— Uite, n-am voie să spun, dar tu mi-eşti dragă.

Mă îndoiam serios că aşa era.

— Aş putea să-ţi prezint miliarde de versiuni ale Iadului, şi niciuna n-ar fi inventată. Dragii noştri chiriaşi aduc cu ei Iadul personal. Noi nu facem decât să-l hrănim, în aşa fel încât să dureze o eternitate. Vezi? Nu suntem chiar atât de răi, chiar voi o spuneţi: Nu-i dracu’ chiar aşa de negru!

Fiecare omuleţ se naşte cu Raiul şi Iadul în el, şi creşte acea parte cu care îşi va petrece veşnicia. Înţelegi?

Şi pentru că vedea pe chipul meu că nu prea pricepeam, reluă.

— Tu, par example, ai Iadul tău. Ţi-l ştii?

M-am gândit puţin, apoi am clătinat din cap.

— Păi, Iadul tău este tortura gândului că părinţii te-au abandonat.

Inima mi se opri. Avea dreptate. Duceam povara asta ca pe o cocoaşă grea. Nu se uşurase cu nimic în cea de-a doua viaţă. Era acolo, tăcută, pândind momentul expunerii în toată plenitudinea ei sfâşietoare.

— Ei, ce ai împietrit aşa? râse michiduţă. N-aş vrea să crezi că am făcut-o intenţionat, ca să-ţi produc durere. Tu uitaseşi, drăguţa de tine, şi eu ţi-am adus aminte…

Îşi preschimbase tonul în acela mieros al unei mame ce-i spunea feciorului: O! Te-ai lovit? Ai făcut buba? Dă la mama să pupe!

M-am depărtat de el. Apropierea fizică îmi strecura un rău, făţarnic ascuns sub nişte vibraţii aparent prieteneşti.

Zâmbi mulţumit. Teama mea îi era hrană.

— Pot doar să-mi imaginez cât de devastată ai fost când ai crescut suficient încât să înţelegi că femeia ce te îngrijea de când te ştiai nu era mama ta. Gândurile tale, seara, în pat, învelită până sub bărbie… Hm! Cred că te-a durut. N-au dat nicio

ceapă degerată pe tine.

Stătea în dreptul ferestrei, cu spatele la mine, privind spre gangul plin de gunoaie. Se întorcea când şi când să vadă ce efect aveau cuvintele lui. Îmi era greu să ascult pe oricine vorbind despre asta, însă din gura tuciuriului totul suna de o sută de ori mai percutant.

— Dacă oamenii ar şti că cea mai mare temere a lor îi va urmări pe lumea cealaltă! Dacă ar şti!

Oftă din rărunchi. Mai că-mi venea să cred că-l doare de soarta omenirii şi în altă parte decât în cea pe care n-o vede soarele.

Se trânti iar pe canapea.

— De ce nu stai?

Bătu de câteva ori cu palma desfăcută în buretele canapelei.

— Stau bine aşa.

Făceam la fel ca la ultima lui vizită. Stăteam cât mai îmbăţoşată pentru a elimina orice echivoc în legătură cu greaţa provocată de vizita lui. Schimbase strategia. Ultima oară dorise să mă atragă de partea întunericului, acum venise să mă şubrezească, folosindu-se de afurisitul de călcâi al lui Ahile, părinţii mei. Se documentase.

Ochii lui se concentrară asupra mea. La scurt timp am simţit o ameţeală plăcută. Îmi făcea vraişte raţiunea. Mintea mea patina într-o zonă obscură, necunoscută. Nu mă puteam opune.

Eram goală, lungită pe podea între bărbaţi şi femei, de asemenea goi, cântând, mâncând şi

bând peste măsură. Pahare de cristal cu şerpi aurii încolăciţi de picioarele înalte, din care vinul sângeriu nu se golea niciodată indiferent cât ai fi băut, stăteau ca prin minune drepte printre trupurile viermuinde. Strugurii cădeau în ciorchini grei din fructiere supraetajate.

Orgia se petrecea într-o încăpere cu pereţi elastici, moi ca buretele, tapetaţi în catifea roşie ca focul. Vibrau straniu într-o excitaţie vie, din miezul lor răzbăteau gemete guturale. Totul era moale şi plăcut la atingere. Voluptatea fiecărei mişcări îmi provoca o durere fizică ascuţită, percepută totuşi, atunci când se pierdea în mine, ca extaz desăvârşit. Pulpele mele tremurau sub atingerile mâinilor mari ale străinilor cu pielea bine întinsă peste muşchii prelungi. O sudoare fină ca mătasea le mângâia trupurile tensionate. Cineva alunecă peste mine şi mă strivi cu o greutate dulce, înnebunitoare. Lipi de abdomenul meu înfierbântat buzele umede şi moi. Săruturile urcară încet, dogorind pe pielea aţâţată. Simţeam mai mult decât puteam îndura. Am întins mâinile spre umerii necunoscutului. L-am împins, dar nu aveam forţă să-l urnesc. Aluneca spre chipul meu. Nu puteam controla ce se întâmpla şi nici forţă să tot încerc. Când ochii negri au privit într-ai mei, am îngheţat.

M-am smuls din vedenia înşelătoare. Am căzut la picioarele lui Malorum. Privirea lui insidioasă coborî spre mine, nemiloasă, calculată, premeditată. Trupul îmi era greu, nu-l puteam urni. Inima îmi

bătea cu putere.

— Îl vrei? mă întrebă.

Vocea lui suna ca un dangăt de clopot în urechi.

Dacă m-aş fi putut ridica de jos, i-aş fi sărit în gât. Întrebarea lui îmi făcea chiar mai mult rău decât halucinaţia indusă cu forţa. Peste umărul lui Malorum am zărit privirea îndureratăa Amei.

— Ce-i asta? am reuşit să îngaim. Parcă mă şantajai cu părinţii, acum mi l-ai băgat pe Marc în cap?

Zâmbi. Se ridică şi se îndepărtă. Abia atunci am simţit că recâştig controlul asupra membrelor mele. Însă eram mai năucă decât un convalescent după o comă grea.

— Era acolo deja! Nu ţi-am mai spus? De ce tot uiţi? Lucrez cu materialul clientului.

Oh! Cât îl uram! Mă simţeam goală în faţa unui voyeurist pervers.

— Ţi-l pot da. Pe el. Sau, dacă preferi, pe părinţii tăi. Ştii ce? Ridică mâinile în aer ca pentru a-şi portretiza generozitatea. Mă simt mărinimos! Plusez şi unesc ofertele 1 într-una singură, Marc şi părinţii!

Ce tot spunea ăsta?

— Nu-ţi pot da detalii până nu am promisiunea ta, spuse.

— Ce promisiune?

— Că vei fi de partea mea.

— Părinţii mei sunt morţi.

Izbucni în râs.

— Splendid! N-ai spus „niciodată!”, aşa cum mă aşteptam. Te conving, recuperatorule, au ba?

— Spune-mi! Nu sunt morţi? am strigat.

Râse. Chinul meu îl distra.

— Pe curând, fata mea! spuse, şi dispăru.

Hohotele lui au răsunat ca într-un tunel, până s-au pierdut cu totul.

Nu m-am ridicat. Voinţa de a face orice altceva în afară de a zăcea acolo îmi lipsea cu desăvârşire. M-am lungit şi am atins covorul cu obrazul. Ca şi când m-aş fi aşteptat să dau de ceva, am întins braţul. Sentimentul de vină că mă lăsasem pradă voluptăţii în mirajul închipuit de forţa distructivă a dracului mă copleşea. Meciul ăsta se terminase în favoarea lui. Reuşise să planteze o sămânţă de îndoială. Şi băgăm de seamă că rădăcinile noduroase, virile, nu întârziau să apară.

Capitolul VI

Dacă ar fi să numesc o stare pentru aerul ce stăpânea oraşul ăsta, ăla ar fi insolenţa. Insolenţa umilă a săracilor. Dispreţ, aroganţă sau indiferenţă, asta era tot ce vedeai în jur. Oamenii erau aduşi de spate, de parcă ar fi cărat poveri înspăimântătoare. Respiraţia le era mucegăită, vocile grave, dar labile, fără pic de hotărâre. Uneori atmosfera era atât de vâscoasă că mă sufocam, aveam senzaţia că inspir expiraţiile lor puturoase, aerul eliberat din trupurile roase de boală. Mă consolam singură,

imaginându-mi că nu era decât una dintre acele stări în care picam ca o insectă în flacăra ademenitoare.

Pe una dintre aleile ce duceau spre blocul meu, se afla o casă veche, dărăpănată, cu bucăţi mari de geam lipsă, înlocuite cu zdrenţe bătute în cuie. În faţa ei stătea zi de zi o tânără scundă, bine proporţionată, ce încerca să agaţe câte un tip, suficient de disperat încât să meargă cu ea îndărătul ţoalelor jegoase, în bârlogul acela insalubru pentru o partidă de amor arvunit. Vorbea singură, se învârtea pe loc şi fuma ţigară după ţigară. Bănuiam că nu-i prea întreagă. Absentă, făcea cu mâna maşinilor ce îi treceau pe sub nas, fără să se uite dacă erau conduse de femei sau bărbaţi. Indiferenţa din fluturarea uşoară a braţului părea să spună: Opreşti, bine, nu opreşti, tot bine! Gospodinele, mai bătrâne decât vârsta lor, cu mâinile alungite de căratul sacoşelor grele, o studiau cu coada ochiului, bombănind blesteme la adresa ispitei de sub nasul consorţilor. Nu voiau să recunoască în ipocrizia lor malignă, dar destrăbălată asta le trezea un fior ciudat în trupuri şi, doar văzând-o, sângele le circula mai iute.

Imaginea ei îmi devenise familiară şi dacă, vreodată, trecând pe acolo, n-o vedeam la post, încercam să-mi imaginez fel şi fel de motive ce ar fi reţinut-o departe. Mă privea cu luare aminte când mă zărea. N-am intrat în vorbă, deşi prezenţa ei avea ceva ciudat de chemător şi, parcă,

înfricoşător de vulnerabil. Poate că asta era magia aducătoare de clienţi, cu toate că nu era frumoasă. În ultima vreme îmi zâmbea discret şi ridica un deget spre frunte în semn de salut. Nu reacţionam, treceam mai departe, încălzită totuşi de gestul acela scurt.

Am fost dezamăgită când, într-o zi, i-am zărit burta de gravidă. A continuat să agaţe lichele în călduri, bolnavi excitaţi de existenţa unei noi vieţi în trupul pe care aveau de gând să-l penetreze. Formele întrupate de sălbăticia umană nu mă mai mirau de mult, dar sila faţă de astfel de scursuri rămânea la fel de vie. Din momentul acela nu m-a mai preocupat soarta ei. Ochii îmi erau atraşi magnetic de pântecele bombat, mustind de viaţă. Era singurul lucru însufleţit ce merită salvat din femeia asta.

Nu mai era atrăgătoare, se îngrăşase. Pielea avea aspectul inestetic al cojii de portocală. Nu se mai îngrijea, iar părul îi era tot mai încâlcit. Cu toate astea, într-o seară am văzut-o urcând într-o Dacie alături de trei indivizi. Se tocmise cu ei ca la Obor pentru o poştă. S-a strecurat cu greu pe unul dintre locurile din spate, ţinându-şi burta cu palmele. Spectacolul ăla mi s-a părut grotescul absolut. Prin luneta maşinii ce se depărta în viteză, am văzut braţul bărbatului de lângă ea, cuprinzându-i umerii. Stomacul mi s-a revoltat şi o stare de greaţă căreia abia i-am putut face faţă, m-a străbătut ca o descărcare electrică.

Într-o dimineaţă, pe când mă întorceam de la bar, strânsă, chircită de un frig ca de toamnă, cu dinţii clănţănind în cadenţa mitralierelor, am auzit un geamăt străbătând boarfele atârnate în geam. Mati era lângă mine. Povestea ceva.

— Ce-i? mă întrebă când văzu că nu-i mai acord atenţie.

— Taci, se aude ceva dinspre casa asta.

— Păi, aici stă târfuliţa aia. Să geamă! Nu asta face ea?

Totuşi sunetele alea nearticulate nu erau ale cuiva ce simţea plăcere, ci durere fizică. Era o tânguire ca de animal rănit. Am dat să mă apropii de ochiul spart al geamului, însă Mati mă trase înapoi.

— Oriana, nu vrei să te vadă cineva că dai târcoale… ăsteia, spuse, cu o grimasă de silă.

Gura lumii! Veşnica sperietoare a femeilor cumsecade. S-o ia dracu’ de lume! Dacă mă va detesta, măcar vom fi pe picior de egalitate, şi eu o detestam pe ea. Ce numim generic lume nu-i decât o adunătură de nătângi, lingăi orbi ai unor blide deja goale, ipocriţi cu închipuite aere de compasiune şi bunăvoinţă faţă de durerile altora.

M-am smucit din strânsoarea ei şi m-am apropiat de fereastră. Strecurând mâna peste tăişul bucăţii de sticlă rămasă încă în tocul de lemn, am dat la o parte treanţa groasă ce îmi bloca vederea. Un miros puternic, de fiară sălbatică, plutea prin deschizătura îngustă. Nu desluşeam nimic în bezna

grea. Doar scânciturile prelungi, întrerupte de foşnete surde, ajungeau până la mine. Am apăsat clanţa de fontă înnegrită şi uşa s-a deschis cu un scârţâit în stare să trezească întreg cartierul. Putoarea din care am avut ocazia să inspir mai devreme doar o mică mostră, m-a lovit acum ca o ghiulea de tun. Ajutată de lumina pătrunsă prin uşa larg deschisă, păşeam cu precauţie.

— Îmi vine să vomit, spuse Mati în spatele meu. Cum dracu' li se mai scula clienţilor ei în infecţia asta?

— Doar nu-ţi imaginezi că erau prinţi cu sânge albastru!

Podeaua era plină de obiecte aruncate la nimereală. Haine, pantofi desperecheaţi, ceşti cu zaţul de cafea întărit, reviste de modă, farfurii, câteva tigăi cu prăjeală arsă şi seringi. Multe seringi. O arcadă îngustă, fără uşă, făcea trecerea într-o altă cameră.

Freamătul ce m-a atras aici, adineauri, nu se mai auzea. O tăcere nefirească stăpânea locul acela cu olfacţie de hoit. Mi se tot întâmpla în ultima vreme ca liniştea să mă destabilizeze, şi nu iureşul haotic, tocmai pentru că nu părea naturală. Ascundea cu obstinaţie.

Pe un pat îngust, metalic, ca acelea de spital, zăcea stăpâna casei, în mijlocul unei bălţi de sânge. Furoul roz era ridicat până sub sâni, lăsând vederii pântecele bombat, cu pielea translucidă pe sub care şerpuiau venele albăstrii. Mai jos, sub

burtă, o spintecătură largă cu marginile revărsate în afară ca două buze de grăsime galbenă. Braţul stâng atârna peste marginea patului. Palma cu degetele răsfirate, indicau, parcă, spre podea, unde se afla un cuţit de bucătărie cu mâner de lemn lăcuit şi lama acoperită de sânge.

Inima mi-a stat şi am întors privirea spre Mati, cerându-i ajutor. Slabe speranţe să-l obţin, era albă ca varul, înţepenise ca o statuie de cretă. Cu buzele întredeschise, părea că nu mai respiră.

Lichidul vital se impregnase în saltea, iar de acolo se scurgea în fir subţire, pe duşumeaua acoperită cu linoleum verde. Ce-şi făcuse nebuna asta? După cât de mult sânge pierduse, m-aş mira să mai am ocazia s-o aud motivându-şi gestul. M-am năpustit asupra dulapului de haine, singura mobilă în afară de pat, şi am cotrobăit între zdrenţele mirosind a sudoare veche, după una mai curată. Cum căutarea părea sortită eşecului, am apucat un tricou alb şi, cu toată groaza ce mă stăpânea, l-am pus peste rană şi am apăsat. Mâna mi s-a scufundat într-o clisă sângerie şi aproape că am strigat de groază simţind moliciunea caldă a vintrelor femeii.

— Mati, fă ceva!

— Ce naiba să fac? îmi replică ea cu nişte ochi de animal hăituit.

Privirea îi fugea violent în toate părţile de parcă ar fi încercat să scape dintr-o ambuscadă pusă la cale de adversari nemiloşi. Imaginea sângelui îi

tăiase picioarele şi îi paralizase orice reacţie. Am crezut că va leşina când am ridicat braţele deasupra rănitei şi a văzut sângele ce se prelingea în picături grele de pe degetele mele răşchirate.

— Mobilul, Mati!

— Ce?

— Scoate telefonul, sună la urgenţe…

M-am aplecat din nou asupra femeii şi am presat pe tăietură tricoul deja îmbibat. Mati se retrase într-un colţ şi, cu degetele tremurând incontrolabil, se chinuia să formeze cele trei cifre. Printr-o stranie asociere de imagini am văzut-o în ea pe Elena, în ziua morţii mele. Aceleaşi gesturi de om pierdut, căruia nu-i venea să creadă că ceea ce vedea se întâmpla aievea şi aştepta febril ca momentul culminant al coşmarului să se încheie. Aceeaşi ochi torturaţi de care se lipise imaginea morţii, aceeaşi siluetă înjumătăţită deodată. Oamenii speriaţi de moarte, la propriu, seamănă între ei. Ca şi cum groaza ar avea o identitate ce îi subjuga cu totul pe cei asupra cărora se hotăra să se abată.

— Sună odată! am strigat, exasperată de nesfârşitul zgomot al tastelor apăsate iar şi iar.

Izbucnirea mea o zăpăci şi mai tare.

— Sunt doar trei cifre! Ce dracu’?

Ieşi din cameră şi se opri în faţa casei, pe trotuar. Am respirat uşurată când am auzit-o încercând să explice urgenţa.

— O femeie tăiată la burtă… înjunghiată… Nu

ştiu… Grăbiţi-vă, vă rog!

Se întoarse în cameră. Mă privea ca şi cum ar fi aşteptat să-i dau indicaţii, cu încredere că eu ştiam ce naiba să fac. Doar că nu ştiam, eram la fel de speriată ca ea. Singura diferenţă era că reuşeam să maschez spaima sub o relativă siguranţă de sine.

Ne uitam una la alta.

Ce fac? mă întrebau ochii ei.

Tocmai când credeam că dimineaţa asta nu putea deveni mai nenorocită, ceasul s-a activat. Pentru câteva secunde am stat ca pălită în moalele capului. Creierul picase într-o sfârşeală pe care o mai experimentasem o dată, în momentul plecării dintre toţi ai mei, în holul bisericii unde ar fi trebuit să mă cunun cu Damir. Ceasul palpita la încheietura mea. Bine că era acoperit cu brăţara din piele neagră, cadou de la Marc; asta mă scutea de explicaţii faţă de Mati.

— Trebuie să plec, Mati! Chiar acum!

— Ceee?

Chipul i se congestionă, iar ochii îi ieşiră din orbite. Respira greu. Echilibrul instabil din sufletul vecinei mele pendula între mirare şi groază. Se hotărî, în cele din urmă, să se transforme în oroare.

— N-am timp de explicaţii! am repezit-o, înfiorată încă de greutatea durerii din privirea ei. Vino aici şi presează în locul meu. Nu ridici mâinile nici dacă se prăbuşeşte coşmelia asta peste tine. Clar?

Nu se mişca din loc. Mă fixa cu o căutătură de

om căpiat. Un pui de milă găsi o breşă şi mi se strecură în inimă. Biata Mati! De când intrasem în viaţa ei, păţea fel şi fel de ciudăţenii. Noroc că nu avea chiar atât de multă imaginaţie încât să facă vreo legătură între mine şi neplăcerile din ultima vreme.

Mulţumesc genelor mele pentru rotiţele alea bine unse, ce mi se învârteau impecabil în căpăţână şi-mi permiteau să găsesc cele mai verosimile explicaţii în cele mai zărghite circumstanţe.

— Nu pot fi găsită aici de autorităţi. Am nişte probleme cu legea, am zis fără să clipesc.

Faptul că era şi o fărâmă de adevăr în cuvintele alea, mi-a dat curajul de a le rosti cu inima deschisă, aşa că totul a sunat al naibii de convingător. Conform legii, eram moartă. Faptul că umblam de colo-colo fără nicio oprelişte putea fi, la o adică, o infracţiune.

— Dar…

— Mati! Pierdem timp!

Aruncă ochii spre mine, mai întâi, apoi spre femeie. Clătină din cap.

— Nu! Nu pot!

Din păcate, mă enervam uşor. Mi se întâmpla şi înainte, rămăsese una dintre constantele celor două vieţi. Micile unde strecurate în încheietură, împreună cu tensiunea situaţiei de faţă, mă lăsară incapabilă de fineţuri ale ultimatumurilor.

— Treci dracului aici când îţi zic!

— Oriana, ia-o mai încet! mă mustră Ama.

Femeia asta, şi arată spre rănită, nu mai poate fi salvată.

„Dar copilul?”

— Ea mai are o şansă.

„Ea? E o fată?”

— Viitoare prostituată, exact ca mă-sa, mormăi Abel. Nu ai viziune, Oriana. Din asta nu se naşte un copil, ci un rău. Va îmbolnăvi cârduri de libidinoşi, iar ăştia la rândul lor vor îmbolnăvi liote de neveste. Întreaga ei viaţă va fi un buboi înfricoşător şi alţii se vor îneca în el, în valuri de puroi urât mirositor.

„Efortul tău e înduioşător, zău! îţi dau nota zece pentru interpretare! Dacă ar fi aşa, nu te-ai mai strădui acum să mă convingi s-o las să moară!”, i-am aruncat.

— Haoleo, atât de transparent sunt, mânca-ţi-aş? râse dracul, imitând intonaţia melodioasă a vocii Piramidei. Mi-am pierdut antrenamentul.

Mati stătea în colţul ei şi privea spre mine.

— Vino, Mati! am spus cu blândeţe. Femeia va muri, poate, dar are în ea un copil, o fetiţă... Gândeşte-te la Iulia!

Faţa ei crâncenă se îndulci şi ochii îi tremurară ca aceia ai unei căprioare. Se apropie de mine şi, străduindu-se să-şi reţină o strâmbătură, se aplecă asupra rănii femeii. Mâna ei curată luă locul palmei mele, plină de sânge.

— Nu slăbeşti presiunea până nu vine salvarea, ai înţeles? am şcolit-o în timp ce-mi ştergeam

mâinile de nişte zdrenţe găsite pe jos.

Dădu din cap cu zvâcnituri dese, evitând să privească spre burta însângerată şi mutându-şi nasul încoace şi-ncolo, pentru a nu simţi mirosul dulce-acrişor al măruntaielor descoperite de deschizătura largă.

Am ieşit afară în aerul rece al dimineţii. Îl simţeam ca o piatră ce-mi lovea obrazul. În dreapta cerul năştea câteva raze de soare şi pata aia galbenă spărgea albastrul întunecat într-un curcubeu atât de frumos, că nici nu-l puteam privi fără să lăcrimez de ciudă. Cum de îndrăznea să arate aşa? Era drept ca un cer atât de perfect în tihna lui melancolică să se arate într-un astfel de moment?

Un câine cu blana albă, jegoasă, s-a apropiat de mine, mi-a mirosit palmele insistent, apoi s-a pus pe lins. Timid, mai întâi, apoi, văzând că nu ripostez, îmi raşchetă degetele cu limba lui aspră. Fusese atras de mirosul de sânge. Am scuturat mâna şi am gonit potaia. Se depărta câţiva metri, apoi se aşează pe fund şi mă privi, trecându-şi limba peste bot. Gândul că animalul savura cu asemenea plăcere sânge uman m-a scuturat de silă.

Trecători cu ochii cârpiţi de somn, căscând de zor, zgribuliţi de umezeala începutului de zi, se grăbeau spre job-uri. Şi ăştia îşi vedeau de ale lor, netulburaţi.

Dramele sunt strict parcelate, iar hotarele acestea nu se depăşesc. Nimeni nu consimte să

sufere inutil pentru durerea altuia. Şi apoi, de ce ar face-o? Erau ticăloşi, nepăsători, făţarnici, erau oameni ai acestor timpuri.

Priveam cu ostilitate la cei ce treceau pe lângă mine. Din cauza lor aveam atât de mult de lucru. Mâine, poimâine, chiar unul dintre indolenţii ăştia putea să aibă nevoie de ajutorul meu sau de cel al unui alt recuperator.

M-am smuls din episodul acut de mizantropie şi am dezvelit ecranul ceasului. Linia albastră a traseului nu era prea lungă. Asta însemna că salvarea avea să se petreacă pe undeva, prin apropiere. Săgeata mă duse pe lângă mezelăria unde îşi făcea veacul Viorel, apoi imediat la dreapta, pe o stradă îngustă. La capătul ei se afla gardul metalic, înalt de doi metri, al unei şcoli, şi culmea, săgeata mă voia dincolo de el. Poarta era legată cu un lanţ petrecut de mai multe ori în jurul unul stâlp de fier vopsit în verde, ferecată apoi cu un lacăt mare, argintiu.

Un râset nervos mă scutură fără să vreau. Păi, de ce să fie uşor, când poate să fie greu? M-am uitat după o altă poartă sau o spărtură în gard, însă n-am avut noroc. Afurisitul era înalt, iar în vârful fiecărei ţevi de metal stăpânea câte un vârf ascuţit. Asta era împrejmuirea unei şcoli sau a unei puşcării?

După ce m-am asigurat că escaladarea nu va avea spectatori, m-am avântat în sus. Lanţul zăngăni abia auzit, tremurând sub vibraţiile

încrengăturii de fier. Am aterizat pe vine şi am privit în jur. Era prea devreme. Copiii începeau programul abia peste două ore, iar stabilimentul putea fi închis. M-am apropiat de uşa de termopan alb şi am apăsat clanţa.

Nu ştiu de ce m-oi fi îndoit de ceas! Nu greşea niciodată.

Aerul impregnat cu odoruri de lemn uscat şi hârtie veche îmi invada nările. Îmi plăcea. Toate şcolile miroseau aşa, de parcă învăţătura ar fi emanat însăşi mireasma cunoştinţelor de tot felul. Aromele astea erau conectate cumva cu trecutul meu şi mi-au trezit amintiri riguros etichetate cu ele. Anii de şcoală m-au năpădit şi m-am văzut pe un hol foarte asemănător cu cel din faţa mea.

În clasă stăteam în ultima bancă, pentru că eram printre cele mai înalte fete. Colega mea, Marieta, poreclită din nu ştiu care motiv, Plăcinta, era la fel, o lunganã. Cântărea, însă, de patru ori mai mult decât mine. Era pătrată. Profa de sport o aşeza mereu în poarta de handbal fiindcă reuşea să acopere, cu silueta masivă, cam jumătate din spaţiul ei. Adevărul e că nu prea încasa goluri, mingea nu mai avea pe unde să treacă. Nu trebuia decât să se balanseze în stânga sau dreapta, după traiectoria balonului.

— Pasează băşica, n-o ţine! parcă o auzeam pe doamna Iureş. Aşa numea ea mingea.

Ne spărgea timpanele cu fluieratul ei isteric, de câte ori fazele noastre de atac nu dădeau

rezultate. Aveam noroc cu Plăcinta în poartă, altfel am fi încasat-o la scoruri astronomice. Cu toate că grăsuna noastră era asul din mânecă, nimeni n-o respecta. Tocmai motivul salvator de la ruşinea înfrângerii în meciuri era pe loc dat uitării imediat ce ora de sport se termina, devenind pretext pentru nenumărate ofense. Unii, mai obraznici, îi spuneau Batoza sau Piggy.

Ştiam că profa noastră de sport era femeie doar după nume, Sanda, şi după perechea de sâni ce împungea tricourile polo, cu guler. Altfel, aducea a bărbat. Chip aspru, tunsoare scurtă, talie tubulară, şolduri otova. Era mică de statură, însă reuşea să bage groaza în noi cu vocea ei groasă, ce nu admitea replică.

Un zgomot ascuţit de obiecte căzând pe o podea dură ricoşă în fantasma mea. Închipuirea se pierdu ca un val în măruntaiele mării. Holul gol, cu pereţii plini de portretele unor mari români, iţindu-se printre frunzele unor plante monstera, cu şiruri de scaune pe-o parte, îşi recăpătă consistenţa. Ecoul larmei de mai devreme se pierdu înainte să fi apucat să-i reperez originea.

În dreapta se afla o sală de clasă, Istorie scria pe uşă, dar parcă nu dintr-acolo venise zgomotul. Dintr-un tablou, faţa prelungă a lui Vlad Ţepeş, cu mustaţa întinsă peste obraji, cu pletele bogate ieşind de sub turbanul tivit cu pietre preţioase privea în stânga, spre Ştefan cel Mare. Şi el avea mustaţă, dar mai mică, răsucită în sus. Părul de

culoare deschisă dădea o inexplicabilă dulceaţă expresiei dure a sprâncenelor încruntate deasupra minunăţiilor de ochi albaştri.

Un alt zgomot, însoţit de un ţipăt de femeie, despică liniştea pustie a clădirii. La capătul holului, ascunsă sub o firidă îngustă, se afla o uşă deschisă pe jumătate. Părea o dependinţă pentru depozitat diverse obiecte folosite la curăţenie. Prin fanta liberă am zărit mopuri, găleţi, detergenţi, toate aşezate ordonat pe rafturi metalice. Am împins uşa al cărei scârţâit fu mascat de un alt ţipăt.

Cât de ciudat era să vezi în debaraua unei şcoli un uriaş snopind în bătaie o femeie ce nu cântărea mai mult decât un copil de treisprezece ani?

— Nenorocito! Tu-ţi baţi joc de mine, fă? Te omor, paraşuta dracu’! icnea bărbatul cu respiraţia tăiată de efortul depus.

— Nu mai da, mă! gemea mâna de femeie cu voce stinsă.

Era căzută într-un snop de cozi de mătură, cu braţele răstignite peste nişte găleţi din tablă galvanizată.

Un bec slab arunca o rază palidă pe chipul ei. Deschidea gura într-un efort de a inspira cât mai mult aer şi am văzut că-i lipseau mai mulţi dinţi din gingia însângerată.

Colosul o fezandase bine pe amărâta asta!

Individul arăta ca o maşinărie de ucis, un ansamblu construit din ură. Scalpul lucios, golit de păr în creştet, părea că-i alunecă spre frunte. Ochii

rabiaţi erau înghiţiţi de o mare de piele încreţită în spasmul câinos al brutalităţii ce-i expira din fiecare por. Buzele încordate, deschise ca ale javrelor turbate, descopereau şiragurile de dinţi mărunţi. Osul maxilarului încordat dădea să spargă pielea înroşită de deasupra gâtului.

Cruzimea trebuie că-i era fără de margini, dacă nu slăbea în intensitate zărind expresia de adâncă tristeţe a victimei lui. Nu ură, nu revoltă, nu teamă, ci tristeţe. Ochii ei limpezi nu mai priveau spre călău, ci undeva, aiurea, miraţi de ceea ce le era dat să vadă, resemnaţi de acum cu tot ce le-ar fi hărăzit inevitabilul.

Diabolic hrănit de abandonul lăbărţat la picioarele lui, bărbatul a ridicat pumnul greu, pregătind o lovitură decisivă. Ţinea ceva între degetele crispate. Era o cheie franceză, masivă.

Până atunci privisem scena uluită, căzută într-o transă paralizantă.

— Stai! am zbierat.

Am eliberat atâţia decibeli că m-am mirat cum de n-a crăpat clădirea întreagă ca un glob de sticlă. Bărbatul rămase cu braţul în aer, pietrificat, şi întoarse ochii ca două găvane hidoase. Privirea aia rece, deposedată de orice urmă de umanitate, mă înfioră. Primul impuls ce îmi scurtcircuită creierul fu acela că trebuia să fug. Ştiam dinainte, habar n-aveam cum, că nu-mi va permite să plec de acolo pe picioarele mele. Voia sânge. Pe al femeii aceleia şi pe al meu, martor al neantului la crima

proiectată, până în cele mai mici detalii, în scobiturile locuite de ochii diavolului.

— Ce cauţi aici? tună printre dinţii încleştaţi.

Lăsă braţul să-i pice pe lângă corp. Îşi îndreptă ţinuta din atitudinea ei ofensivă; aveam senzaţia că-şi făcea calcule mentale asupra atacului. Era de trei ori mai mare decât mine şi gândul unei victorii la fel de facile ca prima îl destinse.

— M-am rătăcit, am spus prima chestie ce mi-a traversat neuronul.

Abel pufni în spatele meu.

— Pe unde ai intrat? continuă mătăhălosul investigaţia.

— Pe poartă.

— Era închisă.

— Nu era, am minţit, privindu-l candid cu cea mai senină expresie de care mă simţeam în stare în situaţia de faţă.

Stătu o clipă pe gânduri, aproape dus de nas de azuriul întunecat al privirii mele. Parcurgea retroactiv paşii activităţii lui din dimineaţa aceea şi, după ce ajunse la final, mă fixă aspru.

Îşi amintea foarte bine că nu descuiase poarta.

— Minţi!

Nu mai pierdu vremea cu parlamentări sterile şi se apropie ca un uriaş pregătit să zdrobească un pigmeu dintr-o singură lovitură. Era sigur că nu-i voi da bătăi de cap şi, atunci când a lovit năprasnic cu cheia franceză în direcţia mea, a rămas năucit de faptul că mâna i-a picat grea, tăind doar felii

uşoare de aer.

Sărisem în lături. Nu fusese chiar cea mai deşteaptă mişcare, pentru că acum el ocupa locul din faţa uşii, iar eu intrasem mai adânc în măruntaiele debaralei, aproape de femeia căzută.

Apucând coada unei mături, am împuns aerul cu ea, anunţându-mi intenţia de a lupta. Chipul Goliatului aducea a mirare.

— Nu vrei să stăm un pic de vorbă? am spus, calmă în aparenţă.

Nu-l slăbeam din ochi şi strângeam coada aia de mătură cu atâta forţă, că palmele îmi deveniseră una cu ea.

— E mişto! Scena asta promite! râse Abel spre Ama. Ia zi, fată, ai adus pop-corn?

— Să stăm de vorbă?! bolborosi omul, uluit.

Ideile i se încurcaseră ca aţele în ghearele unei mâţe pusă pe şotii. Situaţia depăşea puterea lui de analiză.

Pe de altă parte, nici nu voiam să-l las să concluzioneze ceva – ar fi fost dezastruos, indiferent de verdict. Îmi era clar că nu dădea pe afară de inteligenţă, era un exponent al rasei rămas în urmă la capitolul evoluţie.

Am luat o cutie de carton de pe raft şi am aruncat-o spre el, ţintindu-i capul. Un colţ i-a lovit tâmpla. S-a clătinat ca un gigant ameţit. Profitând de zăpăceala lui, m-am repezit cu toată forţa şi l-am lovit cu piciorul în abdomen. Căzu cu spatele peste uşă. Greutatea lui o închise cu zgomot.

Poziţia de atacator convertită pe nepusă masă într-una de victimă îl lăsă fără iniţiativă. Zăcu acolo, privindu-mă cu mirarea prostească a unui animal ce se străduia să înţeleagă comportamentul aberant al stăpânului.

— Aaa! Aşa repede s-a gătat show-ul? se bosumflă Abel. Niciun milk-shake n-am apucat să beau!

— Leagă-i mâinile cu ceva! sări Ama. Îşi revine.

Privirea mi-a căzut pe un halat albastru, agăţat într-un cui mare şi ruginit, bătut direct în perete. Nu avea cordon, aşa că l-am spintecat cum am apucat şi, din fâşiile obţinute, am încropit o legătură. M-am apropiat cu prudenţă, lăsându-mă peste trupul molatic. Am încercat să-i apuc unul dintre braţe, prins sub el în timpul căzăturii. Fără de veste am plonjat prin aer, am aterizat pe spate şi m-am lovit la ceafă.

Nenorocitul mă apucase de picioare şi smucise cu toată forţa.

Ochii mi se umplură de lacrimi din pricina durerii. Ca prin ceaţă, l-am văzut venind spre mine cu o mobilitate surprinzătoare. Am ridicat picioarele şi i-am aplicat o nouă lovitură în piept, iar el căzu în acelaşi loc ca prima oară. Lacrimile mă împiedicau să zăresc la un pas în faţă. Le-am şters şi m-am repezit asupra hipopotamului. I-am cărat pumni pe unde am apucat, cu o furie scăpată de sub control. M-am oprit doar când am simţit că nu mai am putere şi loviturile mele ricoşau pe obrajii scofâlciţi,

în maxilarul acoperit de sânge, ce se legăna de parcă ar fi fost susţinut de arcuri.

Stând călare peste victima mea, l-am privit cu respiraţia greoaie. Simţeam o durere ascuţită în capul pieptului. Ceva se zvârcolea acolo ca un şarpe mare şi musculos. Era Răul.

Făcusem cunoştinţă cu el când îl atacasem pe Eugen, în biroul lui de la Administraţia Pieţelor. Era din nou acolo, pentru că voiam să ucid. Pentru a doua oară. Simţeam o voluptate ce mă incita şi pe care n-aş fi recunoscut-o niciodată cu voce tare. Durerea unuia ce, la rândul lui, provocase suferinţă altcuiva se traducea în mintea mea într-o satisfacţie cocoţată la grade extreme, foarte aproape de punctul culminant al excitaţiei.

M-am scuturat de sentimentul vinovat şi m-am ridicat. N-avea rost să-l mai leg pe nefericit, abia respira.

Femeia nu se mişcase. I-am urmărit pulsul. Nu părea în pericol de moarte, deşi neclintirea aia mă neliniştea la alte niveluri decât cele conştiente.

Alături se afla o găleată plină pe trei sferturi cu apă, cu un mop afundat în ea. Am umplut căuşul cu lichid incolor şi l-am aruncat peste chipul rănitei. A tuşit. Aşezându-i halatul ferfeniţit de mine sub căpătâi, am întins-o pe spate.

Dezmeticirea ei îl alarmă pe bătăuş.

Ăsta părea un perpetuum homicidium. Îl jugănisem bine, însă tot mai găsea resurse să se întindă după cheia franceză ajunsă sub rafturile de

metal.

Scrâşnind din dinţi, l-am lovit cu vârful pantofului în plină faţă.

— Mori dracu’!

— Ăsta-i Bruce Willis în Die hard! chicoti Abel.

Scoase nişte sunete nearticulate, puse obrazul pe podea şi scuipă un dinte într-o spumă roşie. O dâră de sânge i se prelingea încet din colţul gurii. Întinse gâtul şi aruncă ochii către femeie. Surprinzător, i se umplură de lacrimi.

— Lasă-mă s-o omor! se jelui. Trebuie s-o omor!

Un fel de muget de durere sau de spaimă, nu îmi dădeam seama, îi ieşi din gâtlej. Lacrimile îi curgeau şiroaie, se înnodau în barbă, şi picau aşa, împreunate, colorate în roşu.

Deconcertată de dubiosul spectacol, bănuind o stratagemă de recuperare a poziţiei pierdute, l-am privit. Pumnii îmi erau încă încleştaţi. Tipul, însă, nu făcea niciun gest agresiv, ci se înmuia pe măsură ce ochii lui mângâiau silueta mică a femeii întinse la câţiva metri depărtare.

M-am trântit pe şezut cu ochii la bărbat. Cu coatele pe genunchi, mi-am sprijinit falca în pumni.

— De ce trebuie?

— O iubesc, răspunse.

— Hă? O iubeşti şi pentru asta trebuie s-o omori?

— Nu pot trăi fără ea, e sufletul meu.

— Serios? Adică, ce mă mir? Era deja destul de clar din felul în care o zvântai în bătaie, l-am luat peste picior.

Închise ochii, se strânse într-un spasm de durere şi când îi deschise, mă fixă. Aveau aceeaşi expresie văzută într-ai motociclistului sinucigaş.

— Aveai de gând s-o omori, apoi să te sinucizi! Dar… De ce?!

Se mişcă încet, fornăind pe nări, înfundat şi prelung, înfăţişarea lui ce, din cauza durerii, îşi pierduse duritatea, reveni cu viteză uluitoare la starea iniţială.

— Se culca cu prietenul meu, nenorocita. Pe el l-am aranjat, urma ea. Îşi râdeau de mine chiar sub nasul meu. Dura de ani de zile, mi-a mărturisit lepădătura cu ultima lui suflare.

Eliberă un râset rece şi ameninţător.

Nu greşisem când îl comparasem cu o maşină de ucis. Asta devenise. Sentimentele lui cele mai profunde suferiseră o mutaţie ireversibilă, devenind opusul a ce reprezentaseră odată.

— L-ai ucis pe amant? Dac-o iubeai precum spui, trebuia s-o laşi liberă.

— Niciodată!

— Atunci nu era iubire, ci obsesie.

— Era iubire! Ce ştii tu, copilo? se răsti.

Poate că nu ştiam eu mare lucru despre asta, dar nu cred că aş fi omorât pe cineva dacă nu m-ar mai fi vrut.

Efortul îl făcu să tuşească. Scuipă iarăşi sânge.

— Cu ce naiba m-ai lovit, fato? M-ai zdrobit.

Mi-am strâns genunchii cu braţele.

Mă privea ţintă, cu ochii grei, încărcaţi de ură.

Parcă încerca să înţeleagă de unde naiba apărusem în şcoala aia, pustie şi ferecată, tocmai ca să-i zădărnicesc lui planul criminal.

— Spune, l-ai omorât pe ăla?

Rânji, descoperind un şirag de dinţi mici şi plini de sânge. Dintre ei lipsea cel de care-l văduvise pantoful meu.

— L-am! Nenorocitul! Venea în casa mea, îmi mânca mâncarea, îmi dădea pe gât băutura, şi-mi tăvălea nevasta!

— L-ai omorât pe Andrei, mă? se auzi vocea pierdută a femeii.

Deschisese ochii şi-l privea pe bărbat străbătută de o emoţie atât de puternică şi de violentă, că trupul i se scutura în convulsii ca ale unui epileptic.

— L-am omorât, fă, târfo! răspunse el, căzut într-o rână. Jeleşte-l!

Femeia începu să plângă.

— Nu ştii cât mă bucur, fă, să te văd aşa! Plângi! Cum am plâns şi eu…

— Nu pentru el plâng, mă! Plâng pentru tine. O să faci puşcărie.

— Cine eşti tu, fă? izbucni omul întărâtat de ceea ce considera o manifestare în plus a perfidiei consoartei. Cu cine am trăit atâta vreme! Şerpoaica dracu’! Nici acu în ceasu’ al douăşpatrulea nu recunoşti?

— Ceasul al doişpelea, îl corectă Abel.

— Marine, te iubesc, mă! Pe tine, mă, nu pe Andrei.

— Ăştia doi sunt o pereche fainã tare, râse drăcuşorul. El o iubeşte şi o bate de-o bagă-n mormânt, ea îl iubeşte, şi îl înşală cu prietenul lui cel mai bun.

— De ce te-ai culcat cu ăla?

— Marine! icni ea. Tu nu-mi mai dădeai atenţie, mă. Sunt şi eu femeie. El era acolo…

— Şi cu cine te-ai mai întins, stricato?

— Doar cu el, Marine! Jur! Da să ştii că nu mi-a plăcut.

Se ridică în cot şi se trase pe el, către bărbat. Ăsta, la fel, dădu să se apropie de ea, înmuiat de elucubranta declaraţie de dragoste făcută de pe buza mormântului. Se târau ca râmele şi, pe măsură ce se apropiau, privirile li se îndulceau.

Am sărit în picioare pregătită să împart şuturi, pumni şi ce naiba o mai fi cerând şocanta turnură de situaţie.

— Mă iubeşti, fa?

— Te iubesc!

Se atinseră şi îşi ţuguiară buzele pentru a se săruta. Se priviră apoi şi izbucniră în râs.

— Eşti ştirb, mă! râse ea dezvelind gingiile tumefiate.

— Şi tu! hohoti el. Dacă te-ai vedea!

Cu câte un braţ, se îmbrăţişară sub ochii mei.

— Şi… Ai omorât pentru mine? se alintă ea ca o pisică, privindu-l pe sub gene, încântată de dovada supremă de iubire.

— Da, fa! Oricine se atinge de femeia mea e

mort.

— Mort, la propriu! pufni Abel.

De pe hol se auziră paşi. Cineva fluiera o melodie veselă, întreruptă ici şi colo de bombăneli şi exclamaţii ciudate.

— Mă duseei, da mă dusei… Ia… Marine! Ceraselo! Unde dracu' sunteţi? Hău! N-aţi spălat p-aici, n-aţi dăşchis poarta… Ptiu! Ce dracu', mă? Acu vin copiii. Dă dracii-n noi când o veni directoarea. Pfiii!

Vocea se auzea din ce în ce mai aproape. Era evident că se îndrepta spre depozit în căutarea celor doi.

Disperată, am privit înjur după o ascunzătoare. Spaţiul îngust, ticsit cu rafturi, nu oferea niciun locşor mai ferit. Mi-am acoperit faţa cu părul şi m-am făcut una cu peretele, în colţul cel mai îndepărtat de uşă, sperând într-un miracol. Semiobscuritatea împărţită cu zgârcenie de un bec mic ce atârna la capătul unui cablu electric mă putea face să trec neobservată.

Un bărbat mic şi slab, cu părul roşcat, rar şi lung, pieptănat pe o parte, cu o moacă încruntată, intră val vârtej în încăperea cât o cutie de chibrituri. Dădu cu ochii de cei doi şi rămase cu orice ar fi vrut să le strige angajaţilor neserioşi, în gât. Palid, căscă gura şi, după ce eliberă un ţipăt subţire, ca de fetiţă, se repezi asupra lor. Întinse mâna spre bărbat, însă bărbia însângerată a acestuia îi ucise gestul în aer. O strâmbătură timidă şi încurcată îi

schimonosi chipul.

— Mă, ce-i cu voi? Aoleo, ce dracu’ aveţi pe faţă? Sânge, mă? Ăsta-i sânge?

Marin ridică degetul arătător spre locul unde mă ascunsesem. Din fericire, roşcatul era atât de speriat, că se învârti în loc ca un titirez isteric şi nu băgă în seamă gestul.

Aveam vaga senzaţie că bătăuşul intenţiona să pună măcelul în cârca mea. Nu mă îndoiam că înamorata bine sfinţită, Cerasela, i-ar fi sprijinit acuzaţia, susţinând că eu o frăgezisem şi pe ea. Iată o salvare faţă de care nu simţeam nicio satisfacţie.

— Aoleo! Aoleo! Ce fac? Chem salvarea? Chem poliţia? Aoleo! se frământa bărbatul, rotindu-se pe loc, precum o insectă chiaună.

— Nu chema poliţia, mă! îl rugă Marin. Lasă, că ne ridicăm noi…

— Nu pot! Trebuie să raportez aşa ceva! Nu pot!

— Stai, mă…

Colegul lui nu-l mai auzea; era deja afară, pe hol, tropăind din încălţările lui de liliputan.

— Le chem p-amândouă! P-amândouă!

Când nu i-am mai auzit glasul, m-am dezlipit de perete şi, trecând pe lângă cei doi, însângeraţi şi fără dinţi în gură, dar din nou îndrăgostiţi, am ieşit din şcoală pe altă uşă decât cea pe unde intrasem.

— Ce? Ne cărăm? se plânse Abel. Ce pierdere de vreme! Nu tu spectacol, nu tu nimica! De dragul meu, mai scoate-i ăsteia câţiva dinţi, sau, uite,

rupe-i ăstuia o coastă…

Te rooog!

Ama dădu ochii peste cap. Nu mai făcea niciun efort să-l contrazică. Abel era ca o durere de cap, nu prea puternică, dar sâcâitoare. N-aveai ce face decât să aştepţi să-ţi treacă.

M-am pierdut în pâlcul de copaci dintr-un colţ al curţii şi, la adăpostul ramurilor grele, încărcate cu frunze mari cât palma, am sărit în afară. Pe drum, cu mâinile adânc îndesate în buzunarele hanoracului, m-am gândit la ciudaţii lăsaţi în urmă. Iubirea avea multe feţe, am citit undeva, odată. Bun, doar că faţa iubirii ăsteia era a unui pacient de balamuc. Oare tipul chiar îl ucisese pe amantul nevestei? Dacă era aşa, justiţia pământeană n-avea decât să-şi bată capul cu asta. Cea divină nu rata niciodată, nimic.

Ceasul de la încheietura mea vibră scurt. Am ridicat brăţara de piele şi am văzut o nouă steluţă albastră.

„Măi, dar ce rapizi sunteţi!”

Ama mări pasul şi mă ajunse din urmă. Nu spunea nimic, doar îmi stătea alături.

Capitolul VII

M-am dus întins către casa prostituatei. Nu mai era nimeni acolo, însă. Uşa era dată de perete, revelând ochilor trecătorilor spectacolul celei mai sfidătoare sărăcii. Locatarii cu balcoanele spre

stradă, ce văzuseră maşinile ambulanţei şi poliţiei, ieşiseră cu zecile să ia pulsul întâmplării mai de aproape.

La adăpostul peretelui cu tencuiala coşcovită a micuţei case, două vârstnice discutau înflăcărat. Una era vopsită blond platinat, purta bigudiuri mici, ce tremurau de fiecare dată când întorcea capul, şi cealaltă, acoperită cu o basma aspră, ale cărei colţuri rigide stăteau băţoase ca scândurile, îşi ştergea gura cu ele după fiecare frază.

Le auzeam din faţa uşii.

— Au scos-o în cearşaful ăla roşu. Ai văzut cât de roşu era?

— Şi-a meritat soarta, la ce s-o plângem, spune aspru baba platinată cu un soi de răutate abia reţinută. Se perindau hăndrălăii pe aici zi şi noapte. S-a îndurat Domnul şi ne-a curăţat strada de păcătoşi.

Tăceam şi ascultam, cuprinsă de un sentiment sumbru.

Mi-am aruncat ochii spre cerul tulbure. Printre nori, soarele se vedea ca o pată gălbuie, difuză.

Când naiba se întunecase?

„Lucrurile nu stau aşa cum le înţelegeţi voi, cu mintea voastră limitată.”, spusese Amadeus când îl întâlnisem pentru prima oară. Dar tare mi-ar fi plăcut ca mintea mea limitată să priceapă rostul unor morţi aparent absurde. Mi-ar fi plăcut să nu mai simt fiorul de revoltă ce îmi gheboşa sufletul până într-acolo, încât îmi devenea indiferent dacă îl

păstram sau îl pierdeam. La urma urmei, ce naiba era cu lupta asta pentru suflete? Prea suna totul a întrecere. Sau poate că se recrutau în vederea unei înfruntări între cele două puteri? Nu aşa se petreceau lucrurile şi în Chaos? Două forţe se încleştau pentru că aveau concepţii diferite, fiecare încercând să se impună în faţa celeilalte. Tot ce obţineau, în final, era un covor de morţi într-o pădure de ruine printre care şerpuiau râuri din lacrimile celor lăsaţi în viaţă, dar mai morţi decât cei duşi.

— Doamna Ionescu, o ştiu de când era mică.

— N-ai cum, dragă, de când te-ai mutat tu aici?

— După cutremurul din '77.

— Nici nu era blocul construit! sări cealaltă, bucuroasă că o prinsese cu minciuna pe vecină-sa. P-ăsta l-a construit Ceauşescu pentru armată. Stătea lume bună aici! Din armată, la scara doi erau câţiva securişti… Acum s-a vândut la te miri cine. S-a stricat atmosfera.

— Dacă spun că era… insistă cea cu basma, manifestând o evidentă durere în cot faţă de istoria recentă a grămezii cenuşii de beton armat.

— Taci, tu, că mă enervezi! Nu ştiu eu? Stau aici de când s-a construit, nu ca ăştia de s-au mutat de curând şi se poartă de parcă ar avea aceleaşi drepturi cu noi, ăştia vechi.

Nervozitatea o făcea pe cea care afirmase că se mutase după cutremur să-şi şteargă gura cu o frecvenţă neobişnuită.

— Nu ştiţi la ce spital au dus-o pe fata ce stătea aici? le-am întrerupt.

Mă priviră, mirate din cale afară. Dispreţul şi indiferenţa se împleteau în ochii lor într-un firesc bizar şi anapoda.

— Nu ştim, dragă, de unde să ştim? se burzului doamna Ionescu.

Îmi întoarse spatele şi continuă să o edifice pe vecina sa năucă asupra datelor exacte ale construcţiei blocului. Cealaltă femeie întârzie cu ochii asupra mea, apoi mă abandonă în favoarea vecinei.

O vreme am studiat cărămizile roşii, încercând să-mi fac ordine în cap, cu urechile ciulite la cele două. Deja nu mai vorbeau despre ce mă interesa, trecuseră la mărături. Saramură versus oţet.

Am tăiat-o spre casă. Am scos telefonul mobil, cadou de la Marc, am pus cartela în el şi am sunat-o pe Mati.

N-a răspuns din prima, avea ea ceva împotriva numerelor necunoscute. Nu accepta apelul nici s-o pici cu ceară dacă expeditorul nu se afla deja în agendă. Am insistat şi, în cele din urmă, s-a îndurat. S-a mirat să-mi audă vocea, apoi mi-a spus numele spitalului unde o duseseră pe nefericita prostituată şi, în mai puţin de douăzeci de minute, am fost lângă ea.

Când au scos fetiţa de trei kilograme din vintrele mamei, aceasta era deja plecată. Viaţa fărâmei de om începea cu o moarte. Ochii mamei, rămaşi

deschişi, fixaţi asupra lămpii care lumina în detaliu încrengătura de maţe roşii de unde a fost scos rodul pântecelui ei păcătos şi decăzut, păreau vii, păreau că supraveghează ca totul să se desfăşoare cum se cuvine. În ciuda palorii pielii, buzele îi erau roşii ca focul şi schiţau un zâmbet blând şi înţelegător. Era primul şi ultimul lucru dăruit boţului de carne din braţele moaşei. Copila plângea, şi era în plânsetul ei ceva ca o furie disperată şi ameninţătoare.

Am plătit-o pe o asistentă cu moacă de gardian de puşcărie să ne lase să vedem copila. Se afla în salonul rezervat nou născuţilor, într-un dispozitiv rezervat prematurilor. Adormise, epuizată de efortul de a se adapta la o existenţă străină. Lacrimile lăsaseră dâre albe, sărate, de la coada ochilor până spre tâmple.

Ne-am zgâit la bucata de om nu mai mare decât o franzelă, în tăcere. Era creaţă toată, vânătă, şi îşi mişca buzele ca şi când ar fi căutat sânul mamei.

— Ce se va întâmpla cu ea? mă întrebă Mati în şoaptă.

Bebeluşul dormea şi îi era teamă să nu-l trezească la lumea asta ce, imediat cum va pune laba pe el, îl va transforma într-o statistică sterilă, lipsită de compoziţie.

— Nu ştiu, am răspuns, urându-mă pentru că nu ştiam. Poate c-o vor ţine aici o vreme, apoi o vor transfera într-o casă de copii.

— Orfelinat?

— Da. Nu asta am zis?

— Spui casă de copii, sună aproape omenos.

Am stat acolo până când asistenta ne-a zorit să dispărem. Trebuia să plecăm, profesorul doctor venea în vizită şi nu era bine să dea cu ochii de vreun outsider prin spital.

— Am putea s-o răpim, propuse Mati, pe când ieşeam pe poarta stabilimentului. Ai văzut că aia nu ne-a întrebat nimic, a luat banii şi ne-a lăsat bebeluşul la discreţie.

— De la o vreme ai cam luat-o razna, am spus cu privirea înfiptă înainte.

Ştiam ce simte, îmi era doar ciudă că dăduse formă acelor emoţii afurisite ce refuzau să se împrăştie. Parcă reuşeam mai bine să le înăbuş în mine, dacă nu apucau să capete contur. Exersam din greu autocontrolul la care mă îmboldeau mai toţi, Amadeus, Marc, chiar şi Abel, însă eram departe de a deveni o maestră a simulării, a decepţiei şi a falsităţii.

— De la o vreme… De la o vreme mă simt ca naiba. Simt toate alea, binele, răul… Mă vei lua de nebună…

Şovăi. Asta mă făcu să-mi îndrept privirea asupra ei.

Tonul îi suna atât de diferit, faţă de cum i-l ştiam!

— Ce-i?

— Promiţi că nu vei râde şi nu vei chema balamucul să mă bage în cămaşă de forţă?

Am încuviinţat şi i-am promis solemn că nu voi face niciuna, nici alta.

— De la o vreme am senzaţia că Iadul şi Raiul sunt la un pas depărtare.

Fiori reci mă traversară de sus până jos. Am zorit pasul, forţând-o pe Mati să alerge după mine.

Ama şi Abel îşi aruncară priviri unul altuia.

„Nu sunt la un pas depărtare, sunt la un apartament depărtare”, mi-am spus.

Nu ştiu când am adormit. M-am întins pe salteaua mea primenită cu lenjerie proaspăt spălată, mirosind a flori de câmp, am închis ochii şi dusă am fost. În ciuda faptului că prostituata murise, nu simţeam greutatea pierderii ei. Ceva se schimbase în mine când văzusem nou născutul, înfăşat în scutece albe. Situaţia fiicei nu s-ar fi schimbat dramatic cu maică-sa vie. Poate că planurile Şefului or fi având vreo logică, mai ştii?

Eram mulţumită că idioţii ăia doi, Marin şi Cerasela, erau în viaţă. Dacă aveau să se căsăpească de acum încolo, treaba lor, nu mă mai privea. Cel puţin nu se întâmplase în timpul misiunii mele. Îmi căpătasem steluţa? La revedere!

Cum de reuşeam să mă detaşez de unele din însărcinările mele ca şi când m-aş fi scuturat de praf, iar altele îmi rămâneau imprimate în memorie în cele mai mici detalii, nu ştiam. Mecanismul acestei selecţii încâlcite îmi rămânea pe mai departe înconjurat de mister.

Gândurile serioase s-au volatilizat, somnul m-a cuprins şi am picat în cel mai dulce vis cu putinţă. Imagini de o senzualitate fără sens mi se perindau prin spiritul inconştient. Vibram de parcă aş fi fost coarda unei viori sub degetele fine ale unui un virtuoz. Mă abandonam cu totul. Era bine, era cald.

Buzele lui Marc le presau pe ale mele într-un sărut ce mă desprindea cu totul de lumea exterioară. Virtuozul meu stăpânea în mod ireproşabil tehnica mânuirii unei viori! O voce striga în mine, să mă opun, să nu mă las... Degeaba!

Mâini fierbinţi alergau pe corpul meu deja făcut scrum în vâlvătăile unei pasiuni în stare să te facă să-ţi pierzi minţile. Şi să nu mai doreşti vreodată să ţi le regăseşti!

— Oriana! îmi şopti la ureche cu ton gutural.

Degetele i se strecurară pe sub una dintre bretelele bluzei subţiri. Alunecară pe sub ea, iar pielea mea reacţionă, înfiorându-se.

— Oriana!

Vocea devenea urgentă şi parcă nu la fel de provocatoare ca înainte.

— Oriana!

Două braţe puternice m-au cuprins de umeri şi m-au zgâlţâit violent. Chipul lui Marc se pierdea într-o pâclă densă şi în locul lui apăreau ochii bulbucaţi ai lui Mati.

— Trezeşte-te, ai un coşmar, îmi spuneau buzele ei, fără să se mişte.

„Pleacă, Mati!”

Doar că Mati refuza să iasă din visul meu. Insista să mă cheme şi, într-un final, am fost cu totul smulsă din minunata închipuire.

Ochii mi s-au deschis, într-un final. Eram în patul meu şi alături nu-l aveam pe Marc, ci pe Mati.

— De ce m-ai trezit? am mârâit.

Dragul meu cerber descifră miraculos bolboroselile, şi răspunse:

— Aveai un coşmar, gemeai de mi s-a făcut părul măciucă.

— Nu aveam un coşmar, nemernico! am izbucnit, plină de ciudă.

— Dar? Auuu! Să nu-mi spui… Ba, să-mi spui! Te somez să-mi spui!

Se plesni peste frunte, zâmbind. Expresia poznaşă a chipului ei drăguţ m-a amuzat. Se lungi lângă mine, pe saltea, trase pilota subţire până sub bărbie şi mă privi cu ochii lacomi ai copiilor, când se pregătesc de povestea de noapte bună.

— O să-ţi iau cheia! Ai căpătat obiceiul să dai buzna peste mine când mi-e lumea mai dragă, am certat-o.

— Am sunat la uşă şi n-ai răspuns. Trebuie să plecăm la bar, e târziu, dar de-o poveste tot mai e timp.

M-am decis să-i povestesc, mai ales că în mine se vălurea un preaplin cu care nu prea ştiam cum naiba să mă descurc. Ascunzând identitatea celui ce-mi provocase tsunamiul de emoţii, am pretins

că ar fi fost vorba de un actor.

— Se făcea că eram într-o sală mare, cu multe mese şi scaune. Era plin de necunoscuţi, deodată, rumoare, intră el, actorul ăsta, însoţit de o femeie tânără. Toată lumea sare să facă poze cu el, numai eu nu. Aş fi vrut, desigur, dar eram paralizată de faptul că-l am în faţa ochilor. El a luat asta drept ignorare, aşa că a devenit curios în legătură cu mine. Îl vedeam cum se străduia să-mi prindă privirea peste marea de adoratori. La un moment dat, în îmbulzeala aia mă lovesc de cineva, credeam că e prietena mea; în vis aveam conştiinţa faptului că sunt însoţită de o prietenă, deşi nu apărea deloc, aşa că nu m-am dat la o parte. Când mă întorc, văd că era tipul. Am sărit ca o pisică nervoasă. „Iartă-mă, credeam că eşti prietena mea”, i-am spus. Zâmbeşte într-un fel… Mă face să mă topesc pe picioare. Speram că reuşeam să-mi ascund slăbiciunea. „Mi-ar plăcea să-ţi fiu şi eu prieten”, spune. „Păi, de ce nu?”. „Atunci, suntem prieteni?”. „Prieteni!”. Se apropie şi se lipeşte cu tot trupul de al meu. Privesc în sus la el, era mai înalt cu un cap, fără să am puterea de a mă opune în vreun fel. Ne sorbeam din priviri ca doi neruşinaţi. „Şi mai e ceva… Trebuie neapărat să fac dragoste cu tine!”, spune la un moment dat. Nu ştiu când şi de unde am găsit curaj să-l tachinez: „Păi, dacă e neapărat, atunci s-o facem!”. M-am depărtat şi, cum se întâmplă în vise, m-am trezit în alt loc. Era un depozit

întunecos la un etaj ce făcea legătura cu celelalte printr-un lift minuscul dirijat de un pitic. Pasagerul liftului trebuia musai să fie contorsionist, măcar la stadiul de amator, pentru că nu avea mai mult de juma de metru înălţime. Şi nu transporta decât un om o dată. Nu ştiu ce căutam acolo, dar îl văd pe amorezul meu. Se apropie de mine şi-mi propune să mă ducă într-un loc, să-mi arate nu ştiu ce chestie. Aprob, însă pândindu-i un moment de neatenţie, îmi smulg palma dintr-a lui şi fug spre lift. Piticul liftier avea de transportat pe cineva. Trebuia să aştept reîntoarcerea lui. Amorezul m-a ajuns din urmă, mirat de evadarea neaşteptată. Mă cuprinde în braţe şi-mi întoarce faţa spre el. A apropiat buzele alea minunat de cărnoase de ale mele şi m-a sărutat. N-a fost un sărut real, dar altul mai senzual n-am experimentat de când mă ştiu. Mă seca şi mă adăpa în acelaşi timp. Îmi doream să fug, şi-mi doream să nu-mi mai dea drumul. Cu tot efortul meu de a părea o redută greu de cucerit, i-am răspuns, mă tem, cam prea pasional pentru statutul meu de proaspătă cunoştinţă.

Ochii lui Mati erau atât de mari, că mi-era teamă să nu i se spargă, strânşi între orbitele craniene.

— Şi? mă întrebă.

— Atât, că m-ai trezit tu, nemernico!

Strângând pumnul ca şi când aş fi avut un stilet în el, am înjunghiat-o de mai multe ori. Râse.

Aşa, învelite, cu ochii în tavan, am stat în cea mai plină şi rotundă tăcere. Nu ştiu ce gânduri

străbăteau tărtăcuţa creaţă a lui Mati, dar în a mea era un haos de nedescris. Mă simţeam ca şi când aş fi fost cu adevărat în braţele lui Marc. Pielea mea, trezită acum, reacţiona ca şi când degetele lui ar fi atins-o. Am simţit o aromă străină când mi-am muşcat buzele. Am extins cercetarea, întinzând mâna spre umăr în căutarea bretelei coborâte de el. Am dat de tricoul meu verde, căpătat de pomană de la nişte tipi de la un ştiu ce asociaţie care se chinuia să salveze natura. Era lălâi şi urât în draci, şi scria pe el *salvaţi-vă verdele.*

Nu înţeleg de ce trebuia să ajuţi natura îmbrăcat cu haine atât de neatrăgătoare? îl foloseam pe post de pijama, măcar era din bumbac moale.

Când am întors capul spre Mati, am văzut-o preocupată de ceva.

— Nu fi tristă, poate vei visa şi tu!

M-a privit şi pentru o secundă am observat ceva ce aducea a buimăceală. Cu ochii la ea, m-am ridicat, sprijinindu-mă în cot.

— Ce-i cu tine?

Oftă.

— Am o problemă. De fapt, nu-i chiar problemă, e o problemuţă… Anais vrea să treacă barul pe numele meu.

Asta da ştire!

— De ce ar vrea asta zgârcitul ăla?

— Are probleme cu nişte interlopi, a pierdut barul la poker, şi ăştia îi fac şicane să-l dea, aşa cum s-au înţeles.

— Şi Anais, aşa neparolist cum e, nu vrea să respecte înţelegerea, am izbucnit.

— Nu înţelegi, Oriana, ăia l-au înşelat, au trişat.

Alarmată de pasiunea întru apărarea rotofeiului gay, m-am ridicat în şezut.

— Stai! Stai un pic, madame! Ce naiba e asta? Dacă n-aş şti mai bine, aş zice că eşti îndrăgostită de malacul nostru de şef!

Tăcu şi îşi ascunse privirea.

— Măi, să fiu a naibii! am râs.

Mi-a părut rău că n-am fost în stare să ascund ilaritatea provocată de o astfel de supoziţie, cu oarecare şanse de a fi adevăr, fiindcă Mati s-a ridicat, ofensată de ironia din tonul meu.

— E târziu, să mergem! a decretat.

N-a mai stat să vadă dacă aveam s-o urmez, a ieşit pe uşă val-vârtej, lăsând în urmă doar suavul ei parfum de iasomie.

Se făcuse gaură în cer sau ce? Anais ajunsese înaintea tuturor angajaţilor şi privea cu ochii lucind de nesomn şi nelinişte la balansul uşii de la intrare. Când a văzut-o pe Mati intrând, faţa lui emaciată, cu pielea întunecată de îngrijorare, s-a luminat ca la promisiunea unei zile cu soare. M-a ignorat total, a prins-o pe cea mult aşteptată de braţ şi a dus-o în birou.

„Nici bună seara, nici futu-te-n cur!”, am filosofat, plictisită.

M-am echipat cu uniforma de fluşturatică, mi-am

cocoţat două codiţe în creştet şi am mers la post. Iepurica ştergea mesele din separeuri, iar o altă fată cu privire de căţel oropsit, nou angajată, căci n-o mai văzusem înainte, pe celelalte, la comun. Am apăsat butonul CD playerului argintiu. Anais avea o singură calitate, avea gust la muzică. Din boxele micuţe Beth Hart cânta de mi se ridica părul pe mâini. *I'd rather be a blind girl,* am început să fredonez şi gândul mi-a fugit, rebel, la visul de mai devreme.

Dacă l-aş vedea pe Marc intrând acum, m-aş băga sub tejghea. N-aş putea să ascund licărul din privire, mă tem că m-aş trăda pe de-a-ntregul, ochii ar povesti totul ca nişte ferestre trădătoare. Emoţiile îmi erau ca un buchet de liliac alb, cu floricele explodând una după alta în mii de petale minuscule.

Iepurica şi-a terminat treaba şi a venit la tejghea, aşa cum făcea seară de seară. Fălcile i se încordau în ritmul susţinut al mestecării nelipsitei gume de mestecat. Puse cotul pe blatul de nuc, îşi sprijini maxilarul în pumn şi mă privi.

— Ţi-ai făcut ceva la păr? mă întrebă.

Îşi îngustă pleoapele pentru a focaliza mai bine.

Am clătinat din cap. Mi-era teamă să verbalizez negaţia. Orice silabă imprudent scăpată de pe buze în prezenţa ei, ar atrage o liotă de fraze interminabile ca replică. Nu aveam chef sau răbdare s-o ascult.

Mă mai scrută o vreme, apoi oftă, întorcându-se

cu faţa spre uşa verde.

— Cine intră primul e al meu.

Ne mai distram serile, înainte ca puhoaiele de cucuvele să se reverse în bar, împărţindu-ne în mod democratic primii clienţi de sex masculin. Ăsta era un motiv nebun de distracţie preţ de jumătate de oră, tachinându-ne reciproc pentru vreun pocit repartizat de soartă în bătaie de joc. Ne uitam la muşteriii urâţei şi chicoteam ca neroadele, ori băteam apropouri neruşinate când alesul se nimerea să fie vreun Făt-Frumos.

— Al doilea e al tău, al treilea, al Rodicăi, spuse indicând spre noua angajată, şi al patrulea e al Matildei.

Aşa fusese botezată amica mea, însă pentru că i se părea că aduce a nume de mătuşică, îl secţionase. Nimeni nu-i spunea Matilda în afară de Iepurica. Avea ea un respect deosebit pentru actul botezului. Îl considera sacru, şi orice abatere de la prevederile nescrise ale evenimentului cu pricina era un sacrilegiu.

Uşa se deschise şi noi două privirăm înspre ea de parcă am fi aşteptat să ne vedem norocul trecând pragul. Un ins cu aspect bizar, ce semăna al naibii de mult cu Mahatma Gandhi în anii lui de final, încotoşmănat ca în miezul iernii, cu pulover peste care îşi trăsese un hanorac şi o căciulă gri pe cap, intră privind timid la localul gol.

— E deschis? întrebă fără să îndrăznească să înainteze.

— Sigur că da, poftiţi!

Colega mea îşi ascunse o chicoteală sub palma dusă în dreptul gurii.

Râdea ciob de oală spartă. Amalia arăta ca un iepure cu dinţii ăia mari ieşiţi în afară, cu părul scurt şi ţepos şi urechile ca foile de varză.

Bărbatul scund şi sfrijit se apropie şi, fără să-şi descopere capul, se cocoţă pe un scaun. Ochii gri ca pielea de şobolan mă priveau din spatele lentilelor rotunde.

Nasul lui avea o formă ciudată, îngust până mai jos, la deschizătura nărilor, unde se dilata deodată. Buzele nu se atingeau niciodată, rămâneau întredeschise, lăbărţate spre obraji, de parcă ar fi încercat să zâmbească, dar s-ar fi răzgândit la jumătatea gestului. Pielea de pe grumaz se cuta în falduri flasce şi se pierdea în anchiorul puloverului.

Iepurica rămăsese cu ochii la al ei. Mai văzuse ea indivizi care arătau ca neoamenii, dar ăsta era de speriat.

— E frig afară? îl întrebă.

— Foarte frig, răspunse omul, scuturându-se de un frison.

— Dar e atât de cald!

El privi la braţele rotunde ale Iepuricii, dezvelite de mânecile scurte ale tricoului de serviciu. Se uită şi la mine. Ridică din umeri.

— Mie mi-e frig. Ce aveţi mai tare pe aici? mă întrebă.

— Tequila, vodcă…

— Astea te încălzesc?

— Al dracu’ te mai încălzesc! necheză dinţoasa.

— Vreau şi una şi alta, răspunse cu ochii strălucind, fără să mă lase să termin înşiruirea de băuturi năucitoare, capabile de knock-out-uri în timp record.

Împreună cu un grup de tineri voioşi, gălăgioşi, nevoie mare, intră şi Gudila. Ca de obicei, era îmbrăcat bine şi răspândea înjur un aer de prosperitate ostentativă. Se aşează pe un scaun, la ceva depărtare de clientul friguros, mormăi un salut şi ceru un suc de struguri.

M-am fâţâit în spatele tejghelei, am umplut două pahare cu tărie pentru Gandhi şi unul cu suc pentru Gudila.

— … şi-a făcut două perechi de aripi, am auzit-o pe Amalia.

— Din ce? o întrebă al ei.

— Din ceară, n-auzi?

Doar câteva minute n-am fost atentă la discuţia lor şi deja se tutuiau.

— Aha!

— Doar că a zburat prea sus şi soarele i-a topit aripile, a căzut şi s-a zdrobit de pământ! conchise ea teatral, cu ochii măriţi pentru a spori intensitatea emoţiei din poveste.

Gandhi rămăsese cu paharul în aer, privind-o uimit.

— Cum să zboare până la cer, nu-l dureau mâinile?

— Păi, nu zbura cu mâinile, ci cu aripile.

Gudila râdea pe înfundate cu botul în paharul cu suc violaceu.

— Aripile nu erau susţinute de braţe?

Iepurica tăcu brusc şi privi în jos, căutând nu ştiu ce revelaţiuni în vârful tenişilor albi. Nu se gândise niciodată la asta. Nu era în firea ei să despice povestea în patru, să caute detalii, amănunte lipsite de interes. Oricum, ea parcă asta văzuse aseară, la TV.

— Aripile erau crescute pe spate, interveni Gudila. Era vorba de Icarus.

— Icarus scrie pe autobuzul cu care vin eu la muncă, îl corectă Iepurica, inocentă.

— Icarus era fiul lui Daedalus! împreună au construit labirintul din Creta…

— Dar…

— Regele Minos l-a închis acolo pe Minotaur! strigă filosoful ca să acopere vocea Iepuricii.

L-am privit şi am văzut pe chipul lui caustic că abia se abţinea să nu-i strige în faţă că-i o proastă. Se stăpânea doar pentru că se mai nimerea ca ea să-i servească băuturi, şi îi era teamă să nu-i scuipe în ele.

— Şi nu s-a zdrobit de pământ, ci s-a înecat în mare.

Dezgustat de neştiinţa de carte a multora dintre rezidenţii barului Luxura, nu făcea niciun efort să ascundă ce simţea. Poseda un dispreţ când îngăduitor şi maliţios, când trist şi impertinent, şi îl

revărsa fără rezerve asupra plebei atât de insolentă încât să deschidă gura şi să bată câmpii în preajma lui. Când era în toane bune, îi privea ca un zeu milos, înţelegător cu neputinţa lor, şi încerca, în marea-i mărinimie, să se exprime cât mai simplu, în cuvinte accesibile, rostite rar, aproape silabisit. Limba mediocră a gloatei îl obosea şi-l dezamăgea peste măsură. Era ca un motor de Porsche montat pe un Trabant. Tocmai efortul de a funcţiona sub randamentul real îl epuiza. Atunci devenea grosolan şi, intenţionat, îi plesnea peste ochi cu vocabularul lui străin.

Îmi căută privirea, însă i-am ocolit-o dinadins. Scenele astea de Stăpânul Răspunsurilor îmi deveniseră la fel de dragi precum o durere de măsea. Îşi luă sucul şi merse la o masă.

Peste capul lui Gandhi am văzut uşa deschizându-se. Marc intră cu o privire mohorâtă şi, parcă, alarmată. Cu paşi mari se apropie de tejghea, din mers duse mâna spre spatele jachetei de unde scoase ceva care aducea a bâtă de baseball, dar mai scurtă, şi fără nicio veste îi arse una după ceafă clientului. Gandhi tocmai plescăia de plăcerea provocată de deşertarea pe gâtlej a primului pahar cu tărie şi se pregătea, îmbujorat, să-l dea gata şi pe al doilea.

Să spun că am fost uimită nici măcar nu atinge senzaţia aceea ca de val de gheaţă abătută asupra mea din senin. Am aruncat paharele grămadă în chiuveta de inox, şi m-am repezit la amărâtul ce

picase ca trăsnit. Căzuse cu faţa în jos şi, când l-am ridicat, am văzut că două şuviţe de sânge negricios i se scurgeau din nas.

— Ce dracu’ ai, nebunule? Te-ai tâmpit de tot? Ai omorât omul! am urlat, revoltată.

— Nu l-am lovit atât de tare încât să-l omor. Trebuie să-l încuiem undeva, ne trebuie un loc de unde să nu poată ieşi.

Gudila, Amalia şi Rodica s-au adunat ciorchine deasupra bărbatului ce părea mort de-a binelea. Priveau fără să înţeleagă nimic, când la Marc, când la cel căzut.

I-am luat pulsul şi nu am simţit nimic sub buricele degetelor.

— L-ai omorât, nenorocitule!

Orbită de furie în faţa acestui gest de neînţeles, m-am ridicat şi am tăbărât cu pumnii asupra ucigaşului. Făceam asta pentru că nu mai judecam, altfel aş fi realizat la timp că n-aveam nicio şansă în faţa unui recuperator cu vechimea lui. N-am apucat să-l ating cu un deget măcar. M-a prins, m-a sucit ca pe o păpuşă şi m-a prins în braţe, lipindu-mă cu spatele de pieptul lui.

Cât de nepotrivit era ca în momentul acela să simt căldura emanată de corpul lui? Al naibii de nepotrivit, cu toate astea era singurul lucru conştientizat în secundele acelea de contact direct. Eram buimăcită şi ameţită din pricina vitezei cu care se petrecuse totul.

— Nu e mort. E posedat de diavol. Un diavol

bătrân şi puternic se află în el, şi ăştia nu au puls, îmi şopti foarte încet, la ureche. Nu te mai zbuciuma ca nebuna, avem deja suficienţi martori. Ajută-mă să-l închid undeva, şi-ţi explic pe urmă.

Îşi desfăcu braţele din jurul meu şi mă eliberă. Nu reuşeam atât de iute pe cât şi-ar fi dorit să-mi recapăt sângele rece, aşa că preluă frâiele operaţiunii.

— Vedeţi-vă de treabă, omul ăsta a furat de la bar. Nu e mort, e doar năucit de lovitură, le strigă celor trei. Voi, fetelor, la treabă, tu, copiluţu, stai şi mă ajută!

Mă privi apoi.

— Luaţi-l de aici, poate intra cineva în orice moment, spuse Iepurica.

— Unde pot să-l duc? se aplecă Marc asupra mea.

— Dacă e ce spui tu că e, atunci i-ar sta bine în frigider, am răspuns după câteva secunde de gândire.

— Excelent!

— Vino după mine.

Am pornit pe hol, spre bucătărie, cu băieţii după mine, unul săltându-l pe inconştient de umeri, altul de picioare. Vizavi se afla un răcitor de un metru pătrat unde se păstrau carnea şi alimentele perisabile. Avea o uşă grea, de buncăr. Se închidea cu un mâner mare ca o rangă, numai pe exterior. Abia reuşirăm să-l înghesuim pe nefericitul locuit de Scaraoţchi printre hălcile de carne şi pachete de

legume congelate, că uşa bucătăriei se deschise. Vincent ne văzu acolo, cu spinările lipite de uşa congelatorului, cu ochii mijiţi, orbiţi de lumina ce se strecura în fascicule tăioase pe uşa întredeschisă.

— Oriana! Domnu' Marc! tresări.

Pe Gudila nu-l ştia după nume. Era evident că nu înţelegea ce naiba făceam noi acolo, mai ales în formaţia aceea bizară de trei.

— Ăăăă… trebuie să iau nişte carne din congelator, spuse văzând că nu ne dăm duşi.

— Nu poţi! sări Marc, proptindu-se mai bine în uşă.

Nu era momentul cel mai potrivit pentru haz, dar cu greu mi-am mascat un zâmbet.

— De ce? întrebă nedumeritul.

— Uşa s-a blocat şi ei mă ajutau s-o deblochez, am spus. Ce fel de carne vrei, ţi-o aduc eu după ce rezolvăm aici.

— De ce nu ne-ai chemat pe noi să te ajutăm? Se cade să pui clienţii la muncă? mă certă afurisitul.

Spera să mă facă de băcănie în faţa celor doi. Vechea noastră râcă nu scăpa nicio ocazie de a mai cimenta o cărămidă la zidul care ne despărţea. Nu puteam să dau vina doar pe el, nu construise de unul singur, nici eu nu eram mai brează. Eram un nenorocit de meşter Manole.

— Noi ne-am oferit, zise Marc. Nu-i aşa?

Privi spre Gudila. Aiuritul se zgâi la fiecare dintre noi, ca şi când tocmai s-ar fi trezit din somn. Pentru

o secundă mi-a fost teamă că nu va susţine afirmaţia lui Marc.

— Hă? A, da, sigur…

Vincent se scărpină în creştet. Îmi spuse că vrea o pulpă de porc, apoi dispăru în bucătărie, nu înainte de a ne mai arunca o privire suspicioasă. N-avea cum să înghită povestea servită cu stângăcie. Prea era cusută cu aţă albă! Dar, oricum, era vorba de Vincent. N-ar fi văzut bine niciun cârd de măicuţe în mijlocul celei mai fervente rugăciuni.

— Pfff, am bombănit transpirată toată de emoţie. În ce dracu' m-am băgat? Oameni în frigider…

— Nu e om! Deschide şi du-i carnea ăluia, nu vreau să se întoarcă, îmi ordonă Marc.

— Am înţeles, să trăiţi, m-am strâmbat. Te făcuşi şef?

Dădu ochii peste cap şi, cu un soi de exasperare, mimă un *iartă-mă* pe fugă, din vârful buzelor.

Nu era de ajuns pentru a-mi potoli furia, dar timpul se scurgea ca nisipul printre degete şi riscam oricând să fim descoperiţi de bucătari, sau, mai rău, chiar de Anais.

Bietul nenorocit nu se mişcase din poziţia în care îl împachetasem noi. Am scos o pulpă din cârligul ei şi, ţinând-o departe de mine, ca să nu mă murdăresc cu sânge, am dus-o bucătarilor. După ce am trântit-o pe blatul din faţa lui Dragoş, bietul de el m-a privit fără să priceapă de ce eram atât de tensionată. Asta înseamnă că încercănatul Vincent îşi ţinuse gura. Ce de ciudăţenii!

Când am revenit pe hol, Marc blocase uşa frigiderului. Indiferent cine ar fi avut nevoie de ceva de acolo, n-avea decât să-şi pună pofta în cui. Niciun om obişnuit n-ar fi putut s-o deschidă.

— Ar trebui să le aranjăm pe cele două chelneriţe, nu trebuie să rămână cu amintirea asta, sugeră Marc.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi făcut vreo cerere de angajare pe post de slugă. De ce te uiţi la mine? Fă-o!

— N-ar fi bine s-o facă un înger al Iadului şi, ştii, altul mai deschis la culoare n-am.

— Pune-l pe al copiluţului.

— Imposibil, ai mei nu ascultă de mine, fac de vor ei, protestă neterminatul.

Nu era afectat de faptul că salvatoremii lui hălăduiau pe coclauri, că erau ocupaţi cu orice altceva, numai cu el nu. Doar ne informase, sec.

— Să-mi bag picioarele! m-am dezlănţuit.

Mă apucase aşa o poftă să-mi smulg părul din cap!

N-am avut încotro şi a trebuit s-o trimit pe Ama. Oricum era singura în care mai pâlpâia bunul simţ; noi, ăştialalţi, o luaserăm bine pe mirişte. M-a privit printre gene cu obişnuita ei expresie dojenitoare.

— N-ar trebui să cureţi cu mâinile tale urmele lăsate de alţi recuperatori.

Ştia că nu mă voi răzgândi, însă era de datoria ei să-mi strecoare câte o fărâmă de regulament, de câte ori mă vedea c-o iau pe de lături.

„El m-a ajutat în misiunea cu sataniştii, nu?” am încercat o scuză.

— A făcut-o pentru că aşa a vrut.

„Şi asta mă absolvă pe mine de orice fel de recunoştinţă?”

— Nu de asta o faci! Nu mai gândeşti cu capul când vine vorba de bărbatul ăsta.

— Asta nu se serveşte bărbaţilor de regulă? se amestecă Abel. Ei mai gândesc uneori cu ce au în chiloţi. Oricum e interesant, aşa, ca imagine. Oriana gândind cu muntele lui Venus, că mi-e ruşine să cobor mai la vale.

Îşi luă o moacă de gânditor şi privi spre un orizont imaginar, gâdilându-şi bărbia cu degetele mâinii drepte.

„Destul! Dacă nu vrei s-o faci, îl trimit pe Abel!”

— Nu te implica, Oriana! Diavolul n-a venit după tine.

A aruncat o privire mâhnită spre drăcuşor. Când l-a văzut frecându-şi mâinile, entuziasmat de încurcătura pe care avea de gând s-o ţeasă în căpăţânile celor două chelneriţe, n-a mai stat pe gânduri. A dispărut cu aerul cuiva trimis la ghilotină.

Nu mi-a spus cine era ţinta asasinului ladului, dar măcar mi-a confirmat că Marc n-o luase razna.

— Nu-l putem lăsa aici, cât crezi că vor sta ăştia cu uşa frigiderului blocată? Şi, apoi, de ce naiba n-ai aşteptat până ieşea afară? Să-l fi căsăpit undeva, în vreun gang, m-am răstit la Marc, încă

stăpânită de surescitarea nervoasă indusă de insinuările Amei.

— Din două motive mari şi late. Unu: a venit după mine; doi: pe un diavol nu-l căsăpeşti, pur şi simplu. Crezi c-o să stea cuminte şi-o să mă invite politicos să-l toc ca pe-o legătură de pătrunjel?

— A venit după… Ce? Stai niţel! Cum…

Mă bâlbâiam. Ştirea mă lovise direct în creier în porţiunea responsabilă cu vorbirea.

Gudila făcuse şi el ochii mari. Eram întorşi din morţi; de voie, de nevoie, acceptaserăm, însă asta era prea de tot. De ce să ne vâneze ca pe nişte mistreţi dacă eram aici din voia lor?

— Oriana! tună vocea de urs a lui Anais din capătul holului.

— Nu ieşiţi cu mine, mai staţi aici, le-am spus celor doi. N-am chef să mă ia şi ăsta la întrebări!

Picioarele mi s-au pus în mişcare şi am alergat spre şeful meu. Am inventat o poveste cu o cufureală ce mă reţinuse deasupra WC-ului. El a crezut-o şi m-a lăsat în pace.

Partenerii mei de fărădelegi au apărut la puţin timp. Se aşezară în faţa mea, posomorâţi. Simpla vedere a moacelor lor de motani ce înghiţiseră friptura stăpânului mă călca pe nervi.

Am trântit un suc acidulat în faţa lui Gudila.

— Tu ce vrei? Vreun coctail? l-am întrebat pe Marc.

— Neah, dă-mi un whisky, unul mare.

— Ce whisky? Trebuie să ai mintea limpede, să

vezi cum îl iei pe ucigă-l-toaca din frigiderul lui Anais, l-am repezit încruntată. Dacă începe pe mâna Măriuţei, îl face chiftele.

— Dă-mi un whisky, altfel sar dracu’ peste tejgheaua asta şi mi-l iau singur! Apoi, cu aceeaşi nervozitate grăbită, rosti: Iartă-mă!

Am bombănit o înjurătură printre dinţi, apoi i-am zvârlit un pahar în faţă. Jumătate din conţinut s-a vărsat, dar n-a protestat. Spre norocul lui, pentru că abia aşteptam un motiv să sar la harţă.

N-am fost în stare de nimic toată noaptea. Eram ca o bombă cu ceas, cu urechile ciulite spre hol, să aud ţipetele vreunuia dintre bucătari, de furie că nu poate deschide uşa frigiderului. Marc mă întrebase de vreo trei ori dacă nu ştiu un loc unde să poată închide diavolul.

— Cum dracu’ a devenit asta problema mea? m-am stropşit.

— Te întreb, nu dau cu parul, mi-a replicat alene, ciudat de lucid după mai multe pahare de alcool.

Nu-mi plăcea ca furia să nu-mi fie întreţinută de declaraţiile belicoase ale celor cu care mă înfruntam. Îngrozitoarea pandalie ucigaşă mă pătrundea până în măduva oaselor, iar, uneori, rămânea în mine, unde se maligniza într-un rău vechi de când lumea şi de unde putea să erupă mai înfricoşător ca oricând.

— Calmează-te! mi-a susurat Ama în urechi.

Sunetul vocii ei de liră sub degetele magice ale unei zeiţe a coborât asupra mea ca o

binecuvântare.

— Va trebui să se culce cu recuperatorul ăsta, să scăpăm şi noi de stres, bombăni Abel către colega lui. Apoi, către mine: Ne-ai înnebunit, parca-i fi Vezuviul înainte să-i înţolească în lavă pe pompeieni!

De ce imaginea Vezuviului erupând magmă incandescentă peste nişte nevinovaţi ce nici n-au avut timp să-şi dea seama ce i-a lovit, m-a dus cu gândul la ruinele casei bunicilor mei, nu ştiu. Cert e că beculeţul mi s-a aprins, atât de strălucitor, că m-am pomenit surâzând.

— Ştiu! am exclamat.

Capitolul VIII

Casa bunicilor mei a fost dintotdeauna o ruină. Adică, nu mi-o amintesc altfel decât cu zidurile din cărămidă descoperite ca nişte răni roşii de sub câteva fâşii de tencuială gălbuie, cu ferestre şi uşi lipsă, cu scările de lemn mâncate de care, cu ditamai găuroiul în acoperiş. Mătuşa n-a putut s-o vândă, iar de restaurat nici nu putea fi vorba, ar fi costat o avere. Se afla pe o stradă ciudată. Multe case arătau la fel ca a bunicilor, însă în cele scăpate de furia hoţilor de orice se putea disloca, sparge, rupe şi apoi valorifica, se aciuaseră oameni ai străzii. Ori nu mai aveau proprietar, ori fuseseră moştenite de nişte cetăţeni ce găsiseră liniştea şi prosperitatea pe alte meleaguri şi nu dădeau doi

bani pe grămezile de cărămizi de pe o străduţă din Bucureşti.

O auzisem deseori pe mătuşa Aimée spunând că la subsolul casei s-ar afla un soi de adăpost antiaerian, folosit ca depozit pe timp de pace. Nu-l văzusem niciodată, pentru că intrarea era blocată de plafonul dintre etaje, prăbuşit ca un uriaş de beton şi fier.

Poate că noi, cei trei recuperatori, vom avea suficientă forţă să ajungem la uşă.

Aşa se face că, după ce am reuşit să-l scoatem pe bietul Gandhi, nu înainte de a-i mai fi administrat câteva lovituri în moalele capului, pentru că dădea semne de revenire la viaţă, şi după ce ne-am străduit să convingem pe câţiva cheflii că nu ne văzuseră cărând un om leşinat, ci li se păruse din cauză că erau beţi, am ajuns în faţa a ce mai rămăsese din locuinţa celor ce fondaseră familia noastră disfuncţională.

Cu Anais n-am avut niciun fel de probleme. Am băgat capul pe uşa biroului în care se întreţinea înfocat cu Mati, roşie toată de emoţie, i-am spus că pe mătuşă-mea o pocnise iar damblaua şi am plecat. A încuviinţat, dar sunt convinsă că ar fi făcut la fel şi dacă i-aş fi cerut permisiunea să-i incendiez şandramaua, atât era de concentrat în discuţii. Nu dorea decât să-i dispar din ochi cât mai repede cu putinţă.

Moaca de pisoi neajutorat a amicei mele m-a impresionat profund şi, dacă n-aş fi avut un demon

leşinat printre fripturile lui Dragoş, mi-aş fi făcut timp s-o descos şi, poate, s-o ajut cumva.

Casa arăta mult mai rău decât mi-o aminteam. Anotimpurile, ploile şi vandalii reuşiseră să radă aproape tot etajul superior. Acoperişul nu mai exista. Cine ştie pe casa cui se odihneau acum ţiglele noastre de argilă arsă! Dacă le-am fi dat hoţilor mai mult timp, ar fi curăţat locul ca-n palmă. Terenul s-ar fi eliberat pe gratis şi mătuşa l-ar fi putut vinde.

Presupunând că ar fi apărut vreun cumpărător suficient de dus cu pluta încât să-şi dorească o bucată de pământ în zona asta sordidă, să devină vecin cu boschetarii sau cu vagabonzii dubioşi ce nu mai aveau nimic în afară de clipa prezentă şi câteva zdrenţe pietrificate de jeg.

Poarta de metal nu mai exista, la fel şi jumătate din gardul din acelaşi material. Nu se furase tot încă pentru că braţe sălbatice de iederă îl îmbrăţişau pătimaş, de parcă n-ar fi vrut ca cineva s-o lipsească de sprijinul ce o făcea să se etaleze în toată splendoarea ei crudă. Hoţilor le-ar fi fost mai greu să deşire ramurile posesive, interminabile, ale plantei decât să taie fierul forjat.

Câteva goluri ale stafiilor ferestrelor de odinioară erau acum umplute cu scânduri mucegăite, bătute în cuie, înghesuite alandala, unele peste altele.

Am păşit cu precauţie, ca într-o altă lume. Locul nu depozitase amintiri în mine, cu toate astea gândul că strămoşii mei au trăit, au iubit, au murit

între zidurile lui, născu un sentiment de o pioşenie neaşteptată şi tulburătoare. Aveam senzaţia aceea de prezenţă a unei entităţi superioare, deasupra nimicniciei, ce mă încerca în biserică.

— Ce naiba facem în dărăpănătura asta? spuse Marc, iritat de paragina înfăţişată ochilor lui.

Îmi stricase momentul de comuniune cu sufletele înaintaşilor. M-am încruntat.

Am trecut peste ceea ce ar fi trebuit să fie pragul uşii de la intrare, acum o căscătură ştirbă în zid, şi am intrat. Ploaia ce căzuse nestingherită umflase podeaua de scânduri gri, şiroise pe pereţi încrustând dungi dezolante, săpase în zugrăveală, apoi în tencuială, până la zidărie. Într-un colţ se vedea o gaură, cel mai probabil a unui fost horn, căci funinginea întărită încă mai stăruia pe buza lată a scobiturii rotunde. Acolo fusese o sobă.

Escaladând un morman de moloz, am sărit pe podeaua unui hol de legătură între intrare şi zona de locuit. Picioarele mi se afundară în duşumeaua făcută ţăndări sub greutatea mea. M-am dezechilibrat şi am aterizat pe şezut. Marc făcu aceeaşi imprudenţă din dorinţa de a mă salva, aşa că îmi împărtăşi soarta. Ne-am uitat unul la altul cu picioarele îngropate în aşchii de lemn putred.

Gudila, rămas în urmă, prudent ca o căprioară, râdea.

După ce am reuşit să dislocăm o bucată de beton, am detectat locul unde se afla uşa spre subsol. Ne-am strecurat, pe rând, într-un holişor ca

un tunel, nu mai larg de jumătate de metru. La capătul lui se vedea un fel de tăblie din fier ruginit. Lumina era insuficientă, nu reuşeam să găsesc clanţa. După pipăituri insistente am realizat că nu exista aşa ceva.

— Nu ştiu cum naiba se deschide, m-am întors spre Marc.

Rămăsese în urmă şi-mi studia mişcările oarbe cu interes educativ. În spatele lui, Gudila se scutura de praful de ciment.

— Lasă-mă pe mine!

I-am cedat locul din faţa uşii. Cu un deget o împinse şi afurisita se deschise. Mă privi cu un aer de învingător. Am ridicat o sprânceană şi m-am strâmbat.

— Orice peşteră are Aladinul ei! a conchis încrezut. Doamnele înainte, sau ar trebui să spun… fetiţele?

Se aplecă galant ca un gentilom şi mă invită să păşesc prima. Abisul cu miros puternic de igrasie nu mă îmbia câtuşi de puţin, însă nu voiam să-mi trădez nesiguranţa. Cum am făcut un pas, am simţit pe faţă o ditamai pânza de păianjen. Am scos un soi de chirăitură involuntară şi m-am debarasat de hăţişul arahnoid cu mişcări scurte şi violente, stimulată de gândul, ucigător pentru mine, că acolo, agăţat de ţesătura lipicioasă, ar putea fi chiar infamul animal.

Altă fobie, veţi spune. Nu mă pot gândi la amărâtele de artropode fără să fiu străbătută de

un fior de groază.

Mătuşa Aimée nu omora nici măcar gândacii de bucătărie, ci îi trata cu nişte zemuri bio, să-i gonească paşnic, fără pierderi de partea inamică. Se întrista când îi arătam palma mea întinsă cu care storcoşisem arătarea cu patru perechi de picioare.

— Oh! exclamă. De ce l-ai omorât, Oriana?

Uneori aveam impresia că o îngreţoşa scârbosul meu obicei de a strivi insectele direct cu podul palmei. Nu prea se pupa cu teama de ele. Însă exista o logică, cu temei doar pentru mine.

M-a pus să mă uit la Omul Păianjen. Toate bune şi frumoase, doar că pe sub patul meu nu se târau frumuşei de Tobey Maguire îmbrăcaţi în costume mulate, ci nişte variante minione ale Văduvei Negre. Încercam, de dragul mătuşii, să mă autosugestionez, să fac o legătură între personajul din film şi drăcoveniile alea ce-mi făceau părul măciucă. Degeaba. Podul palmei ateriza implacabil întru terciuirea spre eternitate a burtoasei creaturi.

Braţul lui Marc mă cuprinse de după umeri, protector.

— Lasă-mă pe mine, aici sunt pericole la tot pasul. Doamne fereşte, ar putea fi chiar şi şoricei! spuse cu o condescendenţă jovială.

Când i-am văzut privirea zeflemitoare, m-am smucit şi am mimat curajul.

— Dacă irisurile tale, magnifice de altfel, n-au fost dotate cu vedere pe timp de noapte, îţi

sugerez să facem rost de lumină, îmi aruncă.

Eram deja departe. Făceam pe neînfricata în beznă. Picioarele mi s-au încurcat în nişte chestii aruncate pe podea şi am aterizat pe burtă. În cădere am atins ceva cu palmele. Ciudat e că, în timpul scurtului picaj, am gândit că ceea ce atinsesem, părea a fi mobilă sculptată.

Am auzit râsetul lui Marc.

Se apropie, fără pic de grabă. Mă înşfăcă de talie şi mă ridică în poziţie bipedă.

— Cu plăcere, mă tachină.

Un mulţumesc mormăit neinteligibil, din care s-au auzit clar doar câteva vocale, mi-a ieşit de pe buze.

Marc a scos mobilul şi a luminat împrejurimile. Nu mă înşelasem, ce simţisem mai devreme era mobilă masivă, sculptată cu multă grijă pentru detaliu.

Lampadare cu abajururi din materiale grele, preţioase, fotolii depozitate unul peste altul, saltele de pat, veselă, haine, dulapuri dezmembrate, cauciucuri de automobil, câteva biciclete fără roţi, toate foarte vechi. Părea că o epocă, forţată să iasă din scenă, îşi depozitase aici, în mare grabă, toate posesiunile lumeşti.

Într-un colţ se găseau stive de cărţi cotropite de mucegai. Un coş plin cu medicamente, sticluţe maronii cu leacuri de tot felul, o pereche de cârje şi o duzină de tablouri aşezate unul în spatele altuia.

— E o mică avere aici. Te-ai putea îmbogăţi dacă

ai vinde toate astea.

— Nimic din ce-i aici nu-mi mai aparţine. Morţii nu moştenesc pe nimeni.

A tăcut. Ceva din tonul meu l-a făcut să se încrunte. S-a îndepărtat şi s-a apucat să studieze mai îndeaproape obiectele ce ar fi făcut cinste oricărui anticariat cu pretenţii.

L-am urmărit cu privirea. Dădu peste o cutie de pălării, o deschise şi scoase de acolo o calotă de pâslă garnisită cu paiete şi pene arcuite.

— Ce de chestii zac aici! Hm, când eram la vreo opt ani, aşa, l-am pierdut pe tataie printr-un parc. N-am mai auzit niciodată de el. Crezi c-o fi pe aici prin subsolul neamurilor tale?

— Dă-mi semnalmentele lui, dacă-l văd, te anunţ…

Un zâmbet cât toate zilele, unul din acelea rare, oferite cu zgârcenie, i-a luminat chipul.

Gudila îşi înfrânse repulsia faţă de praful gros şi urât mirositor ce domnea peste tot, simţindu-se atras fără putinţa de a se opune de un lampadar cu siluetă de femeie, în mărime naturală. Un corp voluptuos, fără cap, cu sâni grei şi abdomen generos, rotund, rumen ca o pâine şi mai multe braţe care susţineau fasunguri negre, cu plasticul spart din loc în loc. Lumină obiectul cu ecranul telefonului.

— Cât de frumos e lampadarul acesta!

M-am uitat şi eu, cu atenţie, însă n-am reuşit să-i împărtăşesc admiraţia.

— E monstruos! am decis.

Fiind, oarecum, proprietară, aveam dreptul să dau verdicte fără să-mi fie teamă că deranjez simţul estetic al cuiva.

— Habar n-ai! Nu te pricepi la artă! îmi aruncă filosoful, plin de dispreţ faţă de simplitatea viziunii mele. Nu e frumoasă dacă o vezi cu ochiul ageamiului incapabil să pătrundă formele ascunse ale creaţiei. Receptezi frumosul cu fineţea unui rinocer!

— Hai, zât! i-am replicat cu o strâmbătură. O femeie fără cap, dar cu ţâţe de un kilogram fiecare. Unde-i identitatea ei? Sau asta e tot ce reprezintă o femeie?

Gudila îl căută din priviri pe Marc.

— Nu mă amestecaţi în discuţiile voastre de puberi! se spălă el pe mâini.

— Dar poţi să spui dacă-ţi place sau nu! nu-l slăbi Gudila.

Marc se apropie cu încetinitorul, de parcă ar fi vrut să capete timp pentru rumegarea unui răspuns care să ne mulţumească pe amândoi. Îngustă pleoapele şi cu cel mai serios aer cu putinţă înfipse privirea în sânii trupului de femeie. Coborî apoi încet, spre abdomen, mai jos spre pubisul bombat, spre coapsele curbate.

O senzaţie de disconfort mă cuprindea pe măsură ce el înainta cu analiza.

— Cred că-i un simbol, spuse cu ochii spre mine. Simbolizează femeia şi forţa ei fecundă. Printr-o

analogie la mintea cocoşului, ne duce cu gândul la viaţă. Viaţa este totul, asta înseamnă că femeia este totul. Are patru braţe; e capabilă să preia şi poverile partenerului. Punct! Mulţumiţi? Acu, hai să vedem de nu s-o fi trezit necuratul în amărâtul ăla din portbagaj.

— Uau! exclamă Gudila extaziat de diplomaţia idolului său. Ce frumos ai mai întors-o!

— Stai pe lângă mine, copiluţu! se răsfaţă idolatrizatul.

I-am lăsat acolo, să se bălăcească în sentimentalismul lor siropos, şi m-am îndreptat spre ieşire.

Întunericul se lăsa sfâşiat de primele raze ale soarelui, ale cărui fibre reci dezvăluiau dezolantele împrejurimi cu ochiul imparţial al judecătorului.

La lumina începutului de zi, strada asta părea şi mai înfricoşătoare. Nici trecătorii nu se încumetau să ia la pas trotuarele înguste, atât de aproape de scheletele fostelor vile de lux. Cu ferestrele alea lipsă, păreau nişte găvane cu ochii scoşi. Dărăpănăturile emanau o energie rea, de parcă toţi locatarii fuseseră răpuşi de lepră şi înfricoşătoarea plagă îşi lăsase pe zidărie sporii vicioşi ce abia aşteptau să le pice o nouă victimă.

O şină pe care un tramvai trecea când şi când, căpătând pentru scurta perioadă cât traversa strada aspectul degradat al zonei, lucea în două fire argintii. Automobilele vâjâiau în ambele sensuri ca proiectilele aruncate dintr-o catapultă.

Vocea speriată a lui Gandhi răsună înfundat din hăul portbagajului maşinii. Am rezistat pornirii de a deschide capota şi a-l elibera pe slăbănogul ăla nevinovat. Mai ales că l-am văzut pe Marc apropiindu-se.

— Să nu zici că voiai să deschizi? mă apostrofă.

Simţise el ceva.

— Sub nicio formă să nu te laşi dusă de aspectul pipernicit al cuibului diavolul!

Două voci îmi ţiuiau în cap: „Dă-i drumul! Sărăcuţul!”, „E diavolul! Fii tare!”

Marc deschise capota şi, fără nicio milă, îl pocni pe bărbat.

— N-ai putea să dai mai cu milă?

— Mila e pentru idioţi, mi-o reteză scurt.

Îl apucă pe inconştient, îl aruncă pe umăr şi dispăru printre ruine.

Gandhi şi-a revenit abia peste o oră. S-a speriat şi mai tare când s-a văzut legat fedeleş, prins ca într-un cocon în căuşul de catifea al unui fotoliu vechi.

— Oameni buni, ce vreţi de la mine? se tângui.

Dacă juca groaza, atunci era tare de tot, pentru că spaima din ochii lui m-a mişcat până la lacrimi. Privirea aia gri, pătrunzătoare, o căuta pe a mea cu o asiduitate ciudată. Simţise că, dintre cei trei răpitori ai săi, eu eram veriga slabă. Marc avea un motiv al naibii de întemeiat să nu manifeste niciun strop de maleabilitate, iar la Gudila… Ei, la el durerea din cot se putea vedea din cosmos!

M-am îndepărtat şi m-am aşezat pe o cutie, undeva unde lumina telefoanelor celor doi să nu-mi surprindă expresia tristă. Penumbra în care mă aciuasem ar fi trebuit să mă pună la adăpost, însă nu ştiu cum se făcea că Gandhi mă studia ca şi cum aş fi fost sub lumina unui reflector.

— Mă duc să fac rost de lanterne, un lacăt şi alte chestii, l-am auzit pe Marc.

Am ridicat privirea spre el.

— Eşti obosită? întrebă.

— Nu, de ce? Par obosită? am spus, când de fapt îmi venea să mă trântesc la picioarele lui, să-mi încleştez braţele împrejurul cracului pantalonului şi să-l implor să nu ne lase singuri cu diavolul.

— Hm! stătu pe gânduri. OK, discutăm când mă-ntorc. Stai aici de pază cu copiluţu. Nu-l scăpaţi pe ăsta din ochi.

Şi ieşi.

Gudila se cocoţase pe o comodă şi butona de zor la tastele telefonului de fiţe. Legăna un picior cu nonşalanţa omului fără nicio grijă pe lume.

Nu pricepeam pe unde îşi dosise ăsta simţurile, părea să nu-l atingă nimic. Stătea la doi paşi de un tip posedat de un diavol venit să ucidă şi asta nu-l afecta mai mult decât dacă lângă el ar fi fost o mamaie inofensivă ce croşeta milieuri.

Stătea adus de spate şi singura sursă de lumină, cea de la ecranul smartphoneului, îi desena umbre hâde pe faţa uscată.

„Urât mai eşti!” nu m-am putut abţine să

gândesc.

— Ce vreţi de la mine? se auzi vocea lui Gandhi, un pic mai liniştită.

— Tipul ăla de-a plecat acum crede că vrei să-l omori, îl lămuri Gudila, aşa că acum vrea el să te ucidă pe tine.

În locul lui l-aş fi lăsat pe om confuz, decât să-i spun aşa o tâmpenie.

— Să-l omor? se miră omul. Dar nici nu-l cunosc, de ce să fac asta?

— Cică eşti posedat de un diavol, bombăni Gudila, fără să-şi ia ochii de la gadgetul plin de distracţii.

Irisurile gri ale omului se aprinseră pentru o fracţiune de secundă, deveniră roşii ca para focului. Am tresărit. Bătăile inimii mele o luaseră razna.

Când l-am privit din nou, pentru că fărâma aia de moment neverosimil mă speriase atât de tare încât am închis ochii, totul revenise la normal. Doar eu observasem fulgerătoarea metamorfoză.

Nevoia de aer mă strangula. Dintr-odată se făcuse înăbuşitor de cald.

— Mi-e atât de frig! clănţăni Gandhi.

Gudila coborî de pe comodă cu un salt exagerat de amplu, se lăsă pe vine şi-l studie pe om, holbându-se la el de la vreo douăzeci de centimetri.

— La ce naiba te uiţi? se miră el, retrăgându-şi capul în perna moale a spătarului.

— Încerc să-mi dau seama…

— Ce?

— Dacă eşti un diavol.

— Nu sunt un diavol! ţipă omul, mişcându-şi tălpile şi lovindu-le de podea atât cât îi permitea legătura sănătoasă cu care-l fericise Marc.

— Faptul că ţi-e atât de frig poate fi un indiciu. Focurile Gheenei sunt mediul vostru natural. Aici vă simţiţi ca-n Antarctica.

Apoi s-au întâmplat nişte chestii ce s-au succedat cu asemenea rapiditate, că n-aş şti să le aşez în ordine cronologică. Pe când filosoful neînţeles bleojdea ochii la presupusul diavol, ăsta şi-a schimbat deodată tonul şi din vocea piţigăiată a sechestratului nostru ne-am trezit cu un soi de tunet răsunător ce ne-a ridicat părul de pe ceafă. Ochii i s-au transformat în două sfere incandescente şi întreg trupul lui părea o torţă.

— M-aţi legat! Ar fi bine să vă asiguraţi că nu pot scăpa de aici, altfel praful se va alege de voi! urlă atât de înfiorător, încât Gudila căzu pe spate şi se târî pe şezut, cât mai departe de infernala fiinţă.

Aş fi căzut şi eu dacă n-aş fi fost susţinută de zidul adăpostului. Mă albisem la faţă. Nu văzusem vreodată un diavol furios. Avusesem de-a face cu Malorum şi Abel, dar ei nu se transformaseră niciodată în ceea ce reprezenta natura lor, ci menţinuseră acea aparenţă care îi făcea să pară aproape tolerabili, chiar dacă ştiam ce sunt.

Am decis că acesta era momentul potrivit pentru

a mă lăsa cuprinsă de groază. Nu ştiu ce naiba am fi făcut în continuare, eu şi Gudila, poate că am fi luat-o la sănătoasa ca nişte iepuri sperioşi, dacă n-ar fi apărut Marc.

Diavolul s-a pierdut în bietul Gandhi şi ne-am pomenit iar cu sfrijitul cu ochi cenuşii. Nu părea să fie conştient de ce tocmai se petrecuse. Arăta sfârşit de parcă ar fi depus un efort incredibil de solicitant. Trupul i se împuţinase, iar pielea devenise de culoarea ochilor.

— L-aţi enervat, nu-i aşa? râse Marc. Să n-o mai faceţi! răspunse tot el, văzând că nouă ni se încleştaseră buzele şi nu puteam rosti nicio silabă.

S-a plecat asupra lui şi i-a şoptit ceva în latină.

A durat ceva până ne-am recăpătat curajul de a ne apropia de demonul cu ochii roşii. Şi numai după ce l-am văzut pe Marc trebăluind nepăsător, fluierând o melodie ritmată, în timp ce monta o încuietoare la uşa adăpostului. Se învârtea pe lângă posedat cu o indiferenţă ce m-a pus pe gânduri.

— Nu-i prima dată când te afli într-o asemenea situaţie, nu? l-am întrebat încet.

Meşterea la un metru de mine şi nu voiam ca ceilalţi doi, Gandhi – căzut într-o stare de somnolenţă cu bărbia în piept, şi Gudila care după ce-şi recuperase preţiosul gadget, se aşternuse iar la butonat, să audă.

— Ieee, răspunse el, imitând fără pic de entuziasm nişte ovaţii, şi câştigătoarea esteee…

Oooriana!

— M-ai implicat într-o aiureală. Măcar atâta îmi datorezi…

Îmi aruncă o privire aprinsă.

— Nu sunt dator nimănui, cu nimic. Nu te-am obligat, vreau să spun, o drese, observând pe chipul meu umbra unei iritări ce avea toate şansele să se transforme într-o izbucnire de zile mari.

Hotărî că în economia situaţiei de faţă o criză de isterie din partea mea mai mult l-ar încurca. Îşi ponderă tonul.

— Au mai fost diavoli trimişi după mine. Ca să înţelegi despre ce este vorba ar trebui să-ţi spun mai multe poveşti din trecut şi nu prea am timp acum, n-o putem lăsa pe altă dată?

— De ce te vor ăştia? nu l-am slăbit.

— Ca să dau un răspuns rapid: i-am lipsit de nişte ucenici ai dracu', la propriu.

— Prea vag, nu vrei să detaliezi?

A bălmăjit un sfert de oră, a încurcat în poveste nişte draci, doi recuperatori, un fel de sanctuar într-o peşteră, şi atâta m-a ameţit cu vorba că n-am înţeles mai nimic.

OK, poate că a fost şi vina mea.

Nu-mi puteam lua ochii de la braţele lui, ai căror muşchi zvâcneau nervos de câte ori manevra sculele. Ochii îmi căzdeau într-un picaj obscen pe spatele solid, coborau, vinovat şi indecent, pe fesele bombate, apoi, mai jos, spre picioarele pe care le ghiceam zvelte şi armonioase prin ţesătura

jeanşilor. Iar vocea aia, cu modulaţiile ei joase, îmi făcea praf orice tentativă de concentrare.

— Înţelegi? am auzit ca prin vis.

Călătoream pe norişori pufoşi, în timp ce amoraşi cu torsuri straniu de asemănătoare cu al lui Marc, cu pleoapele coborâte insinuant, fredonau melodii de dragoste.

— Eşti bine? mă întrebă. Te-ai înroşit la faţă.

M-am ridicat brusc şi m-am înfipt cu creştetul într-o tigaie de fontă, cocoţată acolo de vreun strămoş interbelic. Lacrimile de durere mi-au năpădit ochii instantaneu.

Marc se repezi la mine, îmi prinse capul între palme, mă trase la pieptul lui şi îmi masă locul lovit. Parfumul lui, ăla ce îmi rămăsese în nări ca o amprentă odorantă încă din prima zi când l-am cunoscut, şi care mă făcea să întorc capul după toţi tipii ce, mi se părea mie, miroseau la fel, îmi inducea o stare de toropeală.

— Te mai doare? mă întrebă la un moment dat cu grija mamei pentru puiul rănit.

Nu mă mai durea de mult, dar ce, eram nebună să recunosc?

— Puţin, am mimat suferinţa.

Prin nu ştiu prin ce fenomen inexplicabil, cu siguranţă de provenienţă extraterestră, Gudila îşi luase ochii din ecranul telefonului şi ne privea.

— Ar trebui să luăm tigaia aia de acolo. Oriana s-ar mai putea lovi de ea, iar şi iar! Iar şi iar… Iar şi iar… îngână ca o melodie, chicotind.

Mi-a făcut cu ochiul.

„Cretinule!” l-am gratulat în gând.

Apoi am dat ordin hormonilor mei năbădăioşi să-şi bage minţile în cap.

Am organizat un fel de orar al pazei diavolului. Mi-a venit rândul a doua zi, când pe o furtună care făcea ca din toate spărturile zidurilor de deasupra să iasă sunete înfiorătoare, ca nişte vaiete, m-am pomenit singură cu Gandhi. Anxietatea provocată de prezenţa unui demon căpăta noi valenţe, acompaniată de vâjâielile alea ce îşi declarau forţa distrugătoare prin răgete formidabile. Părea că lumea fusese rasă de pe faţa pământului de un uragan planetar şi singurele fiinţe lăsate în urmă să se descurce cu tot eram eu, gardianul diavolului, şi jigăritul ales ca gazdă.

Mă ghemuisem într-un fotoliu ce făcea parte dintr-un set de şase împreună cu cel al răpitului, încrucişasem braţele pe piept şi priveam oriunde numai direct spre posedat nu. În schimb, eram atentă la orice mişcare, niciun oftat nu-mi scăpa.

Pe timpul plantonului meu, omul n-a scos niciun cuvânt, şi asta a sporit nemulţumirea mea faţă de ceea ce-i făceam unui nevinovat. O stare de insatisfacţie adâncă se împletea cu o splendoare de angoasă. Dacă ar fi protestat sau ar fi încercat să mă convingă să-i dau drumul, aş fi putut găsi un soi de rost bolnav în recluziunea la care îl condamnasem.

Mi-ar fi prins bine ca unul dintre partenerii mei să fie alături, am mai fi schimbat câte un cuvânt, chiar dacă ar fi fost vorba de aiureli fără nicio importanţă. Orice altceva era de preferat tăcerii ăleia compacte ca un zid imposibil de străpuns.

Îl trăsesem pe Gudila deoparte şi îl rugasem să mai stea cu mine, însă pretextase că trebuie să meargă la facultate.

Sigur! Numai la învăţat nu-i stătea ăstuia mintea. De când descoperise puterile dăruite de cei de Dincolo, devenise trufaş peste măsură, aproape că pierduse legătura cu realitatea. Nu se mai considera un simplu recuperator începtor, ci ţesea în minte nişte fantezii despre faptul că ar fi vreun ales, un preferat al înaltelor zaruri aruncate de mâinile divine.

Nu reuşeam să-l ponderez şi, treptat, talentul meu de Don Quijote se ducea pe Apa-Sâmbetei, mai ales că deveneam conştientă că morile de vânt, chiar asta erau, nişte amărâte de mori de vânt.

Mă plictiseam de moarte. Petrecusem trei ore cât treizeci de ani cu Gandhi. Vorba vine petrecusem cu… Nu ridicase bărbia din piept, de parcă şi-ar fi propus, uite-aşa de-al naibii, să-mi facă situaţia cât mai grea. Nici nu eram prea sigură că acalmia aia destul de ciudată, dacă ţinem cont de creatura ce zăcea la mică depărtare de mine, se datora premeditării dracului de a-mi adormi vigilenţa sau corpul în care se oploşise vremelnic nu mai făcea

faţă cerinţelor şi funcţiona la limita de avarie.

Aş fi vrut să merg la el, să-l verific; până la urmă, dacă tăceam abstracţie de cotropitorul adâncit în acel trup, nu era decât o victimă colaterală. Diavolul avea ceva de împărţit cu Marc şi-l alesese pe Gandhi ca unealtă.

De afară, ajunse până la urechile mele zgomotul unor paşi. Eram încuiată de dinăuntru, dar asta n-avea câtuşi de puţin darul de a mă face să mă simt în siguranţă. Nici nu ştiu când am sărit în picioare, cu palmele strânse în pumn, cu toate simţurile aduse la paroxism. Dacă depăşeam acest punct maxim al surescitării ce parcă mă făcea să-mi pierd consistenţa de fiinţă umană şi mă transforma într-un fel de fluid expulzat din burta unui cuptor de topitorie, ştiam că voi ajunge să nu mai răspund de faptele mele. Slavă Domnului, asta nu mi se întâmplase deocamdată, însă simţeam că dihania abia aştepta momentul propice pentru a ieşi la iveală. Erau în mine mai multe fiinţe. Pe multe le cunoscusem, pe asta nu. De ea îmi era cel mai frică.

— Oriana, eu sunt! se auzi vocea lui Marc.

Am ridicat din sprâncene. Ce naiba căuta acum? Trebuia să vină mai pe seară.

Dădu buzna, cu chipul străbătut de nelinişte şi cu un freamăt înăbuşit în tăciunii ochilor.

— Am crezut că Gudila a rămas aici, răspunse întrebării din privirea mea.

— Şi dacă ar fi rămas, ce?

Oftă. Se lăsă să cadă pe cutia de lângă uşă.

Siguranţa lui de sine, cea care mă liniştea şi pe mine, era atât de diluată acum! Dacă el era îngrijorat, nu era de bine.

— Vorbeşte! Ar fi cazul să-mi spui adevărul, altfel mă car de aici, acum!

— Poate că ar fi mai bine s-o faci.

M-am cuibărit în fotoliu.

— Poate c-o s-o fac.

Privi spre mine. Buzele i se întredeschiseră ca şi când ar fi vrut să spună ceva. Tăcu însă. Îşi trecu degetele prin claia întunecată, pentru o clipă fruntea i se dezgoli (la naiba! arăta atât de bine!), apoi pletele i-au ascuns iar lumina aceea senină.

— Sunt un idiot!

— Nu mai spune! am râs.

— Cum a fost? întrebă indicând cu bărbia spre Gandhi.

— Cuminte, prea cuminte chiar.

— Coace el ceva, spuse ca pentru sine.

Felul în care a spus el m-a contrariat.

— El?

Îşi muşcă buza inferioară şi aruncă ochii încoace şi-ncolo prin subsolul sumbru.

— Ăsta nu-i un diavol oarecare. Numele lui e Astaroth.

Gandhi ridică privirea spre noi. Sau Astaroth. Naiba ştie cine era acum la conducere.

— N-am auzit niciodată de el.

— De-aia mai eşti acum aici. Altfel te-ai fi spălat

pe mâini.

— Ce vrea de la tine?

— Să termine ce n-au reuşit alţii înaintea lui, să-mi ia sufletul.

— Cum se poate una ca asta? Dar n-au voie…

Marc râse nervos.

— Regulile nu se mai aplică recuperatorilor ce nu le-au respectat întocmai.

— Nu vrei să vorbeşti româneşte? Mă tot abureşti, mă iei pe după corcoduş… Asta faci de când te-am cunoscut, te fofilezi. Nu ştiu nimic despre tine, cine naiba eşti, cu ce te ocupi…

— Ai fugi de mine, ca dracu' de tămâie.

— Asta presupui tu, ia încearcă-mă!

Zâmbi.

Îl înţelegeam. Şi eu aş fi zâmbit dacă m-aş fi văzut din exterior. Altruismul meu eroic aducea atât de bine cu patetismul, uneori, dar, la naiba, altul n-aveam!

— Eşti sigură că vrei să ştii?

— Dă-i drumul!

Stătu o vreme pe gânduri, de parcă ar fi analizat încă o dată dacă e bine să-mi spună.

— O mai ţii minte pe Luana?

Ah! O ţineam minte. Pe ea şi săgeţile ce-mi sfârtecau inima de câte ori îi analizam frumuseţea fără cusur.

— Numele ei adevărat e Naamah. E un demon.

Falca mi-a picat până în podea.

— Umblai cu un demon?!

— N-am ştiut până la un moment dat. O credeam Luana, o tipă trăsnet, prea bună ca să fie adevărată. Iată că nici nu era.

După falcă, mi-a căzut faţa cu totul. Scena reîntoarcerii de la Mamaia, când îl amendase poliţistul pentru viteză excesivă mi s-a rostogolit în minte. Dădusem peste inelul de logodnă. Mă bucurasem ca proasta crezând că aveam un rol în faptul că nu ajunsese pe degetul zeiţei frumuseţii. Nu aveam. El aflase că ea e un demon. Naamah.

— Naamah asta a posedat-o pe Luana?

Încuviinţă.

— A posedat-o dinainte ca eu s-o cunosc.

— Ce voia de la tine?

— Sufletul meu. Ar fi devenit al ei pe vecie dacă reuşea să rămână însărcinată. Progeniturile noastre ar fi devenit demoni capabili să umble pe pământ fără să aibă nevoie de trupurile nevolnice ale muritorilor.

Mi s-a făcut frig şi m-am îmbrăţişat mai strâns. Era imposibil să găsesc o poziţie mai comodă pe fotoliul ce părea din ţepi.

Astaroth ne fixa cu ochi lacomi, părea că absorbea şi cuvintele care nu fuseseră rostite încă. Nu ştiu dacă bănuiala mi s-a născut din flăcările aluzive ce îi jucau în priviri, însă m-am pomenit întrebând, chiar dacă nu aveam neapărată nevoie de răspuns.

— Ce s-a întâmplat cu Luana?

— N-am cunoscut-o niciodată pe fata aia. Nu mai

locuia în corpul ei cu mult înainte s-o cunosc eu. Află că n-a mai rămas nimic din ea, în afară de un făraş de cenuşă.

— Şi o spui aşa, cu aerul că vorbeşti despre un obiect bun de aruncat la gunoi.

— Niciunul dintre cei aleşi de demoni nu poate supravieţui, spuse cu un soi de iritare în glas.

Simţeam că îmi explodează capul. Povestea lui Marc părea atât de aiurită şi fără sens că mă simţeam eu însămi o paiaţă deşucheată într-o piesă pentru alienaţi mintal.

— Cum naiba a început povestea asta? De ce trag demonii la tine ca muştele la miere?

— Acum cinci ani am fost ales să protejez un recuperator neterminat, exact cum ai păţit tu cu Gudila, Era o fată…

Făcu o pauză, de parcă toată energia i s-ar fi epuizat dintr-odată şi avea nevoie de un respiro pentru a o reface.

— Serena… Treaba e că ne-am îndrăgostit. Din păcate ea era o damnum, aşa că trebuia s-o predau la Sanctuar. În misiunile ei se descurcase execrabil, şi nu din greşeală sau neglijenţă, ci dintr-o pornire a ei, naturală; oferise pe tavă câteva suflete celor din Iad. Cei de Dincolo au hotărât s-o scoată din scenă, iar eu trebuia să le-o predau. Serena era terifiată de gândul că va ajunge în faţa judecătorilor. Mi-a cerut s-o omor şi… pentru că o iubeam, asta am făcut. Fapta mea a creat neînţelegeri între taberele de Dincolo, Iadul

susţinea că Serena le aparţinea prin naştere şi că potenţialul ei uriaş nu putea fi înlocuit decât prin cedarea mea către ei. Nu că aş avea ceva împotrivă să fac rele, dar nu suport căldura, încheie cu o jalnică tentativă de a o da în glumă.

De parcă o pojghiţă ceţoasă mi-ar fi împăienjenit privirea, am clipit des. Acum înţelegeam reacţia lui din curtea de la ţară unde îl găsisem prima oară pe protejatul meu.

— Ce-i aia damnum?

— Aşa se numesc recuperatorii, să le zic, cu defecţiuni. Rebuturile.

— Şi chestia aia de care ai zis… Sanctuar… Ce e?

— N-am ajuns niciodată acolo, n-am văzut locul. Atunci când mi s-a ordonat s-o duc pe Serena, pe ceasul meu s-a activat o hartă. Trebuia s-o urmez doar. Despre Sanctuar nu ştiu mai mult decât ştii tu. Probabil că e un loc unde se colectează defecţii.

— Şi ce se întâmplă cu ei acolo?

— Nu ştiu.

— De ce erai atât de speriat la gândul că Gudila e aici? l-am mitraliat în continuare.

— Demonii au putere doar asupra unora dintre oameni. Tu n-ai cădea niciodată în plasa lui Astaroth, dar Gudila da.

— Cum aşa?

— Astaroth are putere asupra vanitoşilor, în prezenţa orgoliului şi a trufiei, devine invincibil. Copiluţu dă pe afară de de-astea.

M-a făcut să zâmbesc. Mă bucuram că el credea

că nu sunt vanitoasă, însă se înşela amarnic. Astaroth ăsta m-ar hali pe nemestecate. Nici pe o măsea nu i-aş ajunge.

Nu i-am mai pus întrebări. Primisem informaţii cu toptanul. Şi nu se prea încadrau în ceea ce numeam registrul suportabilităţilor mele. Era musai să le îndosariez pe astea, să le găsesc, la naiba, temeiuri cât de cât raţionale în tot iraţionalul şi nonsensul din jurul meu.

Nu ştiu dacă ce auzisem mă făcuse să-mi schimb felul în care îl priveam pe Marc. Se iubise cu o demoniţă, ucisese o recuperatoare. La cererea ei, dar tot crimă se chema că e. Există circumstanţe pentru aşa ceva?

Capitolul IX

Am fost recunoscătoare când a venit vremea să plec. Barul Luxura îmi părea un parc de distracţii, un tărâm colorat, plin de... oameni. Da, pare ciudat, dar mi se făcuse dor de oamenii obişnuiţi, banali, aceia în venele cărora nu zace niciun strop ce vitejie, care se scarpină în nas, râgâie ca porcii şi trag vânturi în public.

Imaginea lui Marc nu-mi dispărea din cap doar pentru că aşa îmi doream eu. Inelul de logodnă din torpedoul lui, de asemenea. Ce toantă am fost! M-am lăsat îmbătată de apropierea noastră în noaptea aceea cu lună plină în curtea din spatele barului, când aproape ne-am sărutat.

E bărbat, vânează din instinct, nu trebuie neapărat să simtă ceva pentru o femeie pentru a o dori. Poate că-l atrăgeam fizic. O fi fost de ajuns pentru el, dar nu pentru mine.

Circumvoluţiunile mele năşteau imagini incendiare cu recuperatorul întunecat implicat în adevărate orgii senzuale cu Naamah şi Serena. Şi cred că-mi pierdeam şi bruma de judecată, pentru că atunci când mă gândeam la asta, un zvâcnet straniu, necunoscut până atunci, îmi fremăta în trup. Aveam febră, altfel nu-mi pot explica stările alea de frig, de cald, de cădere şi de ridicare, ce se succedau prin inima mea chinuită de o boală fără nume.

Mati observase lucirea pierdută din ochii mei. Mă studiase o vreme de la depărtare, încercând să se dumirească de una singură. Apoi s-a apropiat şi mi-a fixat albul ochilor.

— Eşti bolnavă?

Uneori îmi venea s-o iau deoparte, să-i spun totul. Mă săturasem de minciunile croşetate aproape zilnic. Erau pentru binele ei, dar aşa cum o crimă nu devine scuzabilă din niciun motiv posibil, aşa era şi cu minciuna. Să presupunem că aş fi putut să mă destăinui ei, ar fi putut duce o astfel de povară? Era atât de impresionabilă! Cum vedea un copilaş oropsit pe străzi, voia să-l ia acasă, la fel simţea faţă de bătrânul din gangul blocului nostru, ce se ghemuia într-o cutie veche pentru a se adăposti de frig şi vânt.

Îi aflasem povestea între timp.

Fost profesor la şcoala din cartier. Nevastă. Copii. Tot tacâmul. Copiii au crescut, s-au pierdut prin ţări străine, nevasta i-a murit, iar el, văzându-se singur cuc, fără niciun Nord pe busolă, a devenit delăsător. Facturile la întreţinere s-au tot adunat până când omul s-a văzut dat în judecată de asociaţia de locatari. A pierdut apartamentul. S-a vândut pe mai nimic într-o licitaţie şi s-a trezit cu toată avuţia în stradă. Rând pe rând a fost uşurat de toate posesiunile lumeşti, de către bunii samariteni ce s-au gândit să-l scape de stresul păzirii, zi şi noapte, al unor obiecte inutile acum. Ce să faci cu un LCD în gangul unui bloc? Dar cu frigider? Ba, unii au considerat că şi papucii din blană de miel pot avea crudul rol de a-i aminti omului de confortul pierdut, aşa că i-au făcut un bine şi i-au luat de sub ochii lui. Singurele obiecte scăpate milei hoţilor au fost nişte ţoale – din cauză că puţeau de trăsneau puteau răni simţurile olfactive mai delicate ale ciorditorilor – şi o pătură miţoasă pe care, se pare, urinase cu simţ de răspundere o potaie comunitară. Nu-i mai păsa de nimic. Murea sau trăia – tot una. Sau poate că nu era tot una, îşi dorea ca obştescul sfârşit să vină pe nepusă masă într-o zi, sau mai bine într-o noapte, când dormea. Nu voia să dea nasul cu Moartea. Să vină să-l ia, dar el să nu ştie. Şi-ar fi luat zilele de n-ar fi fost ameninţarea divină cu focurile fadului. Şi mai era ceva; convingerea că nevasta lui era în

Rai. Avea de gând să îndure orice numai s-o apuce pe aceeaşi rută şi s-o reîntâlnească. De câte ori deschidea ochii, după câte un somn letargic, indus de foame sau de boală, nici el nu mai ştia, tristeţea că mai era încă pe lumea asta îl copleşea. Speranţa însă nu-l părăsea. Ştia că momentul ăla, mult aşteptat, va veni să-l răsplătească pentru tot.

Şi trista lui istorie adusese lacrimi în ochii prietenei mele. Îl luase sub aripa ei protectoare, de altfel destul de anemică şi jupuită de pene, dar plină de bunăvoinţă.

Îmi puse mâna pe frunte.

— N-ai febră, dar arăţi ca şi când ai avea. Ce ai? Răceşti sau ce?

Prefăcându-mă că habar n-aveam ce vedea ea în ochii mei, am ridicat din umeri.

Măriuţa apăru cu braţele încărcate de mentă proaspăt spălată, lime, căpşuni şi alte ingrediente necesare pentru prepararea coctailurilor. Le depuse în faţa mea, le aranjă într-o formă geometrică a cărei semnificaţie numai ea o pricepea, îşi şterse nişte broboane de sudoare imaginară de pe frunte, oftă şi scrută sala încă goală.

— Iar o luăm de la capăt, spuse cu un soi de resemnare tristă.

— Mda, răspunse Mati.

— Mi s-a cam acrit să stau în bucătărie.

— Ai vrea să vii aici, în faţă? se miră Mati.

— A, nu! respinse Măriuţa ideea de parcă cine

ştie ce nenorocire ar fi reprezentat. Aş vrea să fac altceva, să nu mai lucrez noaptea. N-am timp să-mi fac o viaţă... Sunt ca vampirii, bântui noaptea şi zac ziua. Mi-ar plăcea să fiu educatoare.

— Trebuie să ai pregătire pentru asta, nu poţi să te duci să ceri un astfel de post, uite aşa.

— Da? Şi ce şcoală trebuie să facă educatorii?

Mati nu putea răspunde. Se scărpină după ureche.

— Cred că... Nu ştiu ce şcoală. Poate aia de scoate şi învăţători.

— Care?

— Nu ştiu, dar ce-ţi tot baţi capul? Ce ştii să faci în afară de bucătăreală?

Asta spusese Mati, dar mi mi s-a părut că totul înseamnă ceva de genul: Nu mai visa, fată! în bucătăria aia ai să zaci până o veni moartea să te ia, sau pensia, că-i tot aia!

— Nimic.

— Aha.

Cele două tăcură.

Mi-am făcut de lucru aranjând băuturile în aşa fel încât să le am la îndemână. Deja mă obişnuisem cu preferinţele clienţilor pentru o băutură sau alta şi ştiam pe care să le ţin mai aproape. Ceasul de deasupra uşii îmi atrase privirile. De-ar trece mai repede timpul, să înceapă acel iureş, acel du-te-vino ce îmi aşeza gândurile undeva în spate, în umbră, departe de conştiinţă.

Oare ce-o fi făcând Marc? Ce dracu’ îmi păsa mie

de ce face criminalul şi desfrânatul ăla? Mi s-a părut că mă privise cu un fel de tristeţe când mi-am luat la revedere de la el.

— Am aproape treizeci de ani şi n-am niciun rost pe lume. Toată lumea mă bate la cap să-mi găsesc şi eu un creştin… îmi bruie Măriuţa gândurile.

— Sau măcar un cretin, mormăi gura fără mine.

— Poftim? mă privi.

— Nimic.

— Mama, continuă ea, e la al treilea soţ şi eu nu sunt în stare să am unul.

— Ce mare brânză să ai un bărbat? replică Mati cu voce cam piţigăiată.

O atinsese remarca Măriuţei. Se simţea la fel de aridă în materie de amor. Era încă tânără, avea timp să-şi umple lista cu deziluzii.

— Tipii mişto vin pe cai albi doar în filme sau în cărţi, în realitate, se băs la fel ca oricare alt muritor, spuse, le pute gura şi li se sconcsesc picioarele.

— Li se… ce? se miră Măriuţa.

— Le put picioarele, ca sconcşilor.

— Sconcşilor nu le put picioarele. Eliberează un fel de miros pentru a se apăra.

— Cum îl eliberează?

— Din fund.

— În! se strâmbă Măriuţa.

Ne-am pus pe râs cu toatele şi ne-am potolit cu greu abia când primii clienţii au deschis uşa verde.

— Dac-o iei aşa, mai bine fără, ne aruncă

bucătăreasa din mers, înainte să dispară în scorbura ei cu miros de prăjeli. Era mai bine dispusă.

— Nu ţi-am zis eu! o aprobă amica mea.

— Asta e ca povestea aia cu vulpea şi strugurii, nu? am tachinat-o când am rămas singure.

Se strâmbă la mine.

Anais îşi făcu apariţia şi imediat o strigă pe Mati, să-l urmeze în birou. Fruntea ei se înnegură vag în timp ce mergea după el.

Hm, trebuia să-mi fac timp s-o descos!

Fără nicio altă preocupare, mintea mea se întoarse la jucăria ei favorită, Marc. Aflasem că nu simţea nimic cu tentă romantică pentru mine. OK. Cum dracu' de asta îl făcea chiar mai dezirabil tâmpiţilor de hormoni ce încinseseră o ciuleandră îndrăcită prin trupul meu?

Două fire, două paie, luaţi ciuleandra la bătaie…

Ajutor! Cineva era în creierul meu şi încerca să-mi sugrume ultimul neuron în viaţă!

Idolul din mintea mea nu se lăsa dărâmat cu una, cu două.

Clătinând capul, mi-am scuturat braţele şi am tropăit ca să-mi pun sângele în mişcare. Degeaba. Nemernicul era instalat comod în inima mea şi se ospăta după voie cu dorinţele mele cele mai intime, ce contraziceau toate legile decenţei. Nu-mi amintesc că vreun alt tip să-mi fi stăpânit gândurile aşa cum o făcea ciudatul ăsta.

În seara asta speram să nu-l văd nici pe Gudila.

N-aveam deloc chef de aerele de inadaptat la o societate care, de-a dracu’ ce era, nu-i recunoştea meritele nici s-o pici cu ceară.

Uşor după miezul nopţii am avut parte de o surpriză neaşteptată. Anemona a apărut la braţul unui elefant, mai palidă şi mai vineţie la faţă decât îmi imaginam că poate fi un om. Am fixat-o cu privirea încă de când a intrat pe uşă şi n-am slăbit-o nici când s-a retras cu planturosul acela într-un separeu. Aha! Muşteriul avea teşchereaua doldora, care vasăzică! Deveneam tot mai furioasă pe măsură ce timpul trecea. Rodica servea în zona de lux în seara asta şi când a venit să ia comanda de băuturi pentru Anemona şi partenerul ei, am rugat-o să mă lase pe mine să le-o duc.

— Bună seara, am spus cu ton tăios, nepotrivit pentru o angajată a unui bar când ia contact cu clienţii.

Bărbatul ridică ochii asupra mea, încordă o sprânceană, mă măsură de sus până jos cu un dispreţ făţiş. Nu răspunse.

Anemona, în schimb, îngheţase. Evitase contactul vizual cu mine când trecuse prin faţa barului şi spera să nu fie nevoie să mă înfrunte toată seara. Mă privea cu teroarea copilului prins de nişte părinţi autoritari că a făcut ditamai pozna.

Licărul din privirea mea devenea mai ascuţit pe măsură ce observam că era conştientă de faptul că prin ceea ce făcea murdărea tot ce se întâmplase bun în viaţa ei. Mi-o imaginam, literalmente, cum

arunca o găleată de rahat peste fotografiile din cutia de pantofi, de la nunta ei. Era femeie în toată firea, avea dreptul să facă ce voia cu porţia ei de viaţă, ştiam; totuşi, senzaţia aceea de soră mai mare, responsabilă cu buna stare a celor mai mici, nu mă slăbea deloc.

Dacă n-aş fi văzut pozele alea, aş fi putut crede că femeia asta nu ştia să râdă. Dar în bucăţile de hârtie lucioasă, lumina de pe chipul ei era adevărată. Lumina ei murise însă, lopeţi de pământ fuseseră aruncate peste cutia de lemn în care zăcea încarcerată.

Părea un copil pierdut, manevrat de un abuzator fără scrupule. Bine, poate că eram subiectivă în draci, dar cine nu e când vine vorba de o persoană dragă?

— Bună seara, îmi răspunse ea.

Vocea timorată îmi transmitea un puhoi de mesaje, toate cu un singur sens: Nu mă trăda!

Să n-o trădez? Asta ce-o mai fi?

Eram plină de nervi, şi chiar dacă pricepeam cât de cât că voia să-mi ţin gura, n-am făcut-o.

— Ce mai faci, doamna Anemona?

Am rostit doamna cu un sarcasm pe care numai un idiot nu l-ar fi perceput.

Elefantul roti capul chelios şi mă fixă interogator. Se uită la mine, apoi la Anemona. Cutele grase din spatele cefei atârnau ca nişte mici burţi peste gulerul cămăşii scrobite.

— O cunoşti pe domnişoara?

— E o prietenă veche. O prietenă foarte bună, spuse ea aruncând săgeţi în ochii mei. Foarte bună!

„OK, am priceput. Chiar dacă-mi vine să te calc în picioare, târfă nesătulă, o să tac!”

— Serios?

Mamutul mă aprecie prin lentilele ochelarilor rozalii. Fărâma de zâmbet ce i se iţi pe buze mă încredinţa că rezultatul cercetării îmi era favorabil. Nu mă puteam abţine să nu mă îngreţoşez. Afurisita mea de abilitate, care de cele mai multe ori se dovedea a fi un blestem, de a descoperi oamenii dincolo de măştile afişate, îmi întorcea concluzia că ăsta era un imbecil viclean, obişnuit să manipuleze oamenii după cum considera necesar intereselor sale.

— S-o inviţi la petrecere, spuse individul luându-şi cu destulă greutate ochii miopi de pe pulpele mele.

— Sigur! răspunse Anemona cu vocea gâtuită.

După ce i-am făcut semn că vreau să-i vorbesc, am lăsat băuturile şi am ieşit. A clipit des ca răspuns. Prin gesturi ca de mut lovit de apoplexie i-am dat de înţeles că, dacă n-o face, va ieşi urât.

Rodica se bucură când mă văzu întoarsă. Nu-i plăcea la bar.

— E prea static aici, nu te plictiseşti?

— E OK, merçi, poţi să pleci, am concediat-o.

N-aveam chef de palavre. Îmi observă însă proasta dispoziţie şi plecă. Privindu-i silueta

şovăitoare, am regretat imediat că i-am tăiat macaroana. Costumul de şcolăriţă obraznică îi venea ca naiba. Era grăsuţă şi dezvelirea picioarelor până la limita pudorii n-o avantaja câtuşi de puţin. Sânii voluminoşi, prea strânşi în bustiera îndrăzneaţă, luau însă ochii clienţilor cărora puţin le mai păsa de membrele ei butucănoase. Avea păr des, lung până la fund, de o nuanţă nehotărâtă, ceva între blond şi portocaliu.

Nu puteai să spui că-i frumoasă, dar nici că-i urâtă. Cred că rămânea la latitudinea privitorului.

Ştiam cum era să fii noul angajat într-o trupă închegată de indivizi ce n-aveau niciun chef să permită vreunui nepoftit să le spargă cerculeţul intim. Chestia amuzantă e că ăia vechi habar nu aveau că tovărăşia lor ar fi avut ceva cordialitate în ea. S-au pomenit adunaţi la un loc de sentimentul de respingere inconştientă faţă de intrus.

Pe mine mă salvase protecţia lui Mati. Chiar dacă nu era şefă prin titulatură, îndeplinea funcţia asta prin girul oferit de încrederea necondiţionată oferită de patron. Şi aşa tot îndurasem destule şicane venite de la veterani.

Uşa s-a dat de perete şi în cadrul ei i-am văzut pe Nitroglicerină şi pe Miron. Se invitau reciproc să păşească pragul, niciunul nevoind s-o facă primul. Ca la un semnal, se înghesuiră ca bezmeticii, deodată. Miron, fiind mai slab decât fratele lui, reuşi să se strecoare primul. De cele mai multe ori răutatea merge mână în mână cu prostia, iar asta

înseamnă pericol dublu. Nitro îşi împinse fratele de la spate, cu duşmănie, apoi îl urmă cu o privire dominatoare, dar pe care eu nu reuşeam s-o găsesc aşa; nu după ce-l văzusem strâns ca o sardină obeză în cadrul de niciun metru al uşii clubului.

Pe faţa lui Miron se lăţi un zâmbet larg, de la o ureche la alta, când dădu cu ochii de mine. Arăta ca motanul Cheshire cu gura aia ce părea să aibă de două ori mai mulţi dinţi decât un om normal. Se aşează pe un scaun, în faţa barului, cu picioarele crăcănate pentru a da voie burţii să se reverse nestingherită.

Parcă nu era chiar atât de gras când l-am văzut ultima dată! De fapt, greşeam, nu era gras. Restul corpului se menţinea într-o proporţie destul de satisfăcătoare, însă burta părea din alt film. Umflătura din jurul bazinului părea ataşată nefiresc, şi te-ai fi aşteptat în orice moment ca de sub poalele cămăşii negre să-i pice o minge. Senzaţia de artificial era din plin întreţinută de gustul lui inexplicabil pentru ţoalele excesiv de mutare.

— Păpuşă, ce mai faci? mă interpelă, apelând din arsenalul de priviri studiate la cea pe care el o considera ca fiind cea mai seducătoare.

— Bună seara, domnule! am răspuns dinadins cu un exces de politeţe, sperând că va pricepe apropoul.

Da! Vezi să nu!

Nu-mi puteam lua ochii de la pieptul păros pe care atârna nelipsitul lanţ greu, de aur.

— Da ce mănânci tu, frumoaso, de eşti aşa de mişto?

— Doriţi să vă servesc cu ceva?

Se încruntă.

— Vin, adică nu, dă-mi uischi, da d-ăla scump. Să moară mama, n-am pus în viaţa mea gura pă chestii dă calitate inferioară.

Îmi aruncă o privire pe sub gene, încercând să-mi sugereze ideea că mă considera o chestie de calitate superioară.

Pare-se, mă mânca limba; l-am întrebat ce are împotriva vinului.

— In vino belitas! declamă cu un aer atât de pătruns că, spre ruşinea mea, nu mi-am putut reţine un hohot de râs.

Crezând că a spus cine ştie ce vorbă de duh, Miron începu să râdă şi o ţinu aşa până când totul degeneră într-un acces violent de tuse tabagică.

— Să ştiţi că-i veritas, nu belitas, am spus după ce s-a potolit şi am reuşit să-mi recompun mina sobră.

— Veritas?

Era neîncrezător, aproape bănuitor că intenţia îmi era aceea de a-l duce pe o pistă falsă. Probabil că auzise forma cu belitas de la cineva ale cărui cunoştinţe în materie de cultură generală le respecta din cale-afară. Îmi aruncă o privire sceptică. Parcă spunea: Las că verific io!

— Ce bun e uischiu ăsta! plescăi din limbă. Îmi place calitatea, să moară mama!

Îi turnasem din cel mai ieftin, dar el nu avea de unde să ştie asta, în mare parte datorită faptului că atenţia îi era atrasă magnetic de decolteul meu şi, de câte ori mă întorceam cu spatele, de posterior. Sorbi zgomotos, apoi mă fixă îndrăzneţ.

— Şi, ia zi, frumoaso, te scot la o masă, undeva, în oraş? Ştiu io un loc unde să haleşte cele mai bune stridii evăr.

Stridii! Ia-o uşurel! Ce să zic? Omul nu pierdea vremea, trecea direct la subiect ca omul în totalitate lipsit de imaginaţie.

Un grup de tineri mi-a solicitat atenţia şi am fost mai mult decât bucuroasă să mă fofilez cu răspunsul. Le-am desfăcut sticlele, le-am turnat în pahare, cu gesturi lente. Îmi venea să-i întreb dacă nu vor coctailuri, alea cereau mai mult timp pentru preparare, dar cum nu păreau să aibă mulţi bani, mi-am văzut de ale mele. Din fericire, până am dus la final operaţiunea, Miron uită ce mă întrebase.

— Ţi-a transmis Anus mesajul de la mine?

— Anus? Anais, vreţi să spuneţi…

Pocise numele lui Anais dinadins, cu intenţia de a-l jigni, sau avea o dambla ce se caracteriza prin imposibilitatea de a reţine corect unele cuvinte? Mă distrăsese cu meliţa lui sâcâitoare şi-l pierdusem din vedere pe Nitro. Probabil că acum se afla în biroul şefului. Acolo unde era şi Mati. Mă îndoiam că interlopul venise în vizită răpus de

dorul pentru ochii miopi ai lui Anais.

Privirea îmi fugi spre holul care-i înghiţise pe rând pe cei trei. Mi-am amintit ce a spus amica mea despre planurile privitoare la schimbarea proprietarului clubului Luxura. Lucrurile se precipitau, se părea, şi nu voiam ca evenimentele s-o prindă la mijloc atunci când buba se va sparge. Presimţeam că Nitro ăsta nu se omora cu diplomaţia, nu excela nici la capitolul răbdare şi că atunci când îşi pierdea răbdarea se lăsa cu violenţă.

— Ţi-a spus? behăi insistentul Miron.

Unii nu pricepeau aluziile nici dacă-i loveau fix în frunte.

— Ce mesaj? i-am întors o moacă plictisită.

Mi se dusese dracu’ cheful de a-l trata pe clientul nostru ca pe stăpânul nostru.

— Să moară mama, ce tare eşti! Faci pă inaborabila! îmi place dă tine!

Inabordabila, idiotule!

Unul dintre tinerii din dreapta lui îl privi cu atenţie, apoi făcu acelaşi lucru şi cu mine, Zâmbi.

— Mama dumneavoastră a murit? îl întrebă.

Miron se întoarse spre el, privindu-l surprins, cu sprâncenele ridicate foarte mult deasupra ochilor.

— Nu.

— Şi atunci, de ce-i doriţi moartea?

— Nu i-o doresc, mă, de ce zici asta? respinse Miron ideea cu un soi de superstiţie primitivă.

Bătu iute trei cruci, înfricoşat de ceva neştiut.

Iritarea îi creştea ca un aluat cu prea multă drojdie.

— La fiecare două propoziţii, îi invocaţi moartea. Nu vă e teamă că veţi atrage fatalitatea în cele din urmă?

Faţa lui Miron deveni stacojie.

— Bă, băiatu', vezi-ţi dă trebile tale! Cine gâţii mă-tii te crezi?

Băiatu' făcu un gest defensiv prin care voi să exprime faptul că n-avusese intenţia să fie mojic. Gestul împăciuitor îl aţâţă pe Miron însă. La fel cum o haită de câini vagabonzi se hrăneşte cu turbare din teama ghicită în cei cu care se înfruntă, tot aşa creştea şi vitejia interlopului. Pe nepusă masă îşi băgă şi îşi scoase ce avea el mai de preţ în pantaloni în neştiutoarea mamă a clientului.

— Domnule, vă rog să fiţi respectuos... îngăimă tânărul în timp ce amicii lui, alarmaţi de întorsătura dialogului, încercau să-l convingă să abandoneze discuţia.

Nu trebuia să manifeşti cine ştie ce talent de ghicitor ca să deduci că putea avea un deznodământ nu tocmai fericit.

— Bă, Nitro, unde eşti? strigă Miron, privind peste umărul flăcăului.

— Costine, ce dracu', te mănâncă pielea? se alarmă unul dintre însoţitori. Hai să plecăm în altă parte.

Tânărul sorbi ultimul strop de bere din pahar şi dădu să iasă împreună cu ceilalţi. Din uşă îmi aruncă o privire – poate că într-adevăr îl mânca

pielea, şi spuse:

— Ar trebui să vă alegeţi mai cu grijă clientela.

Miron, ai cărui obraji se aprinseseră ca două bucăţi rotunde de jar, se ridică ameninţător.

— Domnule Miron, am spus atingându-i antebraţul. Vă rog să vă potoliţi, ne goniţi clienţii. Dacă mai faceţi asta, va trebui să vă rog să vă retrageţi.

Am rostit avertismentul cu o voce calmă şi l-am privit drept în ochi. Încercam să-mi potolesc mânia şi să nu-i transmit ce simţeam cu adevărat. Dacă n-ar fi fost toată îmbârligătura asta de balamuc cu Mati, Anais şi nenorocitul ăla de bar, alta mi-ar fi fost reacţia, însă acum eram nevoită să apelez la sărăcăciosul meu depozit de precauţie. Rezista în starea nehotărâtă, aşa că am plusat cu un zâmbet silit. Speram ca pe moacă să nu arate aşa cum îl simţeam în sinea mea: sfâşietor de deplorabil.

Poate că ar fi trebuit să mă opresc după *ne goniţi clienţii.* Abia se abţinea să nu-i administreze şi mamei mele tratamentul oferit cu mărinimie celei a tânărului ce tocmai ieşise.

Surpriză! Mâna lui se aşează peste a mea fără veste. Asta mă enervă chiar mai mult decât chestia cu mama. Necunoscând-o, puţin mă interesa cine îşi făcea mendrele cu ea. Aşa cred, deşi, prin clasa a patra l-am căsăpit, la propriu, pe Mihăiţă, un coleg scund şi îndesat, după ce m-a înjurat de mamă. Timp de zece minute nu s-a ridicat de pe jos, iar eu m-am speriat, crezând că l-am omorât.

Însă din ziua aia, nimeni nu m-a mai măscărit în felul ăla.

Curtezanul îmi roti braţul şi studie brăţara de piele.

— Da urâtă brăţară ai, gagico! Dacă vrei, mâine ne întâlnim şi îţi cumpăr una de juma de chil, toată numai Varoschi.

— Swarovski, madărfacăr! spuse Abel, cu un asemenea ton că nu m-am putut abţine să nu râd. Trebuie să recunoşti, Oriana, ăsta-i un bărbat insistent. Şi-a înghiţit mândria, numai ca să nu piardă şansa de a marca în poarta ta! îţi dai seama cât va trebui să prestezi pentru juma' de chil de haur?

Îşi bâţâi bazinul înainte şi înapoi, sugerând ideea unui act sexual.

Gândul ăsta mă făcu să mă scutur de dezgust.

— O scoţi p-asta şi o vei purta p-aia de prinţesă, continuă Miron să mă atragă.

Mi se păru că aud zarvă de pe hol. Am retras mâna dintr-a lui şi mi-am încordat auzul.

O bufnitură, un „ah” şi zgomot de palme se auziră deodată. Am zburat spre hol în acelaşi timp cu Miron. Neam pomenit repetând comica scena dintre el şi fratele lui. Se dădu la o parte când îmi văzu privirea plină de fulgere. M-am scuturat de atingerea lui de parcă ar fi avut purici şi am alergat spre uşa închisă a biroului lui Anais.

Mati! Să nu fi păţit ceva!

Nu ştiu cum am deschis uşa. Am strigat când i-

am văzut pe jos pe Anais şi Mati. Mici stropi de sânge acopereau o rază de jumătate de metru în jurul lor, iar eu simţeam că înnebunesc pentru că nu ştiam care dintre ei doi era rănit.

Nitro respira greu într-un colţ, cu tricoul ridicat peste burtă, cu crucea lanţului de aur aruncată undeva pe umăr. Faţa îi era umflată şi buhăită. Ţinea pumnii încleştaţi şi belea ochii injectaţi spre cei căzuţi.

M-am repezit asupra lui Mati, am întors-o cu faţa spre mine, am pipăit-o peste tot şi m-am convins că nu ea sângera. După câteva palme administrate cu milă a deschis ochii. Clipea de parcă s-ar fi trezit din somn. Am lăsat-o şi am trecut la Anais. Printre firele de păr, degetele mele au simţit umed. Le-am ridicat. Era sânge.

Am ridicat privirea spre Nitro.

— Ce s-a întâmplat?

— Să moară copiii mei, nu i-am făcut nimic, a căzut şi s-a lovit la cap, răspunse precipitat cu gura plină de salivă.

— Minte… spuse Mati. I-a dat un pumn…

— Bine, i-oi fi dat. Da la asta nu i-am făcut nimic, se scuză Nitro. A leşinat ca proasta când l-a văzut pe ăsta.

Am cercetat forma loviturii lui Anais. Din fericire nu era adâncă, osul craniului nu era fracturat. Doar pielea era tăiată, destul de profund, dar nu-i punea viaţa în pericol.

Aplecată încă asupra şefului meu, am căutat cu

privirea ceva cu care să-i pot presa rana şi astfel să împiedic pierderea de sânge. Cu coada ochiului am observat că Nitro se volatilizase. Am smuls carcasa de carton a unor şerveţele de birou, am scos tot snopul şi l-am presat pe creştetul rănitului.

— Mati, vino şi ţine asta.

Ea se ridică greu, cred că se lovise în cădere, şi făcu ce i-am spus. Am ieşit în sala mare şi am scormonit cu privirea după interlopi. Nu era nici picior de Nitro sau de Miron.

Laşii dracului!

— Nu sunt laşi, sunt conservatori, râse Abel. Hei! Şi brăţara Varoschi?

Ama îl mustră, acuzându-l că nu poate fi serios nici măcar o secundă. El se strâmbă la ea şi îi imită tonul, maimuţărindu-se.

Clienţii nu ştiau nimic despre ce se petrecea în culise. Se adunaseră, era ora când începeau să apară în număr mare. Sala se umplea de fum de ţigară şi de murmurul acela jos al vocilor împreunate cu muzica de jazz, în rumoarea confuză ce constituia fundalul sonor al fiecărei seri de aici.

Un tip într-un costum larg, dar scurt, maltrata tonomatul muzical cumpărat de Anais la mâna a doua pentru a atrage mai multă clientelă. Mă bucuram când se strica, pentru că, de regulă, melodiile lui se amestecau cu cele de la bar şi ieşea un vacarm de nedescris. L-am urmărit o vreme, sperând că nu va trebui să zbier la el, aşa

cum făcusem cu ultimul cetăţean cherchelit. A abandonat maşinăria, cu toate că îi mâncase moneda fără să-i ofere nimic în schimb şi s-a apropiat de bar. Am crezut că vrea banii înapoi, îi mai ceruseră şi alţii.

— O duşcă, te rog, spuse.

— O duşcă de ce?

— Rachiu. Pe vremea mea cuvântul ăsta de referea la rachiu, completă. Am fost popă şi n-am mai băut dinainte de a fi hirotonisit.

Am apucat sticla în grabă. Voiam să mă întorc la Mati cât mai curând.

— Da, sunt răspopit, răspunse La o întrebare pe care şi-a imaginat că ar fi trebuit s-o pun.

I-am turnat un pahar de rachiu de tescovină. Răspopitul l-a dat gata dintr-o înghiţitură. Duşcă, într-adevăr!

Se foi în scaun incomodat de ceva, apoi trase de mâneca sacoului încercând s-o determine să-i coboare peste încheietură.

— Încă una, te rog! Am renunţat la a mai mâna turma de credincioşi acum un an de zile, spuse căutând pe chipul meu un strop de interes.

Într-o situaţie normală aşa ar fi fost, dar gândul la ce se petrecuse mai devreme în birou îmi ocupa tot cugetul.

— Mda, mormăi omul nemulţumit de lipsa mea de atenţie. Probabil că alţii îi ascultau istoria uimiţi din cale-afară. Oamenii căscau gura la învăţăturile mele de parcă aş fi fost Mesia. Nu eram. Dar ei

credeau că am vreo relaţie specială cu El. Nu aveam. Nu-mi vorbea, nici în somn, nici în trezie. Credinţa mea a slăbit şi n-am mai putut să-i îndrept spre ceva în care eu însumi nu mai credeam. Nu crezi că am procedat corect?

Îmi pusese o întrebare directă, spre a mă forţa să interacţionez. Am înclinat din cap şi mi-am îndreptat atenţia asupra unui nou client.

Un bărbat cu părul sur, nesupus legilor gravitaţiei, ţinut în frâu de o bandană cenuşie îşi bălăngănea picioarele scurte, cocoţat pe un scaun în faţa tejghelei barului.

— Spuneţi, cu ce vă servesc? l-am luat, cam repede.

— Nişte fericire? şopti.

Ş-ul suna caraghios rostit printr-o strungăreaţă atât de largă încât, iniţial, am crezut că-i lipsea un dinte.

— Fericire? A luat un domn mai devreme ultima bucată. De băut nu vreţi?

— Ba da. Tequila ai?

I-am turnat un pahar plin, ca să nu fie nevoie să revin prea curând la el.

— Şi mai primiţi fericire? spuse zâmbind pe sub mustaţa rară.

— Neah, producătorul nu mai are materie primă, i-am ţinut isonul.

Îmi aruncă o privire caldă pe sub arcadele coborâte peste ochi.

— O ştii pe Camelia? întrebă. E, n-ai de unde s-o

ştii! O iubesc pe Camelia, dar nu aşa trupeşte, înţelegi? O iubesc spiritualiceşte…

O! Lua-m-ar…!

— Altceva mai doriţi? am întrebat cu gândul să scap şi să fug în biroul lui Anais.

În seara asta n-aveam chef să devin confidenta niciunui prigonit de soartă.

Sorbi din băutură şi se strâmbă de parcă îi dădusem zeamă de varză clocită.

— Ea nu înţelege cât se superioară e iubirea asta… Mă înşală cu alţii. Tu eşti femeie, poţi să-mi spui de ce?

— Nu ştiu de ce vă înşală Camelia, i-am retezat-o.

Purta o bluză ce semăna cu chimonourile chinezeşti, mărgele de lemn la gât şi am observat că avea unghii extrem de lungi, pilite rotund.

— Oriana, se auzi vocea lui Mati.

M-am scuzat către om, l-am mai întrebat o dată dacă mai doreşte şi altceva şi după ce el a spus că nu, l-am lăsat să-şi savureze amarul cu gust de tequila.

— Ai chemat salvarea? mă întrebă ea de cum mă văzu.

— Nu, erau clienţi la bar…

— De bar îţi arde ţie? ţipă la mine.

Era prima oară când făcea asta. Reacţionam prost la astfel de tratamente, însă cum avea circumstanţe mai mult decât atenuante, am trecut cu vederea. Sângele se scurgea încet din iubirea ei

platonică, lungită pe jos ca o balenă eşuată pe plajă. Am apucat telefonul cu gândul să apelez numărul de urgenţă.

— Fără poliţie, bâigui Anais.

Neştiind ce să fac, am rămas cu mobilul în mână.

— Sună! insistă Mati.

— Am spus nu! se oţărî rănitul.

— Nu sun la poliţie, ci la salvare.

— NU! tună deodată.

Bun! Avea energie să ţipe, înseamnă că nu crăpa. Am lăsat telefonul să cadă în buzunarul fustiţei roşii şi mi-am încrucişat braţele pe piept.

Mati ridică pumnul de şerveţele. Era sânge pe el, dar nu atât de mult încât să ne facem probleme. L-a pus la loc, cu prea mult zel se pare, căci Anais a protestat şi s-a strâns de durere.

— Ajutaţi-mă să mă ridic.

Mişcă haotic din braţe ca un orb isteric. Cu greu l-am readus în poziţie verticală, cântărea cât un tanc.

— Mati, ce s-a întâmplat? o chestionă, buimac.

Clipi de mai multe ori din ochii ăia ciudaţi.

— Nu-ţi mai aminteşti? Ăla ţi-a tras un pumn în faţă, tu ai căzut…

— Unde îmi sunt ochelarii?

Erau căzuţi într-un colţ al camerei, în spatele uşii. I-am ridicat şi i-am returnat miopului. I-a luat din mâna mea cu un gest smucit şi iritat.

Mamă, ce i-aş mai fi ars una peste bot!

— De ce l-a lovit Nitro? am întrebat-o pe Mati,

evitând ostentativ să-i mai acord vreo atenţie lui Anais.

De parcă faptul că nu vedea îl şi surzise.

— Anais i-a spu… începu ea.

— Oriana, interveni Anais încruntat, mergi, te rog, la bar. Nu ai treabă aici.

M-am uitat la el, apoi la Mati. Ea plecă privirea. Anais avea mereu de ascuns câte ceva. Cum de reuşise Mati să-i câştige încrederea, nu-mi dădeam seama. Nu pentru că ar fi fost ceva în neregulă cu ea, ci pentru că el reprezenta un caz tipic de paranoia. Avea tendinţa de a se supraaprecia, manifesta o neîncredere patologică în ceilalţi, direct proporţională cu scara la care îşi dimensionase egocentrismul.

La bar mă aştepta Anemona. Se uita după mine cu graba celui ce ştie că are foarte puţin timp la dispoziţie şi o grămadă de chestii de spus.

Era atât de slabă! Am privit-o de departe. Oasele pometilor erau ieşiţi în afară şi păreau groteşti aşa, conturaţi violent cu fard roşu. Încerca să mascheze oboseala acumulată în lunile de când îi murise bărbatul. Purta o rochie dreaptă ce imita blana de leopard, scurtă până deasupra genunchilor. De sub poalele ei, picioarele mult prea subţiri pentru a putea fi considerate atrăgătoare păreau două beţe îmbrăcate în dres cu model.

Doamne! Ce să-i mai fi spus şi eu când era clar ca lumina zilei că trăia, mai bine zis supravieţuia, unui coşmar?

I-am prins mâinile când am ajuns lângă ea şi i le-am strâns cu speranţa că-i pot transmite prin contactul epidermelor un pic din curajul meu instinctiv. M-a gratulat cu unul dintre cele mai blânde zâmbete văzute în ultima vreme.

— Oriana! Nu ne-am mai întâlnit de mult!

Între episoadele în care stăteam bot în bot cu demoni milenari, cu draci mai tineri sau mai bătrâni, cu îngeri sensibili sau ucigaşi de neveste rele de muscă, abia mai găseam timp să respir, dar nici nu mă prăpădeam după ideea de a da ochii cu ea. Ultima oară când am văzut-o, la înmormântare, momentul ei de derapaj mental, acea bruscă pierdere a lucidităţii, m-a îngheţat. Era, aproape, singura imagine ce îmi venea în cap de câte ori mă gândeam la ea. Sau cea a soţului ei luând încă din timpul vieţii culoarea pământului ce avea să-l înghită, aşezat pe patul de campanie din mijlocul sufrageriei.

— Anemona, am început, destul de ezitant pentru că tot avântul se dusese naibii, iar faci…

Voiam să spun prostituţie, însă mi se părea că sună atât de ofensator, încât am oprit cuvântul în faza de gând.

Mă întrebă din ochi: Ce să fac?

— Ce făceai înainte.

De ce mi-era atât de ruşine de mine? Eticheta asta i se potrivea ei aşa cum mi se potrivea mie cea de sfântă preacucernică.

— A, nu! râse. Asta ai crezut?

Surâsul îi revigoră miraculos chipul. Ochii râdeau şi ei.

— Domnişoară… mă chemă clientul cu bandană.

Dorea încă o porţie de tequila. Când l-am văzut cu câtă poftă sorbea din pahar, mi-am amintit de momentul când Marc a apărut ca un dement cu capsa pusă şi l-a pocnit în cap pe Gandhi. Pe faţa arsă de soare a bărbatului, cu riduri ca nişte raze albe în jurul ochilor, am căutat un semn al vreunei origini dubioase. Nu. Era absolut normal.

M-am gândit pentru o secundă că faţa îi fusese pârjolită de apropierea de focul niciodată stins de sub cazanele Iadului, însă m-am prins repede că asta era influenţa puternicei impresii lăsată de recenta mea cunoştinţă, demonul Astaroth. Astă-seară, de exemplu, am fixat-o cu infinită băgare de seamă şi pe lepurica, atât de suspicioasă devenisem. Nu căutam semne ale unui handicap fizic, mai vizibil sau mai ascuns, ci mai degrabă acel soi de labilitate observat la Gandhi. Omul din el se lupta cu demonul pentru fiecare milimetru de muşchi, pentru fiecare picătură de sânge. Înfruntarea asta, fără sorţi de izbândă pentru un muritor, se traducea pentru cei ce habar nu aveau la ce asistă într-o incoerenţă şi un ilogism derutant.

Cei mai mulţi încă mai făceau efortul de a înţelege ceva din lumea asta fără cap şi fără coadă. Alţii, puţini la număr, făcuseră pace cu inconsecvenţa acestei planete, luau lucrurile aşa cum erau, nu se mai mirau de nimic. Un superficial

ar putea să-i considere nepăsători, însă nu sunt aşa, s-au prins primii că omenirea are un mers al ei, ceva ca o soartă predestinată şi nu-i chip să fie deturnată. Indiferent de lentoarea sau rapiditatea succesiunii etapelor, ea va ajunge la climax.

Era o oarecare statornicie în ideea asta. Era ca şi când ai face pace cu Moartea. Abia atunci te simţeai în stare să te bucuri de fiecare moment. Eu nu eram unul dintre oamenii ăştia chibzuiţi şi cuminţi; încă mă zbăteam, încă îmi doream răspunsuri. Doream armistiţiul cu destinul inevitabil, dar mă şi temeam de acalmia morbidă a sângelui în venele mele. Pur şi simplu, povestea asta, care i-ar fi prins de minune pe ceilalţi, nu era croită pe măsura spiritului meu. Detestam lupta, cu mine şi cu ceilalţi, cu toate astea era singurul lucru ce mă făcea să simt că trăiesc.

Înţelegeţi ceva? Bun! Nici eu! Ca să pricepeţi cărui tip de confuzie trebuie să-i ţin piept în fiecare secundă a vieţii de recuperator.

Telefonul zbârnâi în buzunar. Am tresărit de parcă mi-ar fi explodat o bombă lângă ureche. Uitam uneori de el. Era Marc. Inima se puse pe un trap nebun.

Potoleşte-te, nebuno!

— De ce nu mi-ai spus că ai activat telefonul? mă luă în primire.

Tăceam. Ce naiba să-i fi spus? Că vocea lui îmi dădea suficienţi fiori, cât să mă ţină şi în momentele când nu eram împreună şi că să-l mai

aud şi la telefon reprezenta un exces pe care nu mă simţeam în stare să-l absorb?

— Am uitat, am şoptit cu jena unei fetiţe de clasa întâi îndrăgostită de unul de la a opta.

Râse.

— Ai uitat pe dracu'! Uneori am impresia că nu mă înghiţi deloc.

Gândul violent că era tocmai pe dos faţă de cum credea el, mi-a aruncat tot sângele în cap. Ce ar fi dacă i-aş spune ce simt cu adevărat? Şi să-i dau ocazia să-şi râdă de mine? Doar aflasem că nu vreun sentiment de afecţiune faţă de aiurita-mi persoană a împiedicat inelul de logodnă să ajungă pe degetul Luanei.

— Ce faci? Totul e în regulă? am spus. Ce mai face prietenul nostru?

— E cuminte, şi mor de plictiseală.

Aha! De-aia m-ai sunat!

— Dacă ai fi fost aici…

Inima! Potoleşte-te, desfrânato!

— … aş mai fi avut cu cine să schimb o vorbă…

Lua-te-ar dracu', Marc!

Anemona se uita la mine cu aerul unuia căruia îi expirase pauza de masă, iar eu nu mă înduram să închid telefonul tembelului ăstuia. Căsca de zor şi, dacă vorbea, spunea numai chestii fără importanţă. Pentru unii, şi aici mă înscriu şi eu, îndrăgosteala echivalează cu tâmpeala. Subiectul afecţiunii mele însă nu se arăta străbătut de exaltările astea ce aduceau atât de mult cu o criză

de tahicardie.

N-am lăsat beleaua aia de telefon nici când Anemona mi-a făcut semn că trebuie neapărat să se întoarcă. A luat o bucată de hârtie, a scris ceva pe ea, apoi s-a întors la bărbatul din separeu. Am privit-o lung cum se îndepărta, în timp ce vocea mişto a lui Marc îmi strecura o grămadă de absurdităţi în urechea extaziată.

Fiorii arzători ce se prelingeau din creier în restul corpului s-au năclăit şi au îngheţat pe loc când am auzit vocea Amei.

— Măcar am aflat până unde ţine grija ta faţă de Anemona! Ţine până în momentul când apare pierdutul ăsta fără înger!

Tonul ei nervos se ridicase într-o asemenea măsură până la finalul reproşului, încât devenise o scrâşnire subţire şi tăioasă. Nu era un secret că se zbârlea ca o mâţă călcată pe coadă când venea vorba de Marc. Nu suporta deloc să mă vadă atât de atrasă de el.

— Ce ai împotriva iubirii, frigido? se opări Abel, pe care starea mea de retard temporar îl aranja de minune.

Ama închise ochii şi strânse din buze. Dădu capul pe spate în efortul de a ignora tonul drăcuşorului. Era de neînţeles cum frecvenţa aprinderilor mânioase părea să fie mult mai mare la ea, îngerul Raiului, şi nu la cel de la care te-ai fi aşteptat să aibă o astfel de fire.

— Tu ai iubit vreodată? continuă el.

— Dar tu? Ai iubit?

Abel coborî privirea. Însă, mai înainte se uitase la Ama cu aerul că se sufocă. Mărul lui Adam i se zbătea spasmodic pe sub piele. Aşa ceva se cerea imortalizat.

Când l-am mai văzut atât de zăpăcit? Niciodată.

Îşi reveni iute însă. Doar era un drac. Slăbiciunile omeneşti îl impresionau numai dacă reuşea să scoată din ele un profit, cât de mic, de depus la picioarele lui Lucifer. Muşchii feţei s-au mobilizat şi s-au recompus într-o expresie plină de ură. Pumnii i se încleştaseră. Aşa cum arăta acum, cred că era în stare să ucidă.

În ultimul timp mă tot bătea gândul să-i las în formă vizibilă şi să-i duc la psiholog. Ar fi fost ceva să-i văd destăinuind medicului din chinurile vieţii lor de îngeri. I-ar fi băgat în cămaşă de forţă fără să clipească.

— Nu-mi amintesc dacă am iubit, ştii bine că suntem lipsiţi de memoria vieţii noastre din Chaos, dar trebuie să fi fost iubit. Am conştiinţa faptului că sunt suficient de atrăgător încât să sucesc multe capete seci de demoazele.

— Capete seci? Ha! Bine zis! Numai un cap sec s-ar putea îndrăgosti de sufletul tău negru! turui Ama, încercând cu mare greutate să aducă pe chip o expresie înţepătoare.

— Nu mă refer la suflet, am aşa o senzaţie vagă că nu asta mă interesa la femei…

Ama îşi prinse capul în mâini ca şi când ar fi

încercat să-l ţină într-o singură bucată. Gestul ăsta păru s-o ajute să se liniştească.

— Tu ai conştiinţa faptului că ai fost iubit, eu o am pe aceea că am iubit. Mult. Care dintre noi e mai câştigat?

— Eu, clar!

— Nu.

— Ba da. Tu priveşti peste gard spre curtea mea şi vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Perspectiva mea, singura valabilă pentru mine, mă mulţumeşte suficient. Puţin mă interesează că nu eşti de acord cu mine. Tu eşti cea muncită de ideea că am alte convingeri decât ai tu. Care dintre noi e mai câştigat?

Efortul lui Abel de a-i demonstra Amei miserupismul lui era, totuşi, cam exagerat!

Îngerii trecuseră la un alt nivel cu ciocnirile lor. Şicane şi contre ce sucombau ca bulele de apă ridicându-se dintr-un pahar auzeam în permanenţă, însă, pe nesimţite sfada lor se prefăcea dintr-un vânticel aproape simţit, într-un taifun distrugător cu tot ce apuca să prindă în raza lui.

— Atât de mult aş vrea să-mi amintesc! şopti Ama cu durere. Nu se poate să nu fi iubit!

Abel deschise gura, probabil că pregătise o nouă şarjă de ofense, dar, surpriza naibii, decise să abandoneze atacul, îşi îndesă mâinile în buzunarele jeanşilor şi dispăru.

Aşa făcea când simţea nevoia să fie singur. Că

era furios, trist sau cine ştie cum, hotăra să se închidă în sine. Era felul lui de a echilibra balanţa şi eu nu interveneam în niciun fel. Îl înţelegeam. Şi eu aveam momentele mele.

Ama s-a volatilizat şi ea, iar eu am rămas cu telefonul în mână. Am privit la clientul meu, pretendentul spiritului Cameliei. Doar el îmi rămăsese. Ca şi când ar fi simţit asta, ridică ochii aceia blânzi spre mine şi îmi zâmbi.

Am aruncat ochii pe fiţuica lăsată de Anemona. Era o adresă. Am strâns hârtia în pumn şi am îndesat-o în buzunar.

O noapte lungă şi monotonă mi-a testat din greu răbdarea. Clienţii au fost dintre cei mai plicticoşi. Vorbesc despre cei ce au ales un scurt popas în faţa unei halbe sau a unui pahar de tărie. Cum se abţiguiau un pic, aveau senzaţia că se află în faţa confidentului cel mai intim, căruia trebuie musai să-i spui tot ce te apasă. Unul se plânsese vreo două ore că nu-i place lichiorul de cireşe, şi tocmai cu asta dorea să i se reumple paharul de câte ori se golea.

Unii râdeau, alţii erau mânioşi pe ceva sau cineva. Alcoolul îi făcea vulnerabili, erau uşor de dispreţuit. Nu de către mine.

Eu îi ignoram doar. Dar sunt sigură că, odată ieşiţi pe uşa clubului, mergând nehotărâţi pe mai multe cărări, îşi atrăgeau ocările celor ce vedeau viciul în ochii lor tulburi, în spatele năravului atât

de blamat de societate, se ascundea incapacitatea de a se adapta la formalismul acestui sistem ce încarcerează individualitatea, considerând-o o anomalie, şi proslăveşte spiritul de turmă. Deveneam din ce în ce mai pricepută în a ghici firile celor care-şi frecau dosurile de scaunele mele înalte, în funcţie de băutura comandată şi după reacţiile post cherchelire. Probabil că aş fi fost un psiholog destul de priceput, dacă existenţei mele nu i-ar fi fost atribuită altă sarcină.

Am aflat că bărbatul cu bandană o curta pe Camelia lui de vreo două luni de zile şi pentru că voia ca această dragoste tomnatică să le încununeze ca un diamant într-o coroană pe celelalte din trecutul lui, îşi jurase că nu va pica în păcatul poftelor trupeşti, ci o va eleva pe aleasa lui cu ajutorul celor mai alese dintre sentimentele de iubire. Se lăsase pradă patimilor de-a lungul vieţii, acum hotărâse că era vremea să atingă acea stare de fericire mistică, devenind un ascet al iubirii. Camelia, fată simplă, cu capul plin de prostii, nu-i împărtăşea filosofia şi se întindea cu nesocotinţă cu cine apuca. L-am întrebat, desigur, de ce alesese o femeie cu o poftă atât de nestăpânită de viaţă, iar el mi-a dat un răspuns ce m-a lăsat mască. Spunea că această femeie, Camelia, îl ducea cu gândul la Maria Magdalena şi simţea că destinul lui era să joace rolul de Iisus, eliberatorul, pentru ea.

Căscasem gura la el până atunci, însă când l-am

auzit elucubrând, l-am lăsat în banii lui.

Anemona s-a fâţâit de vreo patru ori la toaletă şi într-una dintre dăţi am reuşit să merg după ea, s-o trag de limbă. Nu se mai prostitua, în sensul că nu făcea sex cu mai mulţi indivizi, ci numai cu hidoşenia din separeu.

Mi s-a încreţit carnea pe mine când am aflat cine era tipul: cămătarul de la care împrumutase banii pentru călătoria în China. Ăsta îi făcuse o curte insistentă după ce auzise de văduvia ei. Iniţial, se prostituase în paralel cu aventura cu el, însă tipul aflase şi îi administrase o bătaie soră cu moartea. Şi el o plătea pentru sex. Vorba vine, banii nici nu-i părăseau portofelul, pentru că Anemona trebuia să-i returneze suma ce, împreună cu dobânzile, crescuse atât de mult că nu i-ar fi ajuns două vieţi s-o achite în întregime.

Nenorocitul ăla se hrănea cu lipsa ei de fermitate şi cu sleirea ce-o potopise de când rămăsese singură.

Flacăra ce îi ardea în ochi când intrase prima oară în clubul Luxura, la braţul aschimodiei pitice şi mumificate, nu se mai vedea. Pe atunci avea un ţel, un scop nobil ce spăla murdăria imprimată pe trup de lepădăturile ce-i intrau în pat. Tot circul ăla clandestin căpăta legitimitate când zărea privirea iubitului. Acum însă se lăsa purtată de val, cu indiferenţa condamnatului la moarte ce nu mai avea nimic de pierdut.

Capitolul X

Spre dimineaţă am primit un alt apel, Era Gudila. Mă ruga să ies niţel. Avea o surpriză pentru mine.

Cuvântul surpriză face să tresalte inima oricărei fete. A tresăltat şi a mea, dar nu de plăcerea anticipaţiei, ci, pentru că era vorba de neterminatul Gudila, de îngrijorare. Cine ştie ce-i mai trecuse smintitului prin dovleac?

Am ieşit. L-am văzut la volanul unei maşini de teren cât un bombardier. Parcase în faţa decapotabilei lui Anais. Tablele maşinii trepidau de la volumul başilor din interior. Gudila scutura capul în ritmul melodiei „Se what”, cântată de Pink.

Se what, I’m still a rock star…

— Dă mai încet, am zbierat când am deschis uşa vehiculului.

— Ce? zbieră şi el.

— Dă dracu’ volumul mai încet, se aude-n toată galaxia!

Am căutat disperată după butonul responsabil cu asta, dar nu m-am prins care anume din puzderia de pe bord ar putea fi.

În sfârşit, se făcu linişte. Celulele mele sfărâmate se adunară laolaltă.

— Urcă!

— N-am timp, mai sunt clienţi înăuntru…

— Hai, un minut…

M-am supus. Scaunul de piele moale mă primi ca

un cuib confortabil.

— Ei, ce zici? E mişto? mă întrebă încântat. Nu-i aşa că-i mai tare decât a lui Marc?

— Nu înţeleg atracţia voastră, a tipilor, pentru maşinile cât casă, serios! Şi apoi, nu pricep, eşti în vreo competiţie cu Marc?

Nu ştiu ce l-a enervat mai tare, afirmaţia sau întrebarea. Buza inferioară i-a coborât până aproape de bărbie.

— Bine, bine, n-o să te iau cu simbolul falic, că ştiu că voi sunteţi sensibili dacă se face vreo referire la asta, am dat înainte pretinzând că nu voiam să-l zgândăresc, când tocmai asta îmi propusesem.

— Ce vrei să spui?

Îmi aruncă o privire alertată.

— Tocmai am zis că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Insinuezi că o am mică?

— Eşti nebun!

— Să ştii că nu-i mică deloc!

Avea tonul răzgâiat al puştiului ce pretindea că jucăria lui e cea mai frumoasă.

— Mă doare-n paişpe dacă-i mică sau nu. E vorba de folclor, cică tipii cu lipsuri pe acolo – şi am indicat cu privirea spre zona lui inghinală – ar vrea să suplinească…

— Dacă-mi luam un Tico, se chema c-o am de cal? mă întrerupse iritat.

Serios acum! Energia cheltuită pentru a mă

convinge că e dotat ar putea fi canalizată către scopuri mai nobile.

— Da a lui Marc cum e? Cu Nissan-ul lui... E medie?

— Să ştii că nu i-am văzut-o.

— Nu! Nu te cred! Nu după ce te-am văzut cum îl sorbi din priviri!

Ce? Cum naiba am ajuns să discutăm despre asta?

— Nu-l sorb din priviri, am spus, fără niciun strop de convingere în ton.

Am tăcut apoi. El respira greu ca şi când ar fi făcut efort fizic.

— Ai permis să conduci asta?

— M-am înscris la cursuri.

— N-ai permis? am strigat şi am zburat din maşină. Cum îndrăzneşti să conduci? Dacă vei accidenta pe cineva?

— Ştiu să conduc, doar că n-am permis. Tocmai am spus că-l voi obţine, trebuie mai întâi să termin orele la şcoala de şoferi.

— Când ai examen?

— Peste o lună.

— Aici o laşi! Măcar o lună să mai fie în siguranţă bieţii pietoni! am strigat ca o soră mai mare, neînţelegătoare şi cam isterică. O iei când îmi prezinţi carnetul.

— Altfel ce?

— Altfel... te bat de-ţi sar capacele.

— Promiţi?

Mi-a făcut cu ochiul, apoi a demarat în trombă. O pătură formată din praf, particule de nisip şi pietricele micuţe, învălui botul maşinii lui Anais.

— Idiotule! am strigat în urma lui.

Doi trecători zâmbiră pe sub mustăţi, imaginându-şi o ceartă între îndrăgostiţi. I-am înjurat şi pe ăştia în gând şi am intrat în club.

Tot timpul până la închiderea programului m-am gândit la Gudila. Ce era chestia asta stranie cu Marc? Detectasem gelozie? Atâta îmi mai lipsea! Treburile mele erau încâlcite ca naiba. Mai era nevoie, pentru ca dezastrul să fie complet, de un băşinos îndrăgostit de dădaca lui.

În ziua aia n-am mai mers la casa bunicilor mei. N-aveam chef nici de demoni, nici de bărbaţi.

— Dacă aş fi răutăcioasă, aş zice că nu-i nicio diferenţă, şopti Ama.

Tonul ei sugrumat, de parcă s-ar fi luptat să ţină cuvintele alea în gâtlej, dar ele, având o voinţă proprie, au evadat într-un final, mi-a atras atenţia. Din nefericire pentru ea, a atras-o şi pe a lui Abel.

— Dacă ai fi răutăcioasă? Să fiu al dracu', chiar era să mă păcăleşti! râse el, sarcastic.

— Vorbeşti în calitate de drac sau de bărbat? lovi şi ea, cam palid.

Ia te uită! O întrebare aparent anemică şi inofensivă l-a făcut pe Abel să stea pe gânduri.

— Ce contează, răspunse în cele din urmă. Pentru tine e tot una, nu?

Ochii îi luceau, întărâtaţi de o emoţie pe care am avut impresia c-o mai zărisem cândva. Ama a întors privirea spre el şi, naiba să mă ia dacă ştiu de ce, pielea mi s-a înfiorat. O simţeam cum devine lemnoasă şi aspră sub tricoul meu alb. Nu le-am spus nimic. Senzaţia că asist la ceva important nu mă părăsea însă.

Astaroth n-avea treabă cu mine şi intenţionam să păstrez situaţia aşa cum se prezenta. Un demon pe urmele mele ar fi încurcat şi mai mult situaţia. Abia mă descurcam cu muritorii. Aşa că am dormit până seara când Mati a dat buzna peste mine şi m-a scos din cearşafuri. Doar aşa mă trezeam, în ultima vreme. Nu mi se întâmpla şi mie, ca oricărui om normal, să deschid ochii în intimitate, în liniştea dormitorului meu, ci în surle şi trâmbiţe.

I se năzărise că n-avea poftă să mai fie o tipă cuminte şi serioasă şi, cum făcuse o sumă bunicică din bacşişurile de astă-noapte, avea chef să spargă banii pe ţoale. Am privit-o cu scepticism. Ultima oară când am vrut să ne facem de cap, să devenim nişte ţoape frivole, se lăsase cu răpiri şi droguri.

Doamne fereşte să încerci să i te opui roşcatei ăsteia! Şi când mă gândesc ce mi se mai rupea inima de mila ei când am cunoscut-o! Cum, necum, m-am pomenit echipată de ieşit în oraş. Partea bună era că, uşor, mă cuprindea şi pe mine starea aia de bună dispoziţie nemotivată. Era cea mai mişto stare de bine.

Oraşul ăsta nu avea multe lucruri, dar mall-uri

avea căcălău Măria Ta! Nu exista cartier, oricât de sărac, în mijlocul căruia să nu troneze un astfel de edificiu strălucitor, ademenitor cu luminile alea în toate culorile pământului.

Oamenii erau atraşi spre clădirea impozantă cu reclame în care toată lumea zâmbea, era fericită şi cred că, la nivel subliminal, toţi îşi doreau să atingă măcar cu un deget starea aceea de graţie. Că nu le reuşea, şi de cele mai multe ori ieşeau de acolo mai deziluzionaţi decât erau când intraseră, era altă treabă. Asta nu însemna că se învăţau minte. Se întorceau iar şi iar.

Am luat magazinele la rând, am probat, am râs una de alta şi, pentru o clipă, m-a fulgerat ceva ca o imagine din trecut.

Elena, Astrid şi Erica, pe scaune, privindu-mă cum probam rochii de mireasă.

Uaaa! Ce bine-ţi stă asta! Damir n-o să-şi mai ia mâinile de pe tine! Asta e sexoasă rău! Ce vrei să-i faci, diavoliţo? Să-i provoci omului un infarct?

Amintirea reproiectată de memorie era atât de luminoasă! Aerul era cald şi plăcut, iar privirile fetelor mă învăluiau într-o mătase ce îmi înfiora pielea cu sentimentul siguranţei şi al familiarului. Rochiile albe, cu voaluri diafane, foşneau la fiecare mişcare. Senzaţiile de natură vizuală şi auditivă erau atât de puternice, că numai pregnanta ancorare în prezent mă oprea să mă uit înjur, după fete şi tot asta a făcut ca râsetele lor să se spargă în mii de cioburi şi să dispară.

— Oriana, eşti bine?

Am strâns pleoapele şi am privit spre Mati. Mă privea cu îngrijorare.

— Sunt! Sunt!

— Păreai pierdută, zău că m-ai speriat! Uneori şi eu am senzaţia că aici nu-i suficient aer.

— Aşa am simţit şi eu, am minţit, că nu e aer.

— După ce terminăm, ne oprim să mâncăm ceva.

— Aham, dac-o să ne mai rămână ceva prin buzunare!

Mă trase într-un magazin unde se vindea lenjerie intimă de lux. Cu ochii aprinşi de dorinţă, mângâia ţesăturile fine ale veşmintelor minuscule. Costau cât o operă de artă a vreunui clasic valoros.

De câte ori vedeam chiloţi prin magazine, îmi aminteam de obsesia mătuşii faţă de acest obiect de îmbrăcăminte. În fiecare săptămână cumpăra măcar o pereche pentru fiecare. Niciodată nu-i repara dacă apărea vreo gaură, oricât de minusculă. De câte ori eu şi Elena ieşeam pe uşă, ne întreba dacă ne-am schimbat cu unii noi.

— Doamne fereşte, spunea, dacă dă o maşină peste voi şi ajungeţi la spital? Trebuie să aveţi chiloţi curaţi. Impecabili!

De parcă în cazul în care ne-am fi pierdut viaţa, prezenţa unei lenjerii intime impecabile ar fi consolat pe cineva. Mi-i imaginam pe doctori cum i-ar fi spus mătuşii: Doamnă, pe fetele dumneavoastră le-a călcat maşina, nu le-am putut

salva, dar să ştiţi că aveau chiloţii curaţi! Atunci ea s-ar fi simţit, dacă nu mai uşurată, măcar mândră că n-o făcusem de ruşine.

Mati mă apucă de cot şi mă trase în faţa unui manechin pe a cărui siluetă nefiresc de subţire se afla o piesă aberant de scumpă. Dacă era şi sexy nu puteam vedea, preţul cu multe zerouri de pe eticheta rozalie îmi împăienjenise ochii.

— La ce-ţi trebuie aşa ceva? i-am şoptit încet, la ureche, pentru că vânzătoarea ne pândea vigilentă orice gest ce ne-ar fi trădat intenţia de a cumpăra.

— Să port, evident!

— Vrei să ai ce purta când vei plânge în pumni că ai buzunarul gol, nu?

— Trebuie să-mi revigorez sex-appeal-ul şi asta n-o să se întâmple dacă port numai chiloţi de bumbac. Vrei să ştii ce am acum pe mine? Ceva ce n-ar purta nici bunică-mea, şi, pentru cultura ta generală, află că ea are o viaţă sexuală mai plină decât a mea.

Trase de betelia jeanşilor pentru a-mi permite să-i văd marginea chiloţilor. Am lovit-o peste palmă. Chiar nu mă interesa lenjeria ei intimă.

— Oricine are o viaţă sexuală mai activă decât a ta, ţinând cont că eşti abstinentă de… mult.

Era să spun de când te-ai despărţit de Eugen, dar m-am oprit la timp. Şi apoi, de ce făceam referire la jalnicul ei status amoros, când al meu era chiar sub această limită, zău că nu ştiam!

Roşi.

— De fapt… s-a întâmplat o dată. Cu Gudila.

Tensiunea mi-a scăzut brusc.

— Ce? Tu ştii câţi ani are Gudila? am strigat.

— Câţi are, dom’le? E de vârsta mea.

— Câţi ani are mental… Are vreo cinci. Eşti o amărâtă de pedofilă.

— Taci! Te aude lumea şi te crede! Te asigur că acolo unde trebuie nu e deloc copil, zise, făcându-mi cu ochiul.

Iată că, deşi nu îmi dorisem, aflasem că protejatul meu era dotat şi că faptul că-şi cumpărase o maşină cât Calea Lactee nu avea nicio legătură cu simbolistica falică. Brrr! N-aveam nevoie de o astfel de imagine printre sinapsele mele.

— Dar tu? Nu te-am văzut cu niciun tip de când te cunosc? Sau eşti lesbiană?

Se apropie de mine şi flutură lasciv din gene. Ţuguie buzele şi-mi trimise un sărut aerian.

Zăpăcita! Am împins-o de lângă mine, râzând.

— Păi, dacă nu, atunci, râde ciob de oală spartă. Şi pentru conformitate, notează, tu eşti oala!

Nu se înşela prea tare. Eram un afurisit de vas sub presiune. Apropierea de Marc pornise focul şi acum clocoteam într-o stare de linişte aparentă. Capacul nu lăsa să se vadă nimic, dar, sub el, urgia se dezlănţuise.

Şi-a cumpărat un baby-doll negru, transparent, cu un decolteu până la buric. Despicătura aia indecentă era oricum inutilă. Se vedea totul, fără

nicio excepţie. Dacă Gudila era cel căruia îi pusese gând rău, nefericitul ar face bine să ia nişte pastile de inimă mai înainte.

— Zgârcito! îmi spuse imediat ce-am ieşit.

— De ce zici asta?

— Nu ţi-ai luat nimic, deşi te-am văzut cum îţi fugeau ochii.

— În momentul ăsta al vieţii mele, nu-i loc pentru aşa ceva, am spus.

— Cum adică?

Când se lăsă distrasă de vitrina unei parfumerii şi nu mai aşteptă răspuns, am respirat uşurată. Încercă atât de multe parfumuri că, spre final, nici nu mai ştia care cum miroase. Când n-a mai avut nici măcar un petic de piele neparfumat, a început să le testeze pe mine. A cumpărat unul, până la urmă, mai mult de mila vânzătoarei. Biata femeie i-a desfăcut toate flacoanele alea şi s-a ţinut după ea ca un lacheu perfect instruit.

Apoi ne-am găsit o masă într-un restaurant cu mâncare chinezească, am comandat nişte bucate a căror denumire n-am fost în stare s-o reţin şi am stat de vorbă în tihnă, cu toate sacoşele şi pungile lui Mati la picioare. Ea a preferat un fel de mâncare compus din nişte ciuperci vineţii, iar eu, nişte paste cu pui.

Mi-a povestit cum de a ajuns în braţele debile ale protejatului meu, în timp ce mie începea să-mi devină din ce în ce mai clar că voi muri de foame încercând să prind mâncarea între beţişoarele de

bambus. Chiar dacă apucam ceva, după o perseverenţă de neclintit, bucatele îmi scăpau pe la jumătatea distanţei dintre bol şi gură.

Aventura dintre blânda Mati şi protejatul meu se întâmplase chiar la club, în curtea din spate, peste lăzile de bere. Asta m-a lăsat mută pentru câteva secunde. Nu mi-o imaginasem chiar atât de dezinhibată. Cu beţele criminale suspendate în aer, o priveam pe necunoscuta de la masa mea.

— A fost ceva ciudat, animalic, nu-ţi imagina că suntem îndrăgostiţi. Atracţie, mirosuri, nu ştiu, dar a fost înnebunitor, spuse repede, de parcă asta ar fi reprezentat cine ştie ce motivaţie a gestului ei.

Cu adevărat, frumuseţea se afla în ochii privitorului. Eu nu vedeam în Gudila decât infatuare şi imaturitate flagrantă, pe scurt: un mucos! Ochii mei nu erau deloc potriviţi pentru ca neterminatul să se oglindească în ei.

Făceau ei treabă destul de bună cu alt bărbat.

Alergam nişte tăiţei prin castronelul trapezoidal de carton, când am ridicat privirea şi am văzut-o fixându-mă.

— Am nevoie de o furculiţă. Nu ştiu cum să mănânc cu astea, şi am ridicat până la nivelul ochilor infernala invenţie de murit de foame cu mâncarea-n faţă.

— Uită-te la mine! spuse, şi îmi arătă cu încetinitorul cum se face.

Degeaba, nu reuşeam şi gata. Ea râdea de stângăcia mea.

— Ştii, începu, şi din tonul ei coborât, confesiv, mi-am dat seama că urma să mă întrebe ceva personal, mai devreme când am zis de lesbiene, n-am glumit. Eşti?

Am lăsat beţigaşele pe marginea vasului de hârtie şi am privit-o chiorâş.

— Şi dacă aş fi, ce?

Se aştepta să neg vehement. Reacţia mea a lăsat-o fără fundament pentru întrebarea ce aştepta la rând.

— Păi, ce să fie, nimic, dar eram curioasă. Nu te-am văzut cu niciun tip…

— Dar cu gagici m-ai văzut? am repezit-o.

— Nu.

— Şi atunci? Sau tu eşti OK pentru că umbli cu de-alde Eugen sau că te întinzi cu de-alde Gudila pe lăzile din spatele barului? Heterosexualitatea ta dovedită cu vârf şi îndesat te justifică pe deplin! Iar eu, pentru că nu m-ai văzut cu amanţi de oricare dintre sexe, sunt dubioasă?

— Bine, bine, nu te aprinde! şopti, aruncând priviri panicate înjur. Ne aude lumea.

— Mă doare-n cot de lume!

— Doamne, cât eşti de dificilă! Te întreb aşa, ca între fete.

— Vezi? l-am auzit şi pe Abel vorbind cu Ama. Nu ţi-am zis eu? E plină de nervi, trebuie să se cupleze cu cineva cât mai repede. Ia foc din orice, aşa fac femeile, vorba aia, ne…

Şi-a înghiţit cuvintele când ochii Amei îl săgetară

dojenitori. Cum l-a văzut renunţând, fata nu i-a mai spus nimic. Doar şi-a luat mutriţa ei de ofensată la care apela de câte ori îşi auzea colegul vorbind despre astfel de chestiuni.

— Iartă-mă, Mati! Sunt obosită! am spus, dezamăgită de mine însămi.

Ea şi-a întins mâna peste masă şi mi-a strâns palmele într-ale ei, zâmbindu-mi cu subînţeles.

— E în regulă, te înţeleg. Avem o atmosferă destul de încărcată la club. Cu Anais şi toată nebunia cu interlopii ăia…

Îşi imagina că asta era singura mea problemă pe lume. Credea că ştie. Am zâmbit fără să vreau. Dacă tot a adus vorba despre asta, am prins curaj şi am întrebat-o despre incidentul de seara trecută.

— Nenorocitul ăla, începu ea, a venit cu nişte documente de vânzare a clubului gata redactate şi i-a pretins lui Anais să le semneze pe loc. A zis că altfel îi face, îi drege, ştii cum sunt ăştia… Anais i-a zis că nu poate semna întrucât nu mai este el proprietarul clubului, ci eu.

— Ce? am sărit. Te-a băgat pe tine în rahat?

— Nu, nu, stai! mă opri, supărată.

Îi era ciudă că nu-i împărtăşeam devotamentul pentru şeful nostru. Ştiu că eram diferite, era firesc, dar cât de mare putea să fie deosebirea dintre noi două, pentru ca ea să vadă giuvaeruri acolo unde eu vedeam doar noroi? Eugen, Anais, chiar şi Gudila…

— Chestia e că Nitro n-o să-i mai poată face

nimic acum.

Am izbucnit într-un râs nervos.

— Eşti proastă făcută grămadă! Crezi că ăia se vor opri, odată ce şi-au pus în cap că vor cocina aia de porci a lui Anais?

— Nu e o cocină! făcu ea pe bosumflata.

— Nu e! Bine! S-o ia dracu'! Despre asta vorbim acum?

— Şt! Te rog, calmează-te, ce ai? mă privi cu suspiciune. De la o vreme te enervezi una-două!

— Ha! sări Abel. Ai văzut? zice unu că eşti beat, zice şi al doilea… Te duci, nenică, la culcare!

— Trebuie să zică şi al treilea ca să fie valabil, îl contră Ama. Sintagma corectă e: zice unu, zice şi al doilea, dar când zice şi al treilea…

— Şi? Eşti în stare să spui că unu şi cu unu fac trei, sau cinci, sau treij' de mii, numai ca să mă contrezi pe mine, dacă spun că rezultatul e doi!

„Tăceţi, naibii, aveţi dreptate, sunt beată şi o să mă duc la culcare!", i-am potolit.

Am încercat, cel puţin; se părea că abia se încinsese tărâţa în ei, pentru că s-au dus undeva mai în spate, unde să se poată beşteli fără ca eu să-i aud.

I-am privit. Erau atât de frumoşi! Şi era ceva în ochii lor când se înfruntau. Ceva intens care aducea a pasiune. Obrajii li se înflăcărau, gesturile deveneau ample, limbajul trupurilor devenea elocvenţa întruchipată. Puteam să ghicesc despre ce vorbeau numai după cum gesticulau. O mişcare

a mâinii, a capului, exprima atât de clar, încât înlocuia cuvintele.

M-am întors spre Mati. Iritată, îmi urmărea privirea şi nu înţelegea unde mă holbez.

— Dar tu ce ai cu Anais? mă chestionă când văzu că-i acord întreaga atenţie.

— Dacă tot răscolim rahatul, i-am spus, ce-ar fi să-mi povesteşti ce-i cu ataşamentul ăsta ciudat la tine? Hai, nu fi dificilă, te-ntreb aşa, ca-ntre fete! am tachinat-o uzând de aceeaşi formulă folosită de ea mai devreme.

M-a privit, muşcându-şi buza inferioară.

— Oriana, tu pari să iei totul în râs. Pentru tine, tot ce mi se întâmplă mie e o greşeală. Te-ai bucurat când Eugen s-a despărţit de mine, ai ridicat din sprânceană când ţi-am zis de Gudila, şi de câte ori vine vorba de Anais ai o atitudine agresivă.

Nu mă aşteptam s-o aud spunând aşa ceva. Luam totul în râs? Nu mi se părea că aşa fac. Că încercam s-o iau mai uşor, da, era adevărat. Cum naiba să iei altfel o lume în care trebuie să te zbaţi, uneori împotriva tuturor, ca să păstrezi un suflet? Dar, evident, ei aşa i se părea. Asta m-a durut. Ţineam la ea din tot sufletul. Afecţiunea mea se îndrepta în primul rând asupra ei şi abia apoi asupra celorlalţi. Era familia mea şi era o problemă dacă nu reuşeam să-i transmit asta.

A fost rândul meu să-mi pun palma peste a ei. Am privit-o în aşa fel încât adevăratele mele

sentimente faţă de ea să nu mai ajungă distorsionate la destinaţie. Toate protecţiile au fost ridicate şi am lăsat-o să vadă tot.

Mi-a zâmbit afectuos. Nu prea aveam obiceiul să devin sentimentală, dar ochii mi s-au umezit tară voie.

— Hei, ce e? mă întrebă ea căutându-mi privirea.

Era a doua oară de când devenisem recuperator când simţeam că tensiunea se acumulase în mine peste limita suportabilă. Şi observam că starea aceea de panică nelămurită, de teamă fără formă concretă, mă învăluia din nou, mă încercuia ca un inamic perseverent şi dădea foc parapeţilor de apărare, ce ardeau apoi mocnit, cu o forţăm cu atât mai devastatoare cu cât nu se lăsa nici măcar ghicită.

— Nimic, totul e în ordine, i-am răspuns. Apoi, compunându-mi o meclă jovială: Care-i povestea cu Anais? Miros ceva cu nasul meu îndelung antrenat?

I-am făcut cu ochiul şi asta a înveselit-o.

— Poţi să-mi spui orice şi nu lua în seamă mimica feţei mele. E prea expresivă, a naibii, uneori dă prea mult din casă. De exemplu, poţi să-mi spui că ţi s-au aprins călcâiele după piciorului Podului Grant, jur că n-o să mă mir!

Izbucni în râs cu capul dat pe spate. Îmi plăcea când râdea aşa, cu toată faţa. Mie mi-a venit inima la loc. Restabilisem buna dispoziţie. Noi două n-aveam nimic de împărţit, dar iată că uneori

spiritele se inflamau şi tară să fie alimentate.

Se aplecă spre mine, privi în jur, circumspectă, şi rosti abia auzit.

— La început, când m-am angajat la bar, am avut o aventură cu Anais.

Ochii dădură să mi se umfle în cap ca baloanele, dar mi-am amintit iute că trebuia să-mi controlez expresivitatea chipului. Mi-am reţinut cu greu surpriza, şi am încercat, în schimb, să arăt la fel de placid ca unul întrebat pe stradă cât e ceasul.

Mati izbucni iar în râs.

— Tu chiar ai o moacă trădătoare! Se vede cât de sforţezi să nu pari ca lovită de trăsnet! Grimasa asta e grăitoare-n draci! Oricum, spuse după o pauză de respiraţie, n-a fost ceva serios, sau poate că ar fi fost, dar n-am putut să accept faptul că se culca şi cu bărbaţi. A fost un gentleman şi a acceptat hotărârea mea. Apoi l-am cunoscut pe Eugen… Ştii restul!

Rămăsesem cu ochii la ea, cu bărbia sprijinită în palmele unite. Mintea mea refuza să închege o scenă în care Mati şi Anais să arate firesc într-un cuplu. Ea era mult prea maleabilă pe opiniile şi convingerile altora, chiar dacă nu se pupau cu ale ei, enervant de îngăduitoare, stăpânită de un altruism luat deseori drept prostie, pe când el era o stâncă. Una deşucheată, dezgustătoare, iritantă, dar al dracului de stăpână pe teritoriul ei. Era îndărătnic la modul extrem. Nu accepta alte păreri în afară de ale lui, chiar dacă îşi dădea seama că

erau mai bune. Stăruia cu îndârjire, total lipsit de flexibilitate ca totul să se facă după dorinţa lui. Era persoana cel mai uşor de antipatizat din univers.

Telefonul începu să vibreze în buzunarul jeanşilor. Mati era lângă mine; mai rămâneau Marc şi Gudila. N-aveam chef de niciunul.

— Îţi vibrează mobilul, spuse Mati.

Am ignorat în continuare şi mi-am concentrat atenţia asupra pastelor cu piept de pui. Nu reuşeam să apuc nimic.

— Of! exclamă Mati. Mă duc să cer o furculiţă, mi se rupe inima când te văd!

Când se depărtă de masa noastră, am scos repede mobilul şi m-am uitat la ecranul lui. Numele lui Marc clipea insistent pe ecranul albastru.

La naiba! De ce îmi ieşise în cale bărbatul ăsta? Cu şleampeţi ca Vincent, Gudila sau Miron mă descurcam eu. Era mai greu cu un tip ale cărui trăsături fizice, şi nu numai, se îngemănau cu precizie într-un exemplar masculin de excepţie. Asta nu însemna nici că era coborât din vreo revistă ce preamărea frumuseţea bărbătească, aşa cum fusese bietul Johnny, nici că moralitatea lui era dintre cele mai vrednice. Era un individ fără scrupule, lipsit de compasiune, un criminal dovedit. Cu toate astea piesa de puzzle întruchipată de el se îmbina perfect cu cea care eram eu.

— Ia să vedem cine te sună! se auzi vocea lui Mati în spatele meu.

Se apropiase pe când eram atentă la ecranul

mobilului şi, într-o clipă, mi l-a smuls din mână.

— Marc! Cine-i Marc? se miră. Alo! Marc, dragă! Oriana nu-i aici! Probează rochii de mireasă, mâine se mărită, puiule! Să-i transmit ceva? Alo! Alo! Pf! Mi-a închis.

Îmi înapoie telefonul.

— Cine-i ăsta?

Nu puteam să-i răspund. Rămăsesem cu mintea golită de orice fel de reflecţii. Ce-o apucase să spună de rochii de mireasă la puţin timp după ce îmi amintisem de scena din trecut, alături de prietenele mele pierdute?

Era un mister şi acesta, la fel cum era faptul că simţea vag apropierea de cele două puteri de Dincolo. Pentru ea totul rămânea doar un sentiment, nici măcar nu-l lua în serios, dar pentru mine reprezenta un semnal de alarmă. Vecinătatea cu mine începea s-o influenţeze. Gândul că la un moment dat ar trebui să mă îndepărtez de ea pentru a o salva de înrâurirea forţelor nimicitoare ce sfâşiau vremelnica existenţă a oamenilor, mă sfârteca. Găseam în ea, ca un fel de îndrumare, calea spre acasă.

Culorile vieţii de dinainte de întoarcere începeau să se estompeze. Ca şi când asta aş fi trăit dintotdeauna.

Asta ne era menirea, spusese Amadeus la prima noastră întâlnire. Nu-l crezusem atunci. Nu crezusem pe nimeni, de fapt. Abia acum începeam să simt că am un rost. Vedeam lumea cu alţi ochi.

Dizgraţia în care se zbăteau cei mai mulţi dintre tovarăşii universului meu actual, părea mult mai viguroasă decât spălăceala aparentei siguranţe ce mă înconjurase înainte. Viguroasă într-un sens violent – dar, Doamne, atât de vie!

Murisem şi, oricât de necrezut ar putea să vi se pară asta, astfel îmi găsisem drumul. Cine ar fi crezut vreodată că voi ajunge să spun: Am murit, din fericire?

Probabil că reflecţiile îmi imprimau tot felul de contorsiuni involuntare pe chip, pentru că Mati lăsase telefonul din mână şi îşi bulbuca spre mine ochii ei de căţel milog.

— Aş da câteva zile din viaţă să aflu la ce te gândeşti acum! spuse.

— Ai face o afacere al naibii de proastă, am râs. Gânduri mai plicticoase ca astea n-ai să mai găseşti. Ai plânge după zilele alea.

— Chiar şi aşa! Am aşa, un sentiment ciudat în legătură cu tine. Nu ştiu ce e, nu pot să-l apuc, dar…

— Sentiment ciudat? am dat-o în glumă cu toate că sângele îmi coborâse în tenişi. Nu-ţi face iluzii, gagico. Nu sunt lesbiană. M-ai tot frecat la icre cu preferinţele mele sexuale. Cred că tatonezi terenul, stricato! Mută-ţi gândul! Nu pui tu labele pe trupul meu de zeiţă!

Nu se gândise la asta, evident, dar am forţat nota pentru ca gândurile să i se îndepărteze de orice i-ar fi trecut prin cap. Cred că reuşeam. Ochii

i se făcură oblici, împinşi în sus de muşchii obrajilor. Râdea.

— Să-mi iau gândul de la tine, zici? intră ea în joc.

— Aham!

— Cine ţi-a furat inima? Am un feeling că e vorba de drăguţul ăsta de Marc. L-am băgat în boală când a auzit că te măriţi. Cine e?

După fiorii ce mă tocaseră mai devreme, era vremea ca alţii, de altă natură, să mărşăluiască întru tâmpirea mea. Sângele şi-a regrupat globulele şi a năvălit în pântece. Aşa am aflat şi eu că mai am trup. Levitam în afara lui şi tot ce mai rămăsese din mine era inima, ce pompa de zor.

— Ha! Ha! Nici nu trebuie să mai spui ceva! hohoti Mati. Te-ai făcut roşie la faţă.

— M-am făcut roşie la faţă de nervi că nu pot mânca…

— Eşti o maestră a diversiunilor, dar nu-mi scapi tu! Cine-i Marc? Dacă nu-mi spui, mă supăr. Tu ştii o mulţime de lucruri despre mine, iar eu, mai nimic despre tine. E adevărat că te porţi în aşa fel încât pari să n-ai mare brânză de spus, dar pe mine nu mă duci. Nu mă duci! încheie cu trei bătăi scurte în tăblia mesei.

— Ce hotărâre pe tine! am tachinat-o. Nici tu nu mi-ai spus mie de Gudila, am aflat azi. Aşa că nu mai face pe sfânta străvezie a dezvăluirilor prieteneşti, că locul ăla e deja adjudecat.

— Sfânta străvezie? Ce naiba mai e şi asta?

— Habar n-am! Aşa mi-a venit să zic!

Hazul ce ne cuprinsese devenea din ce în ce mai zgomotos. Atrăgeam atenţia. Şi pentru că ea mâncase deja, iar mie îmi dispăruse apetitul, am hotărât să plecăm.

Ne-am agăţat pungile de braţe şi am străbătut puhoaiele de cumpărători sau simpli privitori până la imensa uşă turnantă ce se rotea automat şi prindea între foile ei de geam pe cei care voiau să intre sau să iasă.

Mergeam în spatele lui Mati, cărându-i pungile cu pantofi şi mărgele colorate, când am nimerit în mijlocul unei găşti de sportivi străini. Unul m-a întrebat ceva într-o limbă necunoscută, i-am răspuns în engleză că nu înţeleg şi am dat să ies dintre ei. Bareta pungii s-a agăţat de gaica de metal a genţii unuia dintre bărbaţi, hârtia s-a sfâşiat şi toate şiragurile alea multicolore s-au împrăştiat pe podeaua lucioasă a mall-ului.

Mati se pierduse deja pe uşa rotativă. Am tras o înjurătură şi m-am aplecat să adun gablonţurile. Străinii mi-au sărit în ajutor, recuperând ce se răzleţise printre picioarele lor. M-am aplecat să apuc un astfel de obiect şi am simţit o stare de greaţă, de parcă aş fi mâncat prea mult şi stomacul s-ar fi răzvrătit. Nu mâncasem prea mult, nu mâncasem deloc. Capul îmi părea atât de greu, că ajunsesem să cred că nu-l voi mai putea ridica în veci. Şiragul de bobiţe colorate se multiplică deodată. Picături pestriţe îmi jucau prin faţa

ochilor. Întindeam mâna spre ele, dar nu atingeam nimic. Ce naiba mi se întâmpla?

— Are you OK? se auzi o voce.

Mi-am frecat ochii cu palmele şi am clipit cu putere.

— Let me help you.

Un braţ ferm m-a ridicat şi m-a susţinut în poziţie bipedă. Ca prin ceaţă îl zăream pe unul dintre străini cum aşeza ceva într-o punguţă, bijuteriile lui Mati, mai mult ca sigur.

Mi le-a întins. Vederea îmi revenea şi starea aceea de greutate se dispersa şi ea.

Şi nemernica aia de Mati unde o fi? Chiar n-a observat că nu sunt lângă ea?

— I'm OK now! Thank you! am bălmăjit, încercând să mă desprind din braţele străinului.

— Are you sure?

Am aprobat din cap. El mi-a dat drumul, mi-a studiat stabilitatea echilibrului cu ochi de cunoscător şi, abia după ce s-a convins că eram în regulă, mi-a zâmbit şi a plecat după colegii lui.

Uşa turnantă se afla la câţiva metri de mine, iar eu m-am pomenit întrebându-mă cum naiba voi străbate distanţa aia ce, parcă, se mărea cu fiecare clipire a pleoapelor. Slăbiciunea se înverşuna să-mi înmoaie membrele şi să facă din orice pas o misiune imposibilă. Mă apropiam de uşă şi, ca şi când de la ea provenea starea mea de rău, senzaţia de sleire recăpăta terenul pierdut. Umărul meu stâng se înfipse în al altcuiva cu o asemenea

forţă, încât aproape îmi schimbă direcţia. Am întors capul, extenuată. „Nişte ochi ca de mură catifelată îi fixau pe ai mei. Moaca mea perplexă se reflecta clar în privirea fetei care se oprise şi mă fixa la fel de împietrită. Era o senzaţie familiară. Nu ştiu de ce se afla în amintirea mea, însă acolo îi era locul. O emoţie puternică m-a zguduit deodată, spărgând obscuritatea ce îmi împăienjenise spiritul până atunci.

În faţa mea se afla Astrid.

Capitolul XI

Un tremurat convulsiv a pus stăpânire pe mine. Cu greu mi-am dezlipit tălpile tenişilor de podeaua aia şi cu un aer de nebun violent, evadat din ospiciu, am dat buzna pe uşă. Am fost nevoită să îmbrâncesc o bunică ce se mişca în ralanti, împiedicându-mă să pun, cât mai rapid, distanţă între mine şi stafia din trecut. Nu ştiu cum de m-am trezit afară, pe trotuar, însă mâinile îmi erau goale, nici urmă de pungile lui Mati. Am continuat să alerg, fără să mă uit în urmă. Abia după ce am ajuns în dreptul ultimului şir de maşini din parcare m-am oprit în spatele uneia, m-am trântit cu spatele sprijinit de o roată şi am încercat să mă potolesc.

Cu mâinile mişcându-se de capul lor, am apucat telefonul şi l-am sunat pe Marc. Nu ştiam cu cine altcineva să vorbesc.

— Oriana! Casă de piatră! îmi răspunse.

— Ce?! am gâfâit.

— Am aflat că te măriţi, scumpete! Să-mi trimiţi invitaţie! continuă în acelaşi stil.

— Marc, taci dracului! Tocmai am dat nas în nas cu Astrid! am strigat, enervată.

— Şi asta cine mai e?

— O prietenă foarte apropiată din prima mea viaţă.

Tăcere! Marc părea că înlemnise.

— Marc…

— Ştie că ai murit?

— N-auzi că era apropiată? M-a condus pe ultimul drum.

— Penultimul.

— Ce?!

— Nu contează! A dracului treabă! Unde eşti? Ce cauţi acolo? izbucni după ce i-am spus unde mă aflam.

Începusem din nou să tremur. Ochii mi se împăienjeneau. M-am ridicat şi am privit peste capota maşinii, spre intrarea în mall. Astrid ieşise după mine şi privea derutată în toate direcţiile. Părea năucă. Lacrimile îmi ţâşniră, fierbinţi. M-am lăsat să cad la loc, pe zgura murdară.

— Oriana! se auzea vocea disperată a lui Marc. Oriana!

— Sunt aici, i-am răspuns.

— Oh, pe toţi dracii! Am crezut că te-au extras! spuse, uşurat să-mi audă vocea.

Ţineam telefonul la ureche fără să rostesc vreun cuvânt. La fel şi Marc. Îi auzeam doar respiraţia agitată.

— Marc, de ce taci? am şoptit cu glasul înecat în lacrimi.

Oftă.

— Nu ştiu ce să spun, Oriana! S-ar putea să nu te mai văd niciodată.

— Oare ce se va întâmpla cu mine după extragere?

— Nu ştiu. Nu s-a mai întors nimeni să povestească. Oriana! Vrei să vin?

— Ce rost ar avea? Nu voi mai fi în Chaos când… Doar… stai cu mine la telefon…

În receptor se auziră câteva zgomote înfundate.

— Marc!

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Minţea. Respira ca şi când ar fi făcut efort fizic.

— Te ascult, continuă.

Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi mi-am suflat nasul. L-am auzit pe Marc râzând.

— Nicio ţipă nu şi-a mai suflat mucii în timp ce vorbea cu mine la telefon.

Am zâmbit.

— Îmi imaginez.

Auzeam zgomote de tot felul în telefon.

— Marc, ce naiba faci acolo?

— Cu cine voiai să te măriţi? mă întrebă.

— Cu dracu’ din gârlă! Mati te-a luat la mişto. Cine naiba ar vrea să se încurce cu o tulburată ca mine?

— Ştiu eu câţiva.

— Câţiva?! Şi mie de ce nu mi-ai spus?

— Şi să ţi se urce la cap? râse. Şi aşa nu-ţi ajungea nimeni nici cu prăjina la nas.

— Serios? m-am alarmat.

— Glumesc.

Iarăşi, zgomotele alea ciudate. Nu l-am mai întrebat ce face. Nici nu mai avea importanţă. Secundele mele se scurgeau cu rapiditate.

— Marc…

— Da.

— Ştii pe cineva care a fost extras?

— Nu. De ce întrebi?

— Vreau să ştiu cât timp mai am aici.

— Habar n-am! Se spune că se întâmplă aproape instantaneu, în momentul când recuperatorul se află singur… Oriana! Eşti singură acolo?

— Da.

— Ieşi în aglomeraţie! Nu vor risca un circ public extrăgându-te din mijlocul mulţimii…

— Nu, Marc. N-aş face decât să amân inevitabilul.

— Atunci, vrei să stăm la telefon până va veni momentul?

— Da.

— Sunt flatat că m-ai ales pe mine. Şi ce ar trebui să vorbim în astfel de momente?

— Nu cred că există tipare de discuţii pentru anumite momente. Spune ce-ţi trece prin cap.

S-a apucat de bătut câmpii. O făcea cu atât de mult farmec, că m-am pomenit zâmbind. Închisesem ochii, ascultând silabele ce mi se succedau în ureche, tămăduitor, în momentul acela aveam senzaţia că vocea lui va fi singurul lucru căruia îi voi duce dorul Dincolo. Presupunând că aveam să păstrez conştiinţa lucrurilor petrecute aici, în Chaos. Şi chiar dacă amintirile mi-ar fi şterse, cea cu Marc era atât de puternică încât mă îndoiesc că ar dispărea orice urmă.

Îmi povesti despre nişte peripeţii din copilărie cu prietenul care, peste ani, ajunsese să-l ucidă. Nu-i purta pică. Nici n-ar mai fi avut cui. Băiatul îşi pierduse minţile, torturat de povara crimei. Îl vizita, din când în când, la ospiciul unde îl internase familia. Nu-l recunoscuse. Devenise o legumă cu privire bleagă, cu mintea golită de orice ar fi putut să-l transforme într-o fiinţă raţională.

Dintr-odată, nu ştiu ce mă lovi. Gura vorbi fără să fie conectată la creier.

— Ştii, ar fi păcat să plec fără să ţi-o spun…

— Ce anume, Oriana? se întrerupse din povestit.

Felul cum suna numele meu rostit de el mă tulbura.

Celule din anumite părţi ale corpului meu palpitau şi mă emoţionau atât de tare, că puteam să leşin.

Buzele mi se încleştaseră. Nici de ale naibii nu

voiau să mă lase să-i spun lui Marc că simţeam ceva pentru el. Aveam unica ocazie să i-o spun. Ce rost avea s-o ţin doar pentru mine? Nu ştiu dacă Dincolo aveam să mai păstrez cu mine simţămintele avute în Chaos. Dar, dacă ar fi fost să rămână, cum aş fi putut să duc povara gândului că el n-a ştiut niciodată?

— Marc, cred că sunt îndrăgostită de tine! am spus cu viteza luminii, de teamă să nu mă răzgândesc şi să întrerup şirul cuvintelor.

M-am încovrigat şi mai abitir, imaginându-mi prosteşte că aveam să dispar cumva. Din parcarea aia, din Chaos, de Dincolo, de peste tot. Să nu mai rămână nimic din mine. Nu-mi imaginam că după ce voi recunoaşte dulcea mea suferinţă de câteva luni încoace aveam să mai fiu în stare să respir. Şi totuşi, o făceam. Cu forţă. Inspiram aer cu dorinţa celui ce îşi dorea să îmbutelieze dintr-o singură sforţare oxigenul necesar pentru o viaţă întreagă.

Tăcea. În schimb auzeam paşi grăbiţi. Se apropiau de locul unde mă ascunsesem.

— Crezi?

Vocea nu se auzea din telefon, ci la doi metri de mine. Inima mi s-a făcut cât un purice. Am privit întâi la pantofii bej, apoi la jeanşii rupţi în genunchi şi, mai sus, la tricoul în culoarea untului. Marc stătea în faţa mea, cu telefonul într-o mână şi cu cea mai aprinsă expresie de îngrijorare văzută vreodată pe chipul cuiva. Dacă vocea lui din telefon mă liniştise întrucâtva, prezenţa la câţiva

metri de mine îmi adună tot sângele în obraji. Când am avut curajul să ridic privirea mai sus, spre ochii lui, am văzut că erau aprinşi ca ai unui bolnav măcinat de febră.

— Nu ţi-e ruşine să-mi spui asta? zise cu un ton plin de furie abia ţinută în frâu.

Mi-am ascuns chipul, strângându-mă ca un fetus, cu braţele încrucişate în jurul genunchilor.

Se apropie de mine, mă mângâie pe păr şi mă sili să-l privesc. Îmi prinse umerii şi mă ajută să mă ridic.

— Spune! Nu ţi-e ruşine? Vei fi extrasă, iar eu voi rămâne ca un idiot cu gândul la declaraţia ta. Ţi se pare că îţi poţi permite să te joci cu mine?

— M-am gândit că aşa e corect... am bâiguit, uluită de reacţia lui.

Nu îndrăzneam să-l privesc în ochi, mă uitam oriunde în altă parte.

— Uită-te la mine când îţi vorbesc! strigă.

Am înghiţit un nod şi am făcut ce mi-a cerut. Era crud să-i privesc ochii, ştiind că voi fi lipsită de ei de acum încolo. Încleştarea dureroasă a chipului acela frumos se risipea pe măsură ce se disipa în irisurile mele. Mi-a şters lacrimile cu palmele.

— Nici eu nu ţi-am spus că ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut în ambele mele vieţi.

Am fost dezamăgită că doar ochii mei îl atrăgeau. Aş fi vrut să-i plac pe de-a-ntregul.

Se apropie şi mai mult de mine, apucă o şuviţă neagră, îmi dădu bretonul de pe frunte, apoi mâna

îi coborî până sub bărbie. Îmi ridică faţa. Dacă m-aş fi mişcat, puţin doar, l-aş fi atins.

— Şi părul îmi place la tine, şi buzele…

— De ce-mi spui toate astea?

— Ca să vezi şi tu cum mă simt.

— Le spui doar ca să-mi dai o lecţie sau…

Cuvintele n-au mai găsit puterea să iasă când mâna lui stângă ajunse în spatele gâtului meu, susţinându-mă cu delicateţe. Îmi trase capul spre el. M-am trezit ridicându-mă pe vârfuri. Buzele lui le atinseră pe ale mele, dar nu mă sărută. Doar stătea aşa. Ardeam. Palmele lui pe trupul meu, fruntea lipită de a mea şi apropierea atât de primejdioasă a buzelor noastre făceau să nu mai fiu conştientă de nimic în jurul meu. Mă rugam doar să nu fiu extrasă chiar acum.

Îl simţeam emoţionat. Trupul îi tremura. Asta mă stârnea, mă făcea să doresc mai mult. Nu-mi spusese că simte ceva pentru mine, dar braţele lui peste pielea mea şi felul grijuliu în care mă îmbrăţişa, de parcă aş fi fost din coajă de ou, îmi transmiteau informaţii exacte.

Am îndrăznit şi, ridicându-mă pe vârfuri cât am putut de mult, l-am sărutat. Mi-a răspuns. Mâna dreaptă i-a alunecat spre talia mea şi m-a lipit de el. Pământul se învârtea cu mine de parcă aş fi fost într-o centrifugă. Buzele lui le pârjoleau pe ale mele, voiau să mă absoarbă cu totul. Mă strângea atât de tare că abia mai puteam respira.

Cui naiba i-ar mai fi ars de respiraţie într-un

moment ca ăsta?

— Mincinosul! auzi! Doar ochii îi plac! chicoti Abel. Ar tăvăli-o aici între maşinile astea!

— N-o place deloc! izbucni Ama, înciudată de faptul că împărţeam cu pierdutul momentul acela incendiar de apropiere fizică. E un nenorocit şi ar profita de oricare fată!

— Ba da! Energia dintre ăştia doi ar putea alimenta un oraş întreg pe o perioadă de o lună. Şi doar se pupă! Da ia să facă sex!

— Sex! pufni Ama. Oriana nu va face niciodată sex. Dragoste, poate, dar nu sex.

— Dragoste, sex, tot un drac! râse Abel.

„Căraţi-vă de aici!” le-am ordonat, ameţită de îmbrăţişare.

S-au conformat. Abel, extrem de încântat, iar Ama, cu toate corăbiile înecate.

Marc îşi desprinse buzele de ale mele şi îmi şopti la ureche:

— Trebuie neapărat să fac dragoste cu tine!

Am înţepenit. Asta îmi spusese în vis! Şi tot ca în vis, i-am răspuns, nesigură.

— Păi, dacă e neapărat, atunci s-o facem!

— Mă scuzaţi, aş vrea să scot maşina… dacă nu vă deranjez… se auzi o voce necunoscută.

Ne-am desprins unul de altul, cu certitudinea că rupeam în două un întreg, şi cu ochii tulburi, ca nişte drogaţi, ne-am întors spre cel ce ne vorbise. Era un tânăr, roşu tot la faţă. Ne privea, îngrozitor de jenat. Naiba ştie de când stătea acolo şi ne

studia!

— Aăă, hm, vreau să ies cu maşina din parcare şi… cum dumneavoastră eraţi… nu puteam…

Abia atunci mi-am dat seama că eram lipită de maşina omului, şi că Marc aproape mă strivise între corpul lui şi tabla caroseriei. Ne-am ridicat jenaţi, ne-am aranjat hainele şi am încercat să redevenim sobri. N-am zis nimic, ci, ţepeni ca două mumii, ne-am îndepărtat de tânărul ce nu-şi lua ochii de la noi.

Marc mă ţinea strâns de mână. Ai fi zis că-i era teamă că, dacă ar fi slăbit strânsoarea, cei de Dincolo m-ar fi extras. Era grav. Seriozitatea asta rece i-am văzut-o prima oară când am dat cu ochii de el la club. Mă trăgea după el fără să spună nimic. M-a instalat în maşina lui, a urcat lângă mine şi a pornit motorul.

Habar nu aveam încotro conducea şi nici nu mă interesa. Putea să mă ducă oriunde, dacă eram cu el, totul era perfect. Nu l-am întrebat nimic. Felul hotărât în care privea afară, la şosea, mă intimida şi, chiar dacă am avut intenţia să spun ceva, am renunţat.

Am ajuns în dreptul unei case, a cărei uşă de garaj s-a deschis automat când botul maşinii s-a apropiat. M-am dat jos şi am privit buimacă spre construcţia pe două nivele.

— Aici stai tu?

— Da.

— Aici te-ai întors?

— Nu, într-o cocioabă ca a ta. Bugetul celor de Dincolo nu-şi permite extravaganţe cu slujbaşii de teapa noastră.

— Atunci? A cui casă e asta?

— A mea.

— De unde naiba ai atâţia bani? Cu ce te ocupi de ţi-o permiţi?

— Fac un pic din toate.

Mă apucă de braţ şi mă trase în casă. Eu nu-l slăbeam cu întrebările.

— Ai zis că eşti barman…

— Eronat. Am spus că am fost, mă corectă pe când mă introducea în livingul spaţios, mobilat după ultimul răcnet.

— Acum ce faci?

— Dacă-ţi spun, va trebui să te omor, se aplecă asupra urechii mele.

— Nu va fi nevoie, voi fi extrasă oricum. Spu…

Gura lui s-a abătut asupra buzelor mele. Îmi prinsese slăbiciunea. Cu un sărut ar fi putut să mă convingă de orice şi-ar fi dorit.

— Ţi-e foame? mă întrebă, desprinzându-se de mine.

L-am privit ca pe un nebun. De ce naiba nu se grăbea?

Puteam să fiu extrasă în orice clipă. Am venit aici să facem dragoste sau doar mi s-a părut mie?

— Nu prea, am răspuns, făcând eforturi să nu par prea dezamăgită de lipsa lui de interes faţă de intimitatea promisă.

— Bei ceva?

Nu mai băusem alcool de când mă întorsesem, dar acum parcă îmi făcea cu ochiul sticla mare de whisky ce se odihnea pe băruleţul mic, artificiu delimitator al spaţiului dintre bucătăria deschisă şi restul încăperii. Mai bine să fiu ameţită când voi fi extrasă.

Am apucat un pahar şi mi-am turnat singură.

— Nu se pune atât de mult, mă mustră Marc.

— Se pune cât vreau eu! i-am replicat.

Am luat paharul şi m-am trântit pe canapeaua din piele albă.

Odată cu gura zdravănă de alcool, a început să-mi vină mintea la cap. Probabil că avea să se culce cu mine doar din milă. Aveam să fiu extrasă şi tăvăleala aia n-ar fi fost decât un gest de supremă compasiune pentru una ce n-avea să mai simtă în veci astfel de senzaţii.

Pregătea de mâncare. Fast food. Previzibil. Nu-l vedeam feliind ceapă, tocând leuştean sau potrivind ciorbe de sare. Cu ochii la el, iritată, nici eu nu ştiam de ce, am dat pe gât tot paharul de alcool. O arsură cumplită mi-a paralizat esofagul, apoi mi-a cuprins şi stomacul. M-am strâmbat.

— Pf! l-am auzit. Dai băutură la copii!

Clătina din cap, mustrător.

— Nu sunt copil!

Pentru a-mi demonstra spusele, m-am apropiat de bar şi mi-am mai turnat un pahar plin.

— Vei fi beată criţă!

Mi-am reluat locul pe canapea. A venit şi el cu un platou cu brânză, măsline, carne friptă şi câteva felii de pâine. S-a aşezat în faţa mea.

Stăteam cu nasul în paharul de whisky, fără să-l privesc. Tot din poziţia aia am spus:

— Te superi dacă nu vom face... ce am spus că vom face?

— Mi se pare o hotărâre înţeleaptă, a răspuns calm.

M-am uitat la el. Îmi susţinea privirea, impasibil. Pulsul mi s-a accelerat, aruncându-mi, iarăşi, tot sângele în cap. Cred că mă înroşisem ca un rac.

Primise sugestia mea cu prea multă seninătate. Asta îmi doream să facă, dar, cine naiba să mă înţeleagă, mă simţeam dezamăgită. De ce avea un astfel de efect asupra mea? Să fi fost doar faptul că arăta atât de bine? Sau pentru că părea atât de relaxat în timp ce eu mă topeam, făcută praf şi pulbere între sentimente ce se excludeau reciproc, incompatibile la modul extrem, dar sălăşluind împreună graţie unui armistiţiu încălcat şi reproclamat la fiecare secundă? Să fi fost ochii ăia ce păreau că văd dincolo de paravanul ridicat de mine?

— OK, am spus, înghiţind nodul din gât.

— Am face-o din motivul greşit, spuse ca şi când ar fi înţeles ce-mi trecea prin cap.

— Îhâm, am încuviinţat cu pleoapele coborâte.

— Ne-am întreba mereu care naiba ar fi ăla.

OK, bine, am înţeles, n-o mai întoarce pe toate

părţile!

— Eşti într-o stare extremă şi deciziile luate ar…

— Încerci să găseşti scuze ca să nu te culci cu mine? am strigat enervată de insistenţa lui în a găsi justificări.

Cuvintele mi-au scăpat înainte să le pot opri, pline de curajul căpătat din gradele băuturii.

L-am fixat cu hotărâre. Şi el făcea la fel. Ţinea bărbia în pumn şi cu degetul arătător îşi mângâia buza inferioară. Zâmbi. Arăta atât de bine! Iar eu mă simţeam atât de ameţită şi atât de tristă. Dacă ar fi fost doar un pic mai urât, aş fi fost împăcată cu mine. Ochii mi se împăienjeneau şi îl vedeam pe Marc în mai multe exemplare. O, nu! Abia îi făceam faţă când nu era atât de diabolic multiplicat.

Venea spre mine sau halucinam?

Să renunţi la viaţa din Chaos tocmai când ea începea să fie mai apetisantă, să-ţi zâmbească cu toţi dinţii, frumos aliniaţi într-un şirag strălucitor, când braţele ei vânjoase te cuprindeau în braţe şi parfumul pieptului tare te ameţea cu miresme vrăjite, făcute din esenţă de senzualitate…

Când m-am trezit, a durat ceva până am înţeles unde mă aflam.

O cameră zugrăvită într-o culoare deschisă, cu perdele albe, abia vălurite de un pui de vânt strecurat ca un şirengar prin deschizătura ferestrei. Mirosea frumos, a vanilie. Cearşafurile moi îmi aduceau aminte de cele din camera mea de copil. Mătuşa le spăla cu detergent fin, apoi le

limpezea în balsam cu miros de flori.

Nu m-am putut abţine şi am făcut ce făceam în toate dimineţile mele liniştite. Am întins palmele şi picioarele executând mişcarea aripilor unui fluture. Fluturele meu avea aripi albe cu mici stropi de auriu.

Cu mâna stângă am simţit un trup lângă mine, în pat. Am întins şi piciorul. Am dat de alt picior, care nu era al meu. Am sărit în şezut, cearşaful mi-a picat de pe trunchi şi am văzut că sunt goală, cu excepţia bikinilor mei de fată cuminte, albi cu ursuleţi roz. L-am ridicat la loc dintr-o mişcare fulgerătoare.

Marc a deschis ochii şi a zâmbit. S-a ridicat într-un cot şi m-a privit.

Fir-ar! Chiar şi abia trezit din somn arăta ca un zeu! Avea bustul gol. Pielea avea culoarea mierii. Mi-am imaginat că iubitele lui îl muşcau des, încercând să vadă dacă şi gustul era acela al divinului nectar. La naiba! Eu aşa aş fi făcut!

— Marc! am sărit din pat, încercând să scap din vraja ochilor lui şi trăgând tot cearşaful după mine. Ce s-a întâmplat? Nu cumva am făcut…?

Şi fără să-mi pot controla impulsul am dus mâna spre pubis, pipăind cu luare aminte toată zona intimă.

— Nu. N-am făcut nimic, râse Marc, amuzat de gestul meu caraghios.

— Pfiu! am respirat, mai liniştită.

— Ştii, egoul meu s-ar simţi mai bine dacă nu te-

ai arăta chiar atât de uşurată! chicoti pe când se dădea jos din pat.

Purta o pereche de pantaloni de pijama bleumarin.

— De ce naiba sunt despuiată?

— Pentru că ai vărsat ditamai paharul de whisky pe tine, aseară, când ai leşinat.

— Am leşinat? am întrebat, incredulă.

— Da. Îmi datorezi o canapea nouă, de piele albă. Alcoolul s-a îmbibat în ea şi livingul meu miroase ca o distilerie. Cine o să vină pe la mine o să creadă că sunt vreun beţivan.

— Te referi la gagicile care or să vină la tine... a rostit iar gura mea, uitând să comunice cu creierul.

Doar v-am spus că mă ia gura pe dinainte când sunt nervoasă!

Zâmbi.

— Şi la ele.

— Unde sunt hainele mele? Şi de ce naiba n-ai dormit în altă parte? am întrebat, iritată de imaginea altor femei perindându-se prin casa asta frumoasă.

— La gunoi! răspunse în timp ce-şi trăgea un tricou alb peste cap. Doar nu era să mă apuc să le spăl. Şi te-am vegheat până târziu şi am adormit. Dă-mă în judecată!

— M-ai vegheat la bustul gol? Dac-o făceai purtând un tricou, crăpai?

— Doar aşa stau la mine în casă, ai vreo problemă cu asta? Te-a pocnit cumva vreun fior de

sfială? Ai uitat pentru ce am venit aici? Mă faci să par un nenorocit de violator.

Am expirat scurt, sacadat.

— Cu ce mă îmbrac?

— În camera de oaspeţi am un dulap plin cu hainele Luanei, spuse indiferent. Vezi ce ţi se potriveşte de acolo.

Ieşi, lăsându-mă mută de uimire şi indignare. I-am auzit paşii în timp ce cobora scările spre parter.

Să îmbrac ţoalele Luanei? El nu ştia că fetele nu suportă să poarte hainele fostelor iubite ale tipilor plăcuţi de ele? Era umilinţa supremă! Dar nici în pielea goală nu puteam sta.

Am aşteptat până când nu i-am mai auzit paşii şi, strângând mai bine cearşaful în jurul meu, am mers în camera de oaspeţi. Acolo se afla încă un dormitor mare şi un dulap ce ocupa un perete întreg. Am glisat uşile imense. Umeraşele gemeau de rochii elegante. Luana asta a fost un supermodel sau ce naiba?

Fată, dar jeanşi nu purtai? Un tricou, ceva?

Rochii, fuste, bluze, toate din ţesături pe care îmi era şi milă să le ating. Degeaba am căutat după nişte pantaloni sau după orice altceva mai lejer.

Până la urmă, am ales o rochie. Măcar nu zbiera din toate cusăturile *sunt al dracu' de sexy.* Am încercat să intru în ea. Ca şi cum supliciul gândului că Luana fusese de o frumuseţe răpitoare n-ar fi fost suficient, am constatat şi că fusese mult mai suplă decât mine. Coapsele mele ameninţau să

spargă cusăturile, iar sânii nu se lăsau acoperiţi în întregime de afurisitul ăla de material, oricât m-aş fi străduit să-i ascund.

M-am uitat după ceva mai larg, ceva cu pliseuri sau cloş. Nici vorbă. Luana asta, Naamah, sau cum o fi chemând-o, părea să facă urticarie dacă purta altceva în afara hainelor ce se mulau peste tot, ca o a doua piele, nemailăsând loc pentru cine ştie ce imaginaţie.

Abia păşeam. Genunchii îmi erau foarte apropiaţi, strânşi de tivul conic al acelui instrument de tortură. Mergeam ca o răţuşcă. Marc avea să se prăpădească de râs, dar, asta e. Să râdă cât o pofti!

Se simţea miros de omletă. Am coborât, atrasă de aroma aceea care-mi umplea gura de salivă. M-am oprit în capul scărilor. Privirea lui Marc se fixă asupra mea şi nu părea că avea de gând să se mai mute vreodată. Făcuse ochii mari, în timp ce eu mă întrebam unde naiba aş putea să mă ascund. Fereastra era deschisă, aş fi putut să plonjez în afară şi apoi să fug.

— Uau! exclamă. Ia te uită! Nu ştiam ce potenţial are rochia asta!

— Adică forţa de a-mi ţine mie şunculiţele în ea? am râs şi eu.

— Adică, nu ştiam că o femeie poate arăta atât de răvăşitor în ea. Parcă ar fi fost cusută pe tine.

— Că bine zici! Şi nici n-o să poată fi dată jos decât dac-o descoase cineva de pe mine!

Sprânceana stângă i-a zvâcnit uşor în sus. Cred că tocmai îi venise o altă idee despre cum ar fi putut fi scoasă rochia aia. A râs apoi. Am încercat şi eu s-o fac, dar mi-a ieşit un fel de nechezat din cauza nervozităţii.

— Ăăă... Vezi că se arde omleta! am spus, indicând spre tigaie. Din ea începuse să iasă un fum negricios, cu aromă de pene pârlite.

Şi-a mutat privirea dinspre mine, tulburat. Apoi, umbra unui zâmbet i-a arcuit buzele, iar ochii mei au fost atraşi irezistibil de gura lui.

— Vino! Aşază-te, pun acum micul dejun! spuse în timp ce se lupta să mai salveze ceva din vasul de ceramică.

Într-un final, aruncă totul la coş, sparse alte ouă şi reluă procesul.

— Ah! îmi datorezi şi o omletă! râse.

— Eşti mai rău ca un bancher! în doar câteva ore cu tine am acumulat întreaga datorie a ţării către FMI.

M-am apropiat de băruleţ şi am încercat să mă cocoţ pe un scaun la fel de înalt ca cele de la barul Luxura. N-am reuşit, nu puteam depărta picioarele unul de celălalt şi, cum nu puteam levita, am renunţat. Marc a observat, a venit lângă mine, m-a luat în braţe şi m-a ridicat.

I-am simţit din nou mirosul. Părul îi era ciufulit şi îi stătea bine aşa, cu tot chipul la vedere. I-am simţit pielea pe braţele mele şi am simţit un soi de electricitate ce mi s-a transmis prin ea. Dacă şi el

era conştient de starea aia de nelinişte ce ne cuprindea trupurile când ne apropiam, nu puteam spune – o ascundea foarte bine. Mi s-a părut că îmi adulmecă mirosul părului căzut pe umărul lui.

— Mmm, a ce miroşi? mă întrebă înainte să mă lase din braţe.

— Nu ştiu.

— Nu ştii?!

— Am folosit ieri un tester, dar nu-mi mai amintesc cum se numea. Vezi că ţi se arde şi a doua omletă!

S-a îndepărtat de mine zâmbind în felul ăla enigmatic.

— Să cauţi parfumul ăsta. Ţi se potriveşte foarte bine.

L-am privit în timp ce pregătea, cu aer de cunoscător, micul dejun. A stors nişte portocale, a presărat nuci peste omletă, câteva felii de gogoşar.

— Lasă-mă să ghicesc, ai fost şi bucătar, l-am tachinat.

— Neah. Asta n-am fost, dar nu-i timpul pierdut.

Amândoi am îngheţat.

Timp pierdut.

De când ne treziserăm, ne gândeam la acelaşi lucru, dar niciunul nu îndrăznea să-i dea formă prin cuvânt. De parcă am fi putut să evităm inevitabilul dacă l-am fi ignorat.

— Marc, de ce crezi că n-am fost extrasă până acum? l-am întrebat.

Rămase cu furculiţa în aer.

— Nu ştiu, Oriana. Am întâlnit în cei zece ani de când bântui pe aici o grămadă de situaţii în care aş fi avut nevoie de îndrumare, dar, ascultă-mă pe mine, n-ai de unde s-o obţii. Doar dacă ai norocul să se întâmple în preajma vizitei lui Amadeus. La Malorum nici să nu te gândeşti, ăla nu te va ajuta nici de-al dracu'. Totuşi, cazul tău e ciudat. Ar fi trebuit să fii deja Dincolo.

— Crezi c-o fi din cauză că îl am în grijă pe Gudila?

— Nu cred. N-am mai auzit astfel de variantă până acum. Dar, cine ştie?

— Nu ştiu ce să fac.

A întins mâna spre mine şi mi-a strâns palma.

— Stai cu mine, dacă vrei. Oricum, n-ai ce să faci. Decât să aştepţi.

— Trebuie să vorbesc cu Mati. Unde mi-e telefonul?

— Mănâncă acum. Vedem pe urmă ce facem.

Ce facem...

Suna bine. Nu eram singură, chiar dacă era doar o iluzie. Aveam să plec singură, indiferent de cât de multă lume aş fi avut pe lângă mine.

Extragerea era un fel de moarte, doar că purta un nume mai puţin agresiv. În cazul meu extragerea era chiar mai naşpa, pentru că din moarte mă întorsesem, dar de aici, nicio şansă. Simţeam că aş fi avut dreptul la încheierea socotelilor cu cei de a căror soartă mă preocupam, ca să zic aşa, extracuricular.

Eram într-o stare de amorţeală. Stăteam pe o şină de tren, legată fedeleş, în timp ce locomotiva neagră se apropia cu încetinitorul. Asta, pentru ca eu să pot simţi fiecare secundă de agonie, să am timp de regrete, să înfrunt fiecare frustrare, şi dulceaţa celor lăsate în urmă să mă taie cât mai adânc.

Să-mi petrec timpul rămas până la extragere alături de Marc nu era cea mai deşteaptă idee. Simţămintele faţă de el făceau ca părerile mele de rău să capete un chip. Un chip acoperit pe jumătate de o claie ţepoasă de păr negru. Chipul bărbatului cu care aş fi vrut să fac dragoste astă-noapte, dacă n-aş fi avut sabia lui Damocles deasupra capului.

M-am surprins zâmbind pe când îi studiam trăsăturile. Pierdutul ăsta, cum îi zicea Ama, era un gentleman. Un altul ar fi profitat de mine. În starea de aseară aş fi putut fi condusă foarte uşor de un manipulator versat acolo unde m-ar fi vrut. În sinea mea i-am fost recunoscătoare.

N-a fost să fie! Nu aşa se spune când ai de pansat vreo rană şi simţi nevoia unui bandaj?

— Cafea amară vrei? m-a întrebat.

— Neah. N-am băut niciodată, am refuzat.

— Şi nu vrei să încerci? Nu-i păcat să pleci fără să ştii ce gust are?

Mi-a făcut cu ochiul. La ce naiba se referea zurliul ăsta? Parcă nu la cafeaua amară.

— Ba, ştii ce? am replicat cu o vioiciune

exagerată. Nu vreau să plec fără să simt ce gust are. Cafeaua amară!

Râse.

— Cafeaua, desigur. Adjudecat!

Turnă în două ceşti şi le duse spre canapelele albe din living unde m-a invitat după micul dejun. Cea pe care stătusem aseară duhnea, într-adevăr, de-ţi muta nasul. Luasem loc pe alta.

Mi-a întins vasul mic de porţelan, şi când am vrut să sorb din cafea, ceasul mi s-a activat. Asta m-a surprins atât de tare, încât am scăpat ceaşca şi lichidul maroniu a distrus altă canapea din luxosul set de trei. Am sărit în picioare. Nu înţelegeam de ce se întâmpla asta. Aşteptam să fiu extrasă şi ei mă trimiteau într-o misiune de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? câţiva stropi fierbinţi săriseră şi pe braţele şi genunchii mei, dar eram prea surescitată ca să mai simt ceva.

— Ce se întâmplă? am izbucnit.

Marc venise lângă mine şi se holba la ceas. Era posibil să fie o eroare? Mi-a strâns încheietura în palma lui şi mi-a sucit-o pe toate părţile.

— Hm, se pare că te-ai pricopsit cu o misiune! spuse.

S-a învârtit în jurul meu, frecându-şi bărbia cu nervozitate. Nu înţelegea mai mult decât o făceam eu.

— Zic să nu mai pierdem vremea, deşi outfitul tău nu e dintre cele mai inspirate, spuse măsurându-mă din cap până în picioare.

— Unde naiba mi-ai aruncat ţoalele? am strigat.

— Nu ţi-am zis? La gunoi.

— Şi gunoiul unde e?

— În maşina gunoierilor, dar dacă vei merge după ei… Ştiu că deşartă totul la Glina.

Îi ardea de mişţouri.

— Deşi acum îmi dau seama că ţoalele alea ar fi fost numai bune pentru o misiune. I-ar fi luat cu căpuţu' pe toţi, de la mirosul ăla.

L-am lăsat în pace. Când intra în starea asta, nu mai lua pe nimeni şi nimic în serios, n-o mai scoteai la capăt cu el. Am dat să fug spre uşă, dar afurisita aia de rochie îmi strângea genunchii atât de tare unul de altul, că reuşeam doar să ţopăi ca o vrabie. Am găsit tenişii în holul de la intrare, i-am încălţat şi am ieşit pe uşă.

Marc m-a urmărit, hohotind ca un nebun.

— Dar şi aşa e bine, ăia pot muri de râs!

— Idiotule! i-am strigat.

— Asta-i strigi tu unuia cu care ai vrut să te culci aseară? răcni după mine, fără să ţină cont că strada era destul de populată la ora aia. Mi-ai făcut praf două canapele. Nebuno!

Câteva femei s-au uitat când la mine, când la el, apoi au clătinat din cap, indignate. Arătam ca o nebună centuristă ce tocmai scăpase din labele unui siluitor.

Capitolul XII

Tivul rochiei s-a despicat, puţin la început, apoi tot mai mult, dezgolindu-mi piciorul drept până sus. Am respirat uşurată, măcar puteam să alerg. Doar nu era să-mi fac griji pentru cei ce m-ar fi privit oripilaţi de seminuditatea afişată la ora aia matinală. La o adică, dacă aşa ar fi gândit-o vreun mare creator de modă, lumea ar fi considerat-o şic.

Una dintre schimbările fundamentale aduse de întoarcere a fost aceea că nu-mi mai făceam griji pentru reputaţia mea, ci doar pentru ce îmi şoptea conştiinţa. Invers faţă de cum simţeam înainte. Oricum, ceilalţi erau pregătiţi să creadă ce-i mai rău, aşa că de ce să-mi mai fi bătut capul cu impresiile lor?

Pe măsură ce mă depărtam de Marc, pierdeam liniştea precară a scurtei şi ciudatei noastre tovărăşii. Reveneam la realitate. Tihna nelalocul ei din casa lui îmi părea acum artificială. Poate că mă înşelam, dar începeam să cred că recuperatorul se înconjura de femei fatale, case frumoase şi mobilier de lux, maşini tari şi amici petrecăreţi pentru a ascunde ceva. Sau pentru a se ascunde de ceva.

Naiba să-l ia! Ce-l tot psihanalizam atât?

Un taxi a încetinit pe buza şoselei, aproape de trotuar şi după ce şoferul m-a studiat aproape un minut pe toate părţile, a îndrăznit o abordare:

— Păpuşica, te duc undeva?

Primeam deja prea multă atenţie nedorită de la cei întâlniţi pe stradă, să mai fiu fluierată de încă un nătărău nu era mare scofală.

— Pst! Pişi! Dacă tot ai făcut trotuarul, de ce nu l-ai făcut mai lat? grohăi bărbatul, apoi se scutură de râs, amuzat de propria glumă.

— Hi! Hi! Hi! chicoti Abel. Glume d-astea făcea tataie-miu, acu o sută şaptej' de ani! Eu unul m-aş simţi ofensat pentru că el crede că mă poate jigni cu astfel de răsufloşenii. Nu-i zici vreo două?

— Ce sunt alea răsufloşenii? întrebă Ama.

— Chestii răsuflate.

— Hm! Sunt sigură că n-am mai auzit vreodată un astfel de cuvânt. Nu! Nu există în limba română.

— Să mori tu? o tachină Abel. Dormi cumva pe scările Academiei Române?

Mă pregăteam să-i mustru, când vorba mi-a fost luată de taximetristul pe care, pare-mi-se, îl mânca pielea şi se cerea scărmănat.

— Cât iei, frumoaso?

Mi-am întors privirea către el. Era un rotofei cu pielea asudată, obraji lucioşi şi un puf cenuşiu în jurul ochilor şi colţurile buzelor. Stătea cu trunchiul aplecat deasupra scaunului din dreapta, pentru a mă putea vedea, şi burta, strânsă între piept şi genunchi, făcea un colăcel moale, gelatinos.

— Pentru ce?

— Pentru o partidă.

— Partidă de ce?

Rânji insinuant, descoperind dinţii gălbui.

— De ce vrei tu, scumpete! Au! Ce ochi ai!

— De mult timp nu m-am mai distrat, Oriana, se milogi dracul. Lasă-mă să-l încurc p-ăsta niţel. O merită…

— Când te-ai născut, păpuşă? insistă bărbatul.

— De ce vrei să ştii?

— Să-ţi fac horoscopul, frumoaso! Sunt sigur că scrie acolo că azi vei întâlni un bărbat ce te va face să te simţi în al nouălea cer.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu cumva e un grăsan cu guşă şi cu dinţi galbeni, insistent şi supărător ca un hemoroid şi conduce o Dacie portocalie?

Fizionomia i se alteră rapid.

— Dacă de ăla e vorba, poţi s-o laşi baltă. Nu-i genul meu.

— Ale dracului curve! erupse taximetristul cu ochii aprinşi de furie.

— Nu sunt curvă, am mormăit abia auzit, descurajată de faptul că puteam să şi urlu, felul deşucheat în care arătam contrazicea orice aş fi avut de zis în apărarea mea.

Abel izbucni în râs.

— Oriana, interveni şi Ama cu ton ostenit, lasă-l în pace. Nu merită, oricum va muri într-un sfert de oră.

Şi când văzu că o privesc nedumerită, completă.

— La a cincea intersecţie de aici încolo, un

tramvai îl va spulbera de pe linia lui. Tâmpiţii ăştia nu respectă nicio regulă de circulaţie. Simt prezenţa morţii.

O senzaţie de rece mi-a cutremurat trupul. Oricât am vrut să mă controlez, n-am reuşit. Mi-am smucit capul şi am privit cu ochii măriţi la nefericitul ce nu avea de unde să ştie că hârca posesoare de coasă îl aştepta atât de curând.

„Pot să fac ceva pentru el?” i-am transmis Amei.

— Nu! sări Abel.

Nu l-am luat în seamă, ci m-am uitat la Ama încercând să ghicesc pe chipul ei ce nu voia sau nu putea spune.

— Să ne grăbim, Oriana! şopti. Cineva are nevoie de tine.

„Nu mi-ai răspuns, pot?”

Tăcea.

— La dracu’! îl poţi salva, dar altcineva îi va lua locul. Poate un nevinovat, mă lămuri Abel, enervat de muţenia ce o pocnise pe Ama. N-ai voie să intervii aici. Hăţurile astea sunt prea mari pentru tine. Dar – şi ochii îi luciră diabolic – ai putea să te prefaci că habar nu ai avut de nimic şi să-i strămuţi cursul vieţii, să vezi ce se întâmplă.

— Nu poţi să-ţi ţii gura? izbucni Ama.

— De ce să mi-o ţin? Ea întreabă, noi trebuie s-o lămurim. Dacă tu n-ai chef s-o faci, noroc că sunt eu aici. Măcar unul dintre noi doi îşi face datoria.

— Ştii ce va face, nu? Poate că acum ai hotărât moartea unui inocent…

— Eu?! Eu am hotărât? Hotărăsc eu ceva vreodată? zbieră dracul, roşu la faţă. Şi apoi, cine dracu’ e inocent în lumea asta?

Mai aveau puţin şi se încăierau. Nu ştiu dacă era posibil, însă încleştările dintre ei deveneau tot mai periculoase. Un nor care nu ştiu ce urma să reverse peste noi ne înnegura traiul în trei, făcea ca toleranţa ce îşi îngăduise un culcuş temporar între noi să se transforme într-o imposibilitate de a ne mai suporta.

Până ca ei doi să se dezmeticească, m-am aruncat în taxiul bărbatului. Mai mirat decât îngerii s-a arătat chiar el. Când am luat loc alături, s-a holbat la mine de parcă aş fi picat acolo prin tavanul automobilului.

— Oriana! Dă-te jos! striga Ama. Nu ştii ce faci…

„Pe omul ăsta îl ştiu acum, i-am văzut faţa. Nu pot trăi cu gândul că ştiam ce-l aşteaptă şi n-am făcut nimic”.

Abel a luat loc lângă mine, mulţumit. Dacă aş fi fost un strop mai lucidă, aş fi simţit că nu fac bine numai văzându-i moaca satisfăcută. Însă în faţa ochilor nu aveam decât trupul acestui bărbat, încă viu acum, făcut terci de roţile metalice ale unui tramvai.

Taximetristul şi-a revenit din uimire şi, recompunându-şi expresia aia patetico-chinuito-seducătoare, mi-a făcut cu ochiul.

— Ai vreun loc?

Loc? La ce se referea?

A durat ceva până mi-a picat fisa.

— Am nevoie să mă duci până într-un loc şi pe urmă, m-am pomenit spunându-i.

Cu ochii la ceas, îi dădeam indicaţii asupra traseului, iar el, curios, încerca să tragă cu ochiul să vadă la ce mă holbam atât de concentrată. Ama îşi ţinea capul în mâini, tăcută, şi trebuie să recunosc că neclintirea trupului ei firav mă speria. Nu ştiam ce anume mă înfricoşa, dar sentimentul era copleşitor. Eram sigură, o intuiam, că se va întâmpla ceva. Dar asta simţeam în fiecare secundă a vieţii mele din ultimele zile. Nu văd de ce aş fi considerat că teama de azi era mai îndreptăţită să fie luată în seamă.

Am ieşit din oraş şi ruta de pe ceasul meu nu părea să fi ajuns la capăt. Taximetristul începu să mă privească temător şi aveam impresia că se strângea în scaun, mai aproape de uşa stângă. Realiza că nu se va alege cu sex. Nu cu mine, oricum. Viteza maşinii creştea direct proporţional cu agitaţia lui. Îmi convenea. Pierdusem şi aşa destul de mult timp cu discutând cu el, mai devreme.

N-am observat că atunci când i-am spus s-o ia la dreapta, ne-am pomenit într-un câmp. Hurducăiturile groaznice m-au făcut să privesc în afară. În faţă, la o depărtare considerabilă, se zărea perdeaua întunecată a unei păduri. Arăta ca o pată posomorâtă, sinistră, aruncată la orizont, în silă, de un pictor depresiv. Săgeata indica spre ea.

Nici când a trebuit să salvez copila din mâinile sataniştilor şi să înfrunt colosul de beton ascuns în bezna cea mai înfricoşătoare nu m-am simţit atât de intimidată. Şi zgomotul acela abia auzit, de frunze care şuşoteau grozăvii, amestecat cu croncănitul a pagubă al ciorilor grase ce planau deasupra zonei ca nişte paznici răi!

Ogorul era nelucrat şi în el rămăseseră înfipte cioturile înnegrite ale cocenilor porumbului de anul trecut, aliniate ca nişte suliţe.

— Opreşte! i-am spus, cu inima în gât.

Eram aproape de deznodământul acelei misiuni, nervoasă cât cuprinde, cu o presimţire sumbră în suflet.

Privind la şofer, am realizat că n-ar fi mers mai departe, oricum. Nu mai părea la fel de încântat de tovărăşia cu mine. Niciun bărbat sănătos la cap n-ar fi fost.

„Ama! E bine acum?”, am întrebat-o.

Voiam să ştiu dacă ceea ce făcusem schimbase cumva traiectoria finală a vieţii nefericitului. Îngerul mă sfidă, privindu-mă provocator fix în albul ochilor, cu braţele încrucişate pe piept şi buzele strânse.

„Abel, tu ştii?”

Dracul s-a arătat încurcat.

— Noi nu avem acces total la tainele divine, doar ăştia, înclină capul spre Ama, dezgustat, îl au. Nu te pot ajuta.

Apoi a privit în jos, nemulţumit de faptul că

fusese nevoit să recunoască un astfel de neajuns. Probabil că Dincolo, subiectul ăsta constituia încă, după milenii de vrajbă, tema unor discuţii aprinse.

M-am apropiat de Ama scrâşnind din dinţi. Nu ştiam ce se întâmplă, ce mă aştepta, de ce nu fusesem extrasă, experienţa alături de Marc mă lăsase cu un gust ciudat, nedefinit… Toate astea, adunate, mă transformaseră.

Dezavantajul în a avea, totuşi, un dram de bun simţ, e că simţeam metamorfoza asta ca pe un prejudiciu. Pierdeam ceva, naiba ştia ce.

— Răspunde! Altfel te fac vizibilă şi te strâng de gât cu mâinile mele!

M-a privit cu aerul cuiva ce tocmai aflase că întreaga familie i-a fost torturată şi măcelărită de un psihopat. Ochii ei s-au lăsat, parcă, peste mine; mă apăsau cu greutate.

— Te pierd, Oriana? a şoptit, dezamăgită că îndârjirea mea nu mai ceda cu uşurinţă blândelor ei observaţii moralizatoare.

Nu era vorba că n-aş fi simţit nimic, dar ştiam că dacă pierd şi asta, singurul element ce, în situaţia de faţă, ar mai fi putut să-mi ofere un avantaj, puteam foarte bine să mă recunosc învinsă şi să mă pun la dispoziţia celor de Dincolo, să facă din mine ce-or vrea. Ca în cele mai multe din situaţiile extreme în care m-am aflat, m-am încrezut în instinct.

I-am susţinut privirea. M-am bucurat că a cedat ea, altfel nu ştiu ce aş fi făcut. Poate că aş fi dus

amenințarea la bun sfârșit. M-am întors pe călcâie și, cu hotărâre de nestrămutat, m-am îndreptat cu pași mari către bărbat. N-a apucat să se întrebe ce mă lovise. Un pumn tras cu sete, în care am adunat ciuda că-mi ieșise în drum, că dorise să mă reguleze și că pierdusem timp prețios cu el, l-a destabilizat, a căzut pe spate, s-a lovit cu capul de tabla mașinii și s-a prăvălit inconștient peste brazda de pământ.

— Acum? m-am răstit la Ama, rotindu-mi torsul către ea.

A pufnit sictirită. Mi-am dat seama că acum era OK. Leșinul ăla avea să-l scutească de întâlnirea cu doamna în negru.

M-am îndreptat spre pădure, rugându-mă ca furia aia plină de adrenalină să nu dispară. Țineam pumnii încleștați, maxilarul încordat și privirea trebuie să-mi fi fost cumplită, fiindcă globii oculari îmi ardeau sub frunte. În spate auzeam bâzâitul motoarelor automobilelor, circulând cu viteză în ambele direcții.

Mă apropiam de plasa deasă a arborilor crescuți atât de aproape unul de altul, că mă întrebam cum naiba a putut cineva să intre în pădurea aia, să pună la cale ceva care să necesite intervenția unui recuperator. Mi se făcea frig, cu toate că odată cu rostogolirea orelor dimineții, soarele se ridica tot mai sus pe cer. Senzația s-a accentuat când am pășit în spatele primului șir de copaci.

Un câine începu să urle în depărtare. Alții îl

urmară. Un zgomot mă determină să privesc înapoi, spre locul de unde venisem. Roţile taxiului scormoneau insistent pământul, apoi s-au pierdut în urma valului de praf. Cu viraje nebuneşti, vehiculul se înscrise pe una dintre benzile de circulaţie şi, în puţin timp, l-am pierdut din vedere.

Ama mi-o făcuse, vedeam asta în zâmbetul abia reţinut de pe obrazul ei. Leşinul şoferului nu fusese atât de profund pe cât mă lăsase să cred cu expresia ei iritată. Avea să moară.

— O să-mi mulţumeşti pentru asta! îmi aruncă şi o luă înainte prin desiş.

„Idioato!”

— Vezi că te aud! Nu ţi-ai închis gândurile!

Abel şi-a înghiţit hohotele de râs când a văzut că-l fixez.

Linia indicatoare de pe ceas se scurtase considerabil. Eram aproape de orice m-ar fi aşteptat aici. Îngerii s-au făcut nevăzuţi şi solitudinea neaşteptată, nefericit acompaniată de urletele tânguitoare ale câinilor, mă îndemna să fac cale întoarsă.

„E bine! Va fi bine!” îmi spuneam în timp ce înaintam, cu braţele strânse pe lângă corp.

Crenguţe subţiri trosneau sub tălpile tenişilor mei, iar frunzele uscate se dezintegrau cu un foşnet care în alte circumstanţe, mai paşnice, mi-ar fi părut agreabil. O creangă plină cu ţepi mi-a zgâriat piciorul descoperit de rochia descusută. Câteva picături de sânge cât vârful de ac au ţâşnit

şi au alunecat în jos, spre talpă. O rază firavă de soare scăpa când şi când printre ramuri şi îmi înţepa retina cu fascicolul ascuţit.

Deodată, la ceva depărtare, într-o poieniţă, i-am zărit pe îngeri. Stăteau cu privirile pironite în jos spre ceva ce mie îmi era ascuns de foliajul înalt al unor buruieni. Am privit ceasul. Mă aflam la capătul călătoriei şi urma să înfrunt chipul noii provocări. Momentul ăsta nu-şi pierdea din intensitate, indiferent câte misiuni aş fi înfruntat în trecut. M-am oprit şi am stat în tăcere, neîndrăznind să mai fac un pas. Şi aş mai fi stat aşa dacă Ama nu şi-ar fi îndreptat ochii arzători spre mine. Îngrămădise în ei toate reproşurile posibile. Mă făcea să mă simt cel mai de rahat dintre recuperatori. Când n-aveam chef să mă prăpădesc după simţul datoriei şi moralităţii, apărea ea ca un miez al conştiinţei, şi-mi izbea un pumn între ochi.

Era ciudat. Nimerisem pe un tărâm ce nu părea de pe lumea asta. Chiar îngerii, aşa cum le picau razele soarelui în creştete, păreau nişte năluci de abur galben. Vaietele potăilor nu se mai auzeau, în schimb, din covorul verde şi umed de la picioarele mele, desluşeam un ţiuit neliniştitor de insecte.

— Aştepţi să te invităm cu lăutari? mă mustră Ama.

Îşi pierduse răbdarea. Azi nu părea să fie ziua cea mai bună a relaţiei noastre.

Cum eroismul mi se scursese prin tălpile subţiri

ale încălţărilor, iar prezenţa de spirit pierise şi ea, am urmat îndemnul cu sfială elevului ce păşea pentru prima oară într-o sală de clasă.

Indiferent ce mi-aş fi imaginat că am să văd, nu eram deloc pregătită pentru mizanscena regizată de realitate. O pereche de tălpi desculţe, pline de noroi, cu frunze între degete, a fost primul lucru pe care l-am zărit. Pasul următor mi-a dezvăluit picioarele dezgolite ale unei femei tinere. Hainele îi erau ridicate până deasupra taliei. Lângă ea se afla o pereche de jeanşi, iar ceva mai încolo, chiloţii albi.

Între urechi mi-a izbucnit un vuiet plin de ură. Scenariul dramei mi-a bubuit în creier ca o nenorocită de grenadă. M-am apropiat şi am simţit că am călcat pe ceva. Era o sanda albastră, cu barete subţiri. M-am uitat după cealaltă din reflex. Nu se afla pe nicăieri.

Femeia nu mişca. M-am aplecat deasupra ei şi am încercat să văd dacă mai are puls. Din nări şi din colţul drept al gurii îi cursese sânge. Am pipăit cu degetul masa vâscoasă. Era aproape uscat. Pe gât avea urme de strangulare, iar braţele, probabil legate, erau prinse sub ea.

Ajunsesem prea târziu. Chipul femeii îmi atrăgea privirea într-o manieră inexplicabilă. Suferise, fusese torturată, totuşi expresia instalată ca o mască placidă îmi dădea un sentiment de incoerenţă în liniştea ei aspră.

O fărâmă de puls reuşi să-mi îmboldească

buricele degetelor. Uluiala, amestecată cu o bucurie ce mă înţepase în inimă ca un ac, mă mobiliză pe dată. I-am pălmuit obrajii şi mi-am reţinut cu greu un chiot când pleoapele i-au tremurat imperceptibil.

— Oriana, vine cineva! mă atenţionă Ama.

N-am apucat să mă întorc. O lovitură între umeri m-a făcut să plonjez peste femeie. Cu o icnitură ce nu avea nimic uman în ea, atacatorul meu, oricine ar fi fost, m-a apucat de picioare şi m-a tras. Poalele rochiei s-au frecat de covorul aspru format din vreascuri şi frunze, s-au ridicat şi aşa, fără niciun fel de protecţie, am încasat din plin puzderie de zgârieturi ce m-au făcut să lăcrimez de durere. Şi de furie.

Era de bine când mă înfuriam în misiuni. Deveneam de neoprit. Cu o mişcare la care agresorul nu se aştepta, mi-am smuls piciorul drept din palma lui şi l-am lovit cu toată forţa în piept. Apoi am sărit ca o pisică şi am luat la întâmplare un mănunchi de vreascuri în pumnul strâns. Orice obiect putea deveni o armă în caz de nevoie; lecţia asta o învăţasem de la Marc.

M-am pomenit în ochi cu un bărbat înalt, atletic, împănat până la refuz cu muşchi. Hainele deschise la culoare erau murdare de pământ; probabil că se tăvălise mai devreme în tentativa de a-şi răni victima. Cu agilitate, s-a desprins de pământ şi, cât ai clipi, a fost în picioare, în poziţie de atac. M-am simţit intimidată de maşinăria construită din vene

cât degetul, piele lucioasă, întinsă peste masa de fibră şi came ce se contracta elastic la fiecare mişcare. Era posibil ca toată forţa adusă de Dincolo să nu fie suficientă pentru a răpune un astfel de mamut. Cel mai abitir mă îngrozea privirea lui. Nişte ochi reci ca moartea în străfundul cărora se cuibărise o întunecime enigmatică, mă pironeau hipnotizant.

Un ţipăt, un fel de gâlgâit, se auzi la o depărtare de câţiva metri. Asta mă făcu să întorc capul spre locul de unde provenea, pierzând pentru câteva secunde contactul vizual cu matahala turbată. Nu i-a trebuit mult să se înfigă în gâtul meu. Semnele violacee din jurul grumazului fetei mi-au apărut în minte. Palmele mari, tari ca piatra, mă strângeau cu forţă, iar eu întârziam să gândesc la mişcarea următoare. Membrele mele cedau, cuprinse de moleşeală.

— Oriana! strigă Ama.

Vocea ei mă readuse înapoi şi îmi zgâlţâi inerţia. Mi-am tras umerii spre cap pentru a reduce suprafaţa de contact dintre mâinile ucigaşe şi gâtul meu, apoi mi-am ridicat braţele şi le-am prăvălit energic peste ale bărbatului. Mişcarea asta i-a abătut atenţia de la ce se petrecea mai jos, pentru că s-a chircit de durere când genunchiul meu i-a storcoşit bunătate de organe genitale. M-a eliberat fără să vrea şi s-a îndoit în faţă, încercând să-şi domolească suferinţa. Poziţie care m-a invitat să-i aplic lovitura de graţie, o izbitură nemiloasă cu

laba piciorului în plină faţă. S-a prăvălit în ţărână fără să ştie ce-l doare mai tare: vintrele sau maxilarul. Gemea şi înjura în acelaşi timp, nu ştiu cum reuşea.

Strigătul de mai devreme se auzi din nou. Mi-am aruncat ochii în direcţia respectivă, dar n-am putut observa nimic. Încă o persoană se afla căzută printre buruieni şi avea nevoie de ajutor. Dar nu puteam să plec de lângă atacatorul meu, dădea semne că-şi revine. Scoase un briceag micuţ din buzunarul de la spate al pantalonilor, apăsă mecanismul ce scoase la iveală o lamă lucioasă. Rânji, convins că descoperise sursa avantajului net faţă de oponenta de sex feminin. Am privit la vreascurile din mâna mea. Halal armă! Aş fi putut, cel mult, să-l gâdil cu ele. Poate murea de râs şi scăpăm. El îmi simţi decepţia, căci zâmbetul i se lăţi de la o ureche la alta.

Am strâns bucăţile alea subţiri în pumn. Mă agăţam ca înecatul de un pai.

— N-ai nicio şansă în faţa mea, puicuţo! spuse cu voce baritonală. Trebuia să fugi când eram căzut, nu să stai să vezi dacă nu ţi s-a deranjat coafura.

— Mi s-a deranjat coafura? am spus cu o ironie ce venea dinspre latura mea inconştientă.

Doream să-i abat atenţia de la următorul atac, pentru a-mi oferi răgazul de a calcula şansele de izbândă şi, fiindcă nu prea îmi ieşeau cu plus, blufam eroic.

Tipul zâmbi, superior. Se ridică şi privi

compătimitor spre mine.

— Ce dracu’ o fi în capul vostru?

— Pardon?

— Voi, femeile. Umblaţi ca nişte stricate pe stradă, vă purtaţi frumuseţea la vedere şi când vă face unu apropouri, vă opăriţi toate! Nu ştiu ce dracu’ vă mai obosiţi să aruncaţi pe voi o cârpă care nu ascunde nimic. Umblaţi dracu’ în curu’ gol. Ar fi mai corect.

Cuvintele lui mă făcură să trag de rochie în încercarea de a-mi acoperi piciorul dezgolit până sus. Râse.

— Ipocritele dracu’! Vreţi să lăsaţi impresia că încercaţi să ascundeţi, de fapt vreţi să atrageţi atenţia.

— Eu?! Astea nu sunt hainele mele. Un tip mi le-a aruncat la cu…

M-am oprit. Încercasem să mă justific şi în faţa taximetristului, mai devreme. Pe cât de real era ceea ce spuneam, pe atât de greu de crezut era.

— Cine-i fata? am indicat cu privirea spre rănită.

— O panaramă.

— Serios?

— Mda.

— Nu pare.

— Ba e! se răsti.

Privi şi el spre femeie. Ceva ca o părere de rău îi luci în irisurile negre.

— Ce ai avut cu ea? am îndrăznit, încurajată de ceea ce percepusem.

Îmi dădeam silinţa să par neinteresată de planurile lui ofensive, însă nu-mi scăpa nicio mişcare. Faptul că părea dornic de destăinuiri putea fi în favoarea mea.

— Ai violat-o?

Naiba m-a pus să întreb asta! Tipul m-a săgetat din priviri şi pacea temporară dintre noi s-a dus de râpă. S-a năpustit asupra mea cu pumnul încleştat în jurul briceagului. Cu o mişcare amplă a fost aproape de mine şi, descriind un cerc larg cu braţul drept, îndreptă cuţitul spre abdomenul meu. Habar nu aveam ce fac, dar, noroc chior, am reuşit să-i prind braţul şi să-i imobilizez articulaţia cotului. Am tras şi mai mult în spate, iar mişcarea lui instinctuală a fost aceea de a se apleca înainte pentru a slăbi durerea din umăr. Atunci i-am aplicat o nouă lovitură sub pântece. A căzut din nou pe burtă şi, de data asta, n-am mai aşteptat să se reculeagă. M-am trântit cu genunchii pe spatele lui. Cu greu am reuşit să-i scot cureaua de la pantaloni şi i-am prins ambele mâini într-o legătură strânsă. Fără ele, nu mai era în stare de nimic. I-am cotrobăit prin buzunare. Am dat de nişte acte, chei auto şi un telefon mobil. M-am bucurat. Pe al meu îl uitasem la Marc.

Am sunat la numărul de urgenţe. Le-am dat informaţiile exacte asupra locului unde se petrecuse grozăvia şi, când o cucoană dispeceră a insistat să-mi afle numele, am închis. M-am aplecat din nou asupra tinerei.

Avea puls şi respira, chiar dacă abia simţit.

— N-o mişca, Oriana! mă sfătui Ama. Are coloana fracturată. Dacă măduva n-a fost atinsă, va scăpa.

Am lăsat-o şi am fugit în locul de unde se auziseră strigăte pe când mă luptam cu bărbatul. Un tânăr conştient, dar, din motive necunoscute mie, aflat în imposibilitatea de a se mişca, mă privea speriat.

— Ajută-mă! bâigui. Roxi e bine?

— Te referi la… am spus şi am indicat cu degetul mare spre direcţia de unde venisem.

Normal că la ea se referea. La cine altcineva?

— E bine? insistă el.

— Păi… Sper, a fost tot ce am putut spune. Eşti rănit?

— Am o mână luxată şi un picior rupt.

— Nu te poţi mişca?

— Nu, durerea mă seacă.

— Cum aţi…

Nu mi-am terminat propoziţia. Făcu o mişcare neaşteptată, chiar cu preţul unei dureri care, i se vedea pe chip, îl devasta, şi-mi făcu semn să tac.

— St! Se întoarce.

— Cine?

— Fostul lui Roxi. Se întoarce să ne omoare, aşa a zis.

— Nu mai poate face niciun rău, nimănui. Şi, oricum, am sunat la 112.

Nu mă credea. Zvârlea priviri speriate în toate direcţiile.

— E aşa cum îţi spun. L-am doborât.

Privirea îi trăda scepticismul. Nu ştiu cum se aştepta să fie echipaţi eventualii anihilatori ai uriaşului acela. Categoric, nu într-o rochie mulată, decoltată, destrămată până în talie.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Tipul pe care zici că l-ai doborât e iubitul lui Roxi, adică fostul. Cu mine e de vreo trei luni, şi în tot timpul ăsta, ăla n-a lăsat-o în pace nici măcar o singură zi. Ne-a urmărit până aici… Unchiul meu e pădurar, are o cabană… Am zis să stăm o vreme singuri, Roxi e o mare fană a romanului Amantul doamnei Chaterlley, spuse roşind ca un puber sfios. Am vrut să sărbătorim trei luni de relaţie în cel mai romantic mod cu putinţă. Tipul ne-a urmărit. Ai văzut cât e de puternic. A încercat s-o violeze pe Roxi sub ochii mei, dar n-a putut, nenorocitul, aşa că m-a târât aici, mi-a rupt membrele şi s-a întors să-şi continue infamul demers… Am crezut că înnebunesc!

„Nici pe urmă n-a putut!”, mi-am amintit furia fostului când l-am întrebat dacă o violase pe fată.

— Demers! râse Abel. De când violul este un demers?

Sirenele poliţiei se împleteau în depărtare cu acelea ale ambulanţei.

— Vine poliţia, nu pot sta aici, m-am grăbit să-i spun. Te rog să nu le dai semnalmentele mele.

— De ce? se miră el.

— Eşti în regulă? i-am ocolit întrebarea. Mă duc

să văd dacă şi fata e OK.

— Cine eşti? spuse şi încercă să se ridice într-un cot.

Gemu de durere.

— Nu te mai mişca! Stai potolit.

Se întinse pe spate, răsuflând greu din pricina suferinţei.

Fata era în aceeaşi stare, nici mai bine, nici mai rău, însă cum sirenele se auzeau tot mai aproape, n-am mai putut întârzia lângă ea. Am alergat în partea opusă celei de unde venisem, fără să mă mai uit în urmă sau să mă opresc să ascult murmurele ce deveneau tot mai difuze cu fiecare metru aşezat între mine şi terifianta scenă.

Pe şosea am înduplecat un tirist ce mă luase drept prostituată să mă aducă până în oraş. A trebuit să apelez la talentele analgezice ale Amei pentru a scăpa de curtea deocheată a mitocanului transpirat. L-a îmblânzit până într-acolo, încât am ajuns să fiu sigură că imediat ce va ajunge în faţa unei bisericii, se va arunca din maşină şi va jura credinţă veşnică celor sfinte şi moaştelor făcătoare de minuni.

Capitolul XIII

Când am intrat în scara blocului, respirând uşurată că liota de cumetre ce îşi făcea veacul în faţa intrării nu se afla la post, am dat de Marc şezând pe preşul din faţa uşii apartamentului meu.

A sărit în picioare imediat ce m-a văzut.

— În sfârşit! N-ai murit în misiune şi nu te-au extras!

Se repezi spre mine cu gândul să mă îmbrăţişeze, însă m-am eschivat în ultima clipă. M-am grăbit spre uşă şi în faţa ei m-am pomenit că nu aveam cheia. Marc zornăia ceva în spatele meu. M-am întors, nervoasă, şi am văzut-o atârnându-i între degetele mâinii stângi. Cu o mişcare rapidă, i-am smuls obiectul, am deschis uşa şi am trântit-o în urma mea, înainte ca Marc să apuce să mă urmeze.

— Lasă-mă să intru, trebuie să stăm de vorbă.

Mă lipisem cu spatele de uşă, ascultându-i rugăminţile.

— Pleacă, n-avem ce vorbi.

— Avem, şi încă multe.

— Cară-te! N-ai să vezi! i-am strigat.

— Dacă nu mă laşi să intru, voi cânta serenade chiar aici la uşă! *Sub balcon eu ţi-am cântat o serenadă/Ca pe vremuri visătorii trubaduri/Sus pe cer se-oprise luna să mă vadă/Cum cântam de dragul dulcii tale guri...*

M-a apucat groaza că va alerta toată suflarea blocului cu vocea lui de măgar afon. Am deschis uşa, l-am apucat de piepţii cămăşii şi l-am tras înăuntru când încă mai răcnea.

— Mda! Asta-i metoda singură ca să fac fetele să mă primească în casele lor! râse. Vrei să continui cu versul următor?

— Dacă ţii la viaţa ta, n-o vei face! m-am răstit, şi în momentul ăla eram sigură că dacă l-aş mai fi auzit răgând, l-aş fi omorât.

— Toate florile-ascultau…

M-am încruntat şi am îndreptat spre el degetul arătător ca un avertisment.

— … a mea tiradă…

S-a oprit, râzând de încrâncenarea din privirea mea.

— Ia loc, fă-te comod sau… nu, i-am aruncat în timp ce mă refugiam în dormitor.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific ceasul. O nouă steluţă albastră clipea calm. Ah, şi cu cât chin am obţinut-o! Iar ea se lăfăia atât de tihnit, de parcă aş fi dobândit-o după o zi de tolăneală pe plajă.

Am zâmbit. Mă simţeam uşurată, dintr-odată. M-am schimbat de rochia zdrenţuită şi plină de pământ şi m-am întors în camera de zi. Marc şedea pe canapea cu telefonul meu lângă el. L-am luat şi am studiat ecranul. Niciun apel de la Mati. Era nebună sau ce?

Val-vârtej m-am dus şi i-am bătut la uşă. Trebuia să fie acasă acum, dormind. Cum nu mi-a răspuns, am luat cheia lăsată la mine şi am intrat. Apartamentul era cufundat într-o linişte perfectă. Am strigat de câteva ori numele proprietarei. În van, însă. I-am cercetat şi dormitorul. Patul era nedesfăcut. Neobişnuit. Te-oi pomeni că pusese în uz îmbrăcămintea sexy cumpărată din mall. Bietul

Gudila! Sau l-o fi luat în colimator pe Anais? Brrr! M-am scuturat de silă! Imaginaţia mea avea limite!

M-am întors la mine. Musafirul se afla în aceeaşi poziţie. Am luat loc la capătul canapelei, cât mai departe de el. La naiba, trebuie să mai fac rost de una. Cu unii dintre nepoftiţi chiar nu vrei să împarţi acelaşi fotoliu, ca de exemplu Malorum sau... Marc...

— Cine e tipa asta care ziceai că te-a recunoscut? mă întrebă cu voce atât de joasă, că mă furnică pielea.

Fără să vreau m-am strâns în colţul meu. Agitaţia aventurii se stingea câte puţin şi lăsa loc tulburării ce se ivea mereu în preajma lui. Nici nu m-am uitat la el, ştiam că cerbicia mea se va duce la naiba sub privirea aia. Stăteam picior peste picior, cu ochii fixaţi asupra degetului mare de la piciorul drept, încercând să-mi amintesc cât de mârlan fusese de dimineaţă, să mă alimentez cu rezistenţă împotriva acelui farmec întunecat.

— Tu ce treabă ai? răspunse partea ţepoasă a personalităţii mele.

Începusem să-i simt parfumul. Mintea mea nu mai funcţiona la randament maxim în momentele alea. Să nu uităm ce era să fac aseară. Nu s-a întâmplat pentru că el a considerat că nu se cade în astfel de împrejurări debilitante pentru dreapta mea judecată. Iar eu mi-am pierdut elanul în faţa descurajării lui. Dar dacă şi la el fusese vorba de acelaşi lucru? Dacă retragerea mea l-a determinat

să facă paradă cu bunul lui simţ, cu empatia faţă de momentul crucial în care credeam că mă aflu?

— Ieri mi-ai spus că eşti îndrăgostită de mine. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta.

O! Doamne! Speram să-l fi lovit amnezia selectivă şi să nu-şi mai fi amintit de tâmpenia ieşită pe gură în momentul când am crezut că secundele mele în Chaos sunt numărate. Am întors capul. Nu voiam să vadă că strânsesem pleoapele ca şi când m-aş fi ferit de o lumină puternică. Din poziţia aia i-am spus:

— Oamenii spun multe prostii când sunt nervoşi din cale afară.

— Sau spun adevărul în situaţiile când nu mai au nimic de pierdut? mă tachina.

Eram moartă de ruşine. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta. Iată că era.

Să se deschidă pământul, să mă înghită. Acum!

I-am simţit zâmbetul maliţios şi puteam să jur că ochii îi străluceau, satisfăcuţi de fâstâceala mea.

— Vrei să plec?

Da, vreau! Ba nu!

— Cum vrei!

Nu voiam să plece. Singurătatea ar fi fost greu de suportat acum, după ce realizasem cât de bine era ca acel gol să fie umplut şi cât de însufleţită arăta sufrageria mea acum, cu el în ea, cât de primitoare părea canapeaua cu flori pastelate, doar pentru că stătea el acolo.

Se ridică, se postă în faţa mea şi întinse palma

desfăcută ca o invitaţie. Am ridicat ochii. Greşeală fatală! Emoţia îmi tăie picioarele. Şovăielnic, am întins mâna către a lui, m-a prins şi m-a ridicat. În secunda următoare eram lipită cu tot corpul de al lui. Tremuram.

— Oamenii spun prostii, nu? mă întreabă cu o voce răguşită, în timp ce îşi plimba degetele pe ceafa mea.

— Când sunt nervoşi, am bâiguit.

— Acum eşti nervoasă?

Mă prinse de talie.

Nu ştiu cum eram şi nici ce nume purta starea de acum. A prins o şuviţă din părul meu în pumn şi a tras uşor, forţându-mă să-l privesc în ochi.

— La ce te gândeşti?

Cât de ciudat era să văd flăcări negre! Era atât de frumos, că-mi stătea inima.

— La faptul că acum aş putea să-ţi ard un genunchi în ouă şi să scap de tine!

Râse.

— Acum ţi-ai găsit să gândeşti tactic?

— Nu aşa mi-ai spus tu?

— Şi tu faci tot ce ţi se spune?

Aerul lui încrezător concentra ceva fierbinte, ca un bulgăre de foc în interiorul meu. Ceva ardea acolo şi durea, chinuitor şi dulce în acelaşi timp.

Se aplecă şi mă sărută. Buzele îi erau moi, ispititoare. Nu puteam face nimic altceva decât să mă las în voia lor. Picasem undeva în mine, într-un hău nesfârşit. Senzaţia aceea de plutire ameţitoare

era cel mai intens lucru experimentat vreodată. Ultima redută a raţiunii mă împingea să nu mă las cotropită de simţuri. A cedat în cele din urmă şi, cuprinsă de o frenezie pe care o uram şi o adoram, totodată, mi-am aruncat braţele în jurul gâtului lui.

Eram doi bieţi înfometaţi cărora li se întinsese o masă plină de delicatese!

Mă lăsasem moale în braţele lui când, deodată, m-a smuls şi m-a împins deoparte. Pleoapele grele refuzau să se ridice, iar buzele întredeschise îl aşteptau să revină. Asta nu se întâmplă, însă. Am deschis ochii. Descoperisem că am terminaţii nervoase şi pe unde nu credeam să existe. El respira greu şi mă privea tulburat printre gene. Apoi l-am văzut recăpătându-şi sângele rece, o umbră de umor i-a lucit în ochi şi mi-a spus cu cel mai neutru ton din lume:

— Se pare că totuşi ai avut dreptate. Nu eşti îndrăgostită. Spuneai prostii din cauza nervilor.

Ce?! Smintitule! Vino şi sărută-mă încă o dată! Ai să vezi!

Sub privirea mea perplexă, făcu stânga împrejur şi ieşi pe uşă. Rămăsesem stană de piatră, cu mâinile pe lângă corp, neştiind ce să fac cu toată furtuna de senzaţii declanşată de zănatecul ăsta. Uşa se redeschise şi Marc apăru pe jumătate în cadrul ei.

— Dar rămânem prieteni, da?

Apoi mi-a făcut cu ochiul.

M-am uitat după ceva de aruncat după el. Îşi

bătea joc de mine. Am pus mâna pe telefon.

— Nu! strigă. Am dat o grămadă de bani pe el. Ia ăsta, spuse, şi-mi pasă un papuc din perechea pufoasă de lângă uşa de la intrare.

Cu o mişcare sigură, am prins obiectul şi l-am aruncat înapoi către el, ţintindu-i capul. Degeaba. Uşa s-a închis mai înainte ca proiectilul să-şi atingă ţinta.

M-a pufnit râsul, deşi naiba să mă ia dacă ştiam de ce o făceam. Eram un bulgăre de nervi. Şi tremuram de parcă aş fi fost abandonată în pielea goală în Antarctica.

Pe Marc nu l-am mai văzut câteva zile. Mi-a prins bine să stau departe de tentaţia imposibilă care devenise. Lucrurile se cam înfierbântaseră între noi, iar asta n-avea cum să fie de bine în situaţia mea. Mintea trebuia să gândească limpede, nu să fie ocupată cu tot felul de fantezii, una mai dezmăţată ca alta.

Mati dispăruse de pe faţa pământului. La serviciu, unde m-am întors motivându-mi absenţa din seara când crezusem că voi fi extrasă cu o nouă criză a imaginarei mele mătuşi, nu mai apăruse încă din ziua reprizei de shopping.

Anais manifesta aceeaşi îngrijorare faţă de volatilizarea pe nepusă masă a angajatei favorite. Îl vedeam cum îşi frângea mâinile şi cerceta telefonul de sute de ori pe zi. Ceva nu era în regulă. Angajase un bodyguard. Un demn urmaş al lui Gargantua cu o faţă de te băga în sperieţi şi

căruia bucătarii îi spuneau pe la spate Dibolu'. Noroc că nu prea se omora cu socializarea pentru că impresia puternică era zdruncinată serios când îi auzeai vorba blândă şi tărăgănată a ardelenilor. În cea mai mare parte a timpului părea că grăieşte o limbă necunoscută, regionalismele transilvănene fiind presărate din belşug peste tot ce spunea; să şi-i în loc de să fii, budilăraş în loc de portofel, coleşe spunea la mămăligă...

Cât despre Gudila, nu avea habar de nimic. Oricum, pentru el, scurta aventură cu Mati, cea din spatele clubului, nu reprezentase mare lucru. Oportunistele cu miros specializat pe biştari roiau în jurul lui şi n-avea nicio intenţie de a se limita la o singură cucerire. Ba, naiba ştie cum, ajunsese să mă pună şi pe mine pe lista dezirabilelor. Mă îngreţoşa ideea. Îl vedeam ca pe un frate cu mucii atârnându-i încă pe sub nas.

El îl vedea destul de des pe Marc, îl păzeau cu rândul pe Astaroth. De când mă spălasem pe mâini de slujba de gardian, recuperatorul pierdut nu avusese încotro decât să se încreadă în tăria de caracter a celui mai tânăr dintre noi. Prevăzător, luase o măsură specială: îi administra corpului în care demonul se afla captiv doze colosale de sedative şi nu-l lăsa pe Gudila în post decât în situaţii de extremă urgenţă. Numai gândul suferinţelor îndurate de nevinovatul Ghandi mă făcea praf. Înţelesesem că trupul ăla părea însufleţit doar pentru că în interiorul lui se afla un

monstru şi că singurele angrenaje ce dădeau impresia de viaţă erau formate din furia şi dorinţa de a ucide a infernalei creaturi, dar cu toate astea mi-ar fi fost de mare ajutor să nu văd ochii cenuşii cuprinşi de cea mai aprinsă jale şi mâinile aspre, frământându-se incontrolabil. Vorba vine, incontrolabil. Totul era foarte bine calculat de drăcească fiinţă. Mirosea slăbiciunile celor din jur şi le folosea pentru a obţine ce-şi dorea. O cam dăduse în bară cu Marc, ăsta părea uns cu toate alifiile, dar nu-şi pierdea speranţa să dea peste unul mai slab de înger. Oameni fără voinţă, uşor de descurajat, sunt pe toate drumurile. Era doar o chestiune de timp. Marc ştia asta foarte bine. Mai avusese de-a face cu un demon şi îi scăpase printre degete.

Dacă întreba de mine, nu ştiu. Gudila nu-mi spunea, iar eu nu îndrăzneam să-l trag de limbă, de teamă să nu mă trădez. În sufletul filosofului se născuse o surprinzătoare gelozie. Numai dacă mă auzea rostind numele rivalului se albea la faţă.

L-am convins pe Anais să meargă la poliţie, să declare dispariţia lui Mati. S-a codit la început; avea tinichelele lui atârnate de coadă. Să calce pragul unei secţii de poliţie ar fi fost ca intrarea unui miel în cuşca lupului.

Ăia l-au pus să semneze nu ştiu ce hârtii, l-au zăpăcit cu sumedenie de întrebări şi, la final, l-au asigurat că vor face tot ce le stă în putinţă pentru a o găsi. Dacă aveau s-o găsească pe Mati tot aşa

cum i-au găsit pe prădătorii apartamentului Anemonei, atunci puteam să ne luăm gândul de la a o mai vedea vreodată. Sau puteam să punem la cale propria investigaţie.

Într-o seară când eu şi Anais ne băteam capul cu planul de atac, telefonul i-a ţârâit şi, după ce l-a lăsat jos, în urma unei convorbiri ce n-a presupus din partea lui decât a rosti nişte „da”-uri pe ton speriat, misterul a fost elucidat. Am dus ceva muncă de lămurire cu el, netotul nu dorea să-mi spună cu cine şi despre ce vorbise. Doar când m-a văzut schimbându-mă la faţă, pe punctul de a face un atac de rabie, şi-a dat drumul la gură. Mati fusese răpită de idioţii ăia doi, Miron şi fratele lui, Nitro. Crezând-o proprietara clubului, încercaseră s-o determine, prin ameninţări şi promisiunea unor torturi oribile, să semneze actele de vânzare cumpărare. Abia când s-au convins de păcăleală, le-a venit altă idee. Să-l şantajeze pe Anais cu viaţa ei. Ăsta fusese suficient de idiot, încât să nu-i treacă prin cap că groaza lui nu făcea decât să-i convingă pe interlopi că de data asta o nimeriseră. Rămăsese fără grai când Nitro îl ameninţase că dacă nu va semna nenorocitele alea de acte, îi va lua gâtul femeii.

Eu nu credeam c-o va face, însă Anais era de altă părere. Poate că el ştia mai bine.

Rămăsese cu ochii pierduţi undeva într-un colţ al sălii. Nu ştiam la ce naiba se gândeşte şi nici nu ţineam cu tot dinadinsul să aflu. Laşitatea lui mă

îngreţoşa. O băgase pe Mati în gura lupului, doar ca să se elibereze pe sine. Halal bărbat!

— Ce, toţi bărbaţii sunt nişte eroi? mă întărâtă Ama.

Tare aş fi vrut să ştiu dacă se referea la Abel sau la Anais. Nu puteam spune cu certitudine. Îi iubea pe amândoi la fel, adică deloc.

Clienţii din faţa mea râdeau cu gura până la urechi cu ochii în LCD-ul de pe peretele din spate. M-am întors să văd sursa hazului. Era una din emisiunile alea cu un reporter umblând pe coclauri, prin sate uitate de lume, unde lua poporul la întrebări dinadins încuietoare pentru ca ăia să dea fel şi fel de răspunsuri aiuristice de care să se amuze orăşenii, ăştia cu pretenţii de purtători de neuroni virili. Trebuia să recunosc, candoarea răspunsurilor unora dintre intervievaţi era fermecătoare.

— Bă, da proşti mai sunt ăştia! zise un tip de vreo cincizeci de ani spre amicul lui ce îşi ştergea lacrimile de râs.

— Şi te mai miri că a ieşit Băsescu preşedinte de două ori! hohoti celălalt. Bine că n-are voie decât două mandate, mă, că idioţii ăştia îl vota iar!

— Ce are, mă, Băsescu? se burzului omul, smuls brusc din starea de superioritate mentală faţă de intervievaţii de la televizor.

— Cum ce are, mă? Tu nu vezi cum trăim?

— Cum trăim, mă? Văd că ţuiculiţa nu-ţi lipseşte şi cred că nu ţi-a lipsit niciodată. Nu ajunge un om

să arate ca tine doar din trei ţuici. Haine ai pe tine… Ce dracu’ mai vrei?

Acuzatul de abuz de ţuică tăcu. Se strădui să găsească argumente contra, dar creierul lui aghesmuit nu răspunse comenzilor cu rapiditatea dorită. Nu răspundea deloc, de fapt, pentru că schimbă subiectul.

— Cică, cum trăim noi acuma nu e bine, spuse. Spun unii pe la televizor că doar existăm şi că asta nu-i totuna cu a trăi, mă.

— Cum vine asta, mă?

— Dracu’ ştie! Io nu ştiu d-astea, răspunse celălalt scărpinându-se în frunte, la rădăcina părului unsuros.

„Ştiţi pe ce planetă suntem?” întrebă reporterul pe un nene cu doi dinţi în gură şi un fel de desagă aruncată pe spinare.

„Nu, nu ştiu!”

„Nu se poate să nu ştiţi!”

„Nu ştiu! Nu sunt d-aci!” răspunse omul.

Muşteriii mei se prăpădeau de râs. Am zâmbit şi eu. Reporterul a luat în colimator altă victimă. Un bărbat cu fes turtit pe cap, abia trezit din somn.

„*Ştiţi pe ce planetă suntem*?”

„Ştiu, da…”

„Pe ce planetă?”

„Păi, ceva… Martie… Venus…”

Hazul de la tejghea atrase atenţia celor răzleţiţi pe la mese. Îşi aruncară şi ei ochii spre televizor.

Ce formă are planeta noastră ştiţi?”

„Forma României..." răspunse omul şovăielnic, căutând pe chipul reporterului vreun indiciu că spunea ce trebuie.

Ăsta nu se lăsa citit, însă.

„Adică?"

„Păi, ca o stea, nu?"

Hohotele de râs umplură sala.

— Io nu cred, mă, că le pune întrebările astea, zice fânul ţuicii. Cred că-i întreabă altceva, apoi montează la ei acolo. Nu se poate, mă, să fie ăştia chiar atât de înapoiaţi.

— Băăă, da' tu ce crezi? Ăştia, săracii, nu ştie decât sapă, sapă şi iar sapă. Se culcă odată cu găinilii, se scoală, iar cu ochii-n sapă. Crezi că are timp să citească, să se instruiască? Ăştia are viaţă grea, nu tu! Te miri că nu ştie pe ce planetă suntem! Nici tu n-ai şti dac-ai fi în locu' lor. Ce dracu' butonezi acolo?

— Mă uit pe feisbuc, să văd ce mesaje mai am.

— Apropo de feisbuc, râse amicul, mi-a dat add Jim Morrison, mă!

— Ha! Ha! Mie mi-a dat Dumnezeu, mă, da mă ştii că sunt superstiţios, L-am respins. Sunt prea tânăr, mă, să mă împrietenesc cu El, spuse bărbatul şi îşi făcu rapid vreo trei cruci, cu ochii în tavan.

M-am întors cu spatele şi mi-am înăbuşit râsul. Ăştia doi erau chiar mai amuzanţi pentru mine decât erau amărâţii ăia de la televizor pentru ei.

— Ete, ia uite, mă! zise cel pe care Dumnezeu şi-

l dorea de prieten. Ia uite ce scrie aici! Ionela Fiţoasa s-a împrietenit cu Muzeul Ţăranului.

— Unde, mă?

— Uite, mă, aici, în dreapta sus. Ce dracu', nu vezi? Cum să te împrieteneşti cu un muzeu?

— A, da. Păi, se poate. Că nu e persoană, e pagină. Nu e pagină? Ba da. E pagină.

— Cum adică, pagină? S-a împrietenit cu o pagină?

— Hai, mă, lasă-mă dracu'! se enervă amicul. Eşti prost de dai în gropi!

Emisiunea se termină, iar clientela mea abţiguită se dispersă pe la mese. Bieţilor torpilaţi le venea din ce în ce mai greu să se menţină cocoţaţi pe scaunele înalte de la bar, fără spătar sau orice alt dispozitiv de susţinut trupuri moleşite de alcool.

Începuseră ştirile, şi toate ororile pământului, crime, violuri, jafuri, se revărsau voluptuos peste creştetul meu. Am apucat telecomanda cu gândul să schimb canalul, când un detaliu straniu dintr-o imagine terifiantă îmi atrase atenţia. Un carnagiu pe o autostradă, maşini încălecându-se una pe alta, descarcerare, poliţie, ambulanţă. Nimic ieşit din comun, dacă ţinem cont de eveniment. Totuşi, într-un colţ al imaginii, printre zecile de gură cască, am zărit chipul lui Gudila. Am făcut ochii mari. Era tulburat, aşa cum nu-l văzusem vreodată. Pe chip îi împietrise o expresie de consternare profundă. Tristeţea copleşitoare din privirea lui mi s-a transmis şi mie şi mi-am simţit trupul cuprins de o

zguduire nervoasă. Imaginea s-a mutat în alt unghi şi l-am pierdut din vedere, însă când a revenit, fugitiv, asupra locului unde îl văzusem, protejatul meu nu mai era acolo.

De aici încolo timpul a început să se scurgă foarte greu. La fiecare scârţâit de uşă priveam într-acolo cu speranţa că-l voi vedea pe slăbănog apărând. Mintea mea n-avea nevoie de cine ştie ce imbold ca s-o ia pe coclauri, regiza scene impresionante prin încâlceala lor. Dialogul dintre raţiune şi fantezie devenise extenuant, mai ales că a doua, bine hrănită, avea vocea mai stridentă. Încercam să-mi distrag atenţia cu discuţiile clienţilor, însă nu mă puteam concentra.

A apărut o oră mai târziu, străduindu-se din răsputeri să nu pară agitat. Dacă nu l-aş fi văzut la televizor, habar n-aş fi avut la ce grozăvie fusese martor. Nu înţelegeam de ce se ascunde. S-a aşezat în faţa mea, a cerut obişnuitul suc acidulat şi, când a întins mâna după el, i-am observat ceasul. Era activ.

M-am tot foit printre sticle şi pahare, aşteptând să spună ceva. O nervozitate curioasă, total îndreptăţită din moment ce fusesem desemnată să am grijă de el, creştea în mine pe măsură ce minutele treceau şi nu auzeam niciun sunet dinspre el.

— S-o lăsăm mai moale, cu grija! chicoti Abel. Nu poţi să zici că te-ai spetit supraveghindu-l.

„Ce-ar fi să-ţi ţii guriţa? Nu-i cel mai bun moment

să mă calci pe bombeu!” i-am transmis, înciudată de faptul că spunea, în fond, un adevăr.

— Şocant! Terifiant! izbucni Ama deodată, atât de surprinzător că m-a făcut să uit de prudenţă şi să privesc spre ea.

Pentru ceilalţi eram o chelneriţă ce se holba nedumerită la sticlele de băutură de pe raftul al doilea.

— Sunt de acord cu... ăsta! reluă, aruncând o privire dezgustată către drac.

— Serios? Eşti de acord cu mine? Cred că nu fac ceva cum trebuie! Sau te-ai lovit la cap?

Abel ridică braţul şi pipăi fruntea Amei înainte ca ea să apuce să se ferească de mâna lui ca de aceea a unui lepros.

— Parcă ai avea febră... Dar îngerii nu pot face febră! Trebuie cercetat.

Duse degetul arătător în dreptul gurii şi luă un aer de gânditor profund absorbit de obiectul meditaţiei sale.

Sprânceana stângă a Amei se ridică atât de mult că nu i se mai vedea de sub breton. Iritarea ei se afla la cote maxime. Speram din tot sufletul să cedeze şi să nu treacă la ocări. Avea şi un stil exasperant de a face asta, cu un aer de prinţesă ofensată, ce enerva mai mult decât reproşul în sine.

— Ai primit o însărcinare căreia ar trebui să-i acorzi importanţă maximă, mă luă pe mine în cătarea puştii. În loc să ţi se scurgă ochii după

pierdutul ăla…

Ah! Asta era! Putea să fi fost vorba de moartea unui urs alb la Polul Nord sau de explozia vreunei centrale nucleare prin Rusia, ea tot pe Marc l-ar fi blamat. Încălzirea globală, războaiele planetei, foametea din Africa… Toate îşi găsiseră vinovatul.

Aluzia răutăcioasă a îngerului şi-a atins ţinta. Adică s-a urcat la creier, unde mi-a încârligat niscaiva circumvoluţiuni şi rezultatul a fost că m-am repezit ca nebuna asupra lui Gudila, l-am apucat de guler şi cu ochii injectaţi, i-am mârâit în nas:

— Spune, mă, ce căutai pe autostradă în miezul măcelului ăluia?

Luat pe nepregătite, filosoful scăpă paharul din mână. Căzu pe tejghea şi băltoaca făcută de lichidul scurs se întinse cu rapiditate până sub cotul meu. Încă un grad adăugat la magnitudinea irascibilităţii mele.

Ochii lui, atât de aproape de ai mei, mă priviră cruciş.

Trebuie că arătam caraghios, căci Abel izbucni în râs. Se îndoi de spate, aducând palmele pe genunchi.

— Ce bine e printre muritori! Te distrezi al dracu’ de bine! D-aia vrem noi să aducem cât mai mulţi în lad, să nu ne plictisim! Şi ne trebuie mereu alţii noi, că ne săturăm să ascultăm veşnic aceiaşi glumeţi.

— Capricioşi şi superficiali exact ca… şopti Ama.

Credeam că are de gând să adauge „exact ca Marc”.

Când am privit-o cu o expresie ce traducea fidel dorinţa fierbinte de a o vedea înecându-se cu propria limbă, a tăcut.

Şmecherul de drac a mai chicotit un pic, apoi, realizând că tensiunea dintre noi a întins coarda până la limita la care se putea rupe, a mormăit un „Să mă ia dracu’!” şi a dispărut cu o sclipire satisfăcută în ochii lui vioi.

— Te-a luat deja, idiotule! replică Ama.

— Ce-ar fi să dispari şi tu? îmi devii tot mai nesuferită, i-am spus cu o voce grea, fără s-o privesc.

După ce s-a depărtat binişor, mi-am simţit inima împovărată. Ca să mă descarc, l-am tras pe Gudila peste tejghea şi l-am târât în curtea din spatele barului. Ploaia se oprise cu puţin timp în urmă, spălase mirosurile pestilenţiale din zonă, le înlocuise cu unele crude şi salubre, potolise arşiţa ce se cuibărise în cimentul oraşului ca o molimă într-o carne putredă. Pe vârfurile frunzelor unei buruieni ce crescuse chinuit dintr-o gaură în ciment nu mai mare decât o monedă de cincizeci de bani sclipeau vesel câteva boabe de apă. Am respirat adânc. Aerul tare mi-a invadat plămânii şi mi-a oxigenat creierul încins. I-am dat drumul lui Gudila şi mi-am studiat palmele. Se albiseră din cauza strânsorii. Am stat cu ochii în ele până când am simţit sângele circulând din nou prin degete.

Recuperatorul se uita în jur după un pantof ce îi scăpase din picior. Nu părea să se simtă ofensat de agresivitatea mea şi de felul deloc onorabil în care îl târâsem. Se folosea de răgazul dat de căutarea inutilă, căci locul era bine luminat de becul ce atârna sub streaşină şi nu se zărea niciun obiect între noi şi uşă, ca să-şi potolească o emoţie ce-i producea un vag tremur al bărbiei. Din păcate, îngerii lui îl învăţaseră deja să-şi închidă gândurile şi nu puteam citi nimic.

Scalpul îi lucea prin părul rar, iar fruntea înaltă şi lată arăta grotesc în lumina deloc flatantă a jumătăţii de Lună. Cu silueta subţire arăta ca fetusul neîmplinit al vreunei creaturi ce aducea vag a om. Chipul îi fu întunecat de suferinţă şi mi-a părut mult mai bătrân acum decât fusese în urmă cu cinci minute.

Sentimentul matern ghicit de Marc dintr-o ochire îşi iţi capul, imprudent.

— Hai, spune, ce s-a întâmplat? am întrebat cu blândeţe.

Blândeţe ce s-a dus la dracu’ imediat ce l-am auzit negând că ar avea ceva de povestit.

— Te-am văzut la ştiri, nu înţelegi? De unde crezi că ştiu? Mi-a ghicit Mama Omida?

Aruncă înjur priviri sălbatice, ca de vânat hăituit.

— Ceasul mi s-a activat, spuse cu jumătate de gură.

— Asta am observat. Altceva?

Privi iarăşi cimentul ce se zvânta lent sub tălpile

noastre.

— Mi-am udat şoseta.

— Altceva?

Brusc, nebunul izbucni în râs. Îşi puse mâinile în şolduri şi se roti de câteva ori până când hohotul îi slăbi.

— Bine! Am avut prima misiune! Dacă zici că ai văzut la TV, atunci ştii! Au murit toţi nenorociţii ăia şi sper să ajungă cu toţii în Iad! îmi urlă în obraz.

M-am dat un pas înapoi. Nu ştiam cum să reacţionez la aşa veste, mai ales că nici eu nu făcusem mare lucru la prima misiune. După râs, pe protejatul meu îl podidi plânsul. Se lăsă pe vine şi îşi prinse faţa în palme. Vărsa lacrimi mari, de copil. Pe ceasul lui nu lucea nicio steluţă. Misiunea fusese un eşec, doar dacă nu cumva şi atribuirea acestei aşa-zise recompense întârzia la fel ca extragerea mea.

— Am stat şi m-am uitat, strecură printre suspine. Toate maşinile alea s-au terciuit cu oamenii în ele pentru că mie mi-a îngheţat sângele în vene.

— Câte suflete ai pierdut?

— Nu ştiu.

— De ce nu mi-ai spus că ţi s-a activat ceasul? Ştiu din experienţă că între activare şi prima misiune există un timp de acomodare.

Îşi feri privirea dinspre mine. M-am apropiat de el şi i-am întors chipul.

— Mi-am imaginat că asta avea să pună capăt

relaţiei noastre şi…

Atunci mă privi în ochi. Mi-am retras mâna cu bruscheţe. Înţelegeam! Nu voiam să accept, dar pricepeam despre ce e vorba. Pentru că eram un nenorocit de fruct oprit, fantezia lui zburda pe câmpii şi împletea în fire strălucitoare năluca unei poveşti de dragoste cum alta n-a mai fost. M-am încruntat, deranjată la culme de plăsmuirile pe care i le ghiceam ca fiind destul de nepotrivite cu natura relaţiei noastre.

— Asta e o chestiune ce trebuie să-ţi iasă din cap, am spus cu brutalitate.

— De ce?

Un entuziasm palid îi lumină obrajii. Nu ştiu cum funcţiona mintea lui, dar probabil că faptul că păream dispusă să dezbat subiectul îi dădea o speranţă.

— Copiluţule, l-am luat dinadins aşa pentru a pune o distanţă între noi, e doar un capriciu.

Îmi prinse mâna într-a lui şi o duse la buze. M-am scuzat, pretinzând că trebuie să mă reîntorc la post, însă imediat ce m-am văzut în spatele uşii, un flux dens şi agitat îmi aruncă în conştiinţă potop de simţăminte, toate din gama empatiei. Nu-mi era prea clar dacă mă compătimeam pe mine, cea de la început, debusolată, cu toate reperele trântite la pământ, făcute zob sau pe Gudila, cel încredinţat mie spre desăvârşire. Eşecul lui se răsfrângea şi asupra mea ca un soi de sancţiune morală. Dacă cei de Dincolo ar fi venit şi mi-ar fi aruncat vina

asta pe umeri nu m-ar fi durut la fel de mult ca frecuşul propriei conştiinţe.

Am făcut un pas înapoi, cu gândul să mă întorc la el, m-am răzgândit şi am luat-o spre bar, apoi am revenit iar asupra hotărârii.

Stătea cu fundul direct pe ciment şi cu spatele lipit de zid. L-am privit din uşă cu braţele încrucişate la piept.

— Vei răci.

Nu tresări la auzul vocii mele. M-am apropiat şi m-am aşezat lângă el, cu umărul drept lipit de braţul lui.

— Dacă ai fi fată, ai răci la ovare, ştii? Te-ar durea ca naiba, pe urmă.

— Ovarele nu dor, răspunse plat.

— Vorbeşti din proprie experienţă?

Tăcu din nou. Abordarea mea nu reuşise să-l smulgă din starea de împietrire. Mi-am muşcat buzele, descurajată.

— Este ceva ce pot face pentru tine?

— Poţi să dai timpul înapoi?

— Şi dacă aş fi putut?

Zâmbi. Îşi imagina că ar fi acţionat. Ar fi încercat măcar.

Privind în urmă la o situaţie al cărei ultim cuvânt a fost spus, cu toţii ne imaginăm că ne-am fi putut descurca altfel, mult mai bine. Poate şti cineva dacă aşa s-ar întâmpla? Poate că am repeta aceeaşi greşeală la infinit.

Gudila se dovedea prea vulnerabil. Firesc pentru

o fiinţă umană oarecare, inacceptabil pentru calea pregătită de cei de Dincolo.

Capitolul XIV

Memoria e o chestie capricioasă. Nu păstrează întâmplări sau fâşii de trecut cu precizie. Şterge cu un burete ca acelea folosite la şcoală, la întâmplare, tot ce i se năzare. De exemplu, după ce l-am lăsat pe Gudila să se adune în curtea din spatele clubului, m-am reîntors la datorie. Era una dintre serile, atât de urâte de Anais, când clientela era mai rară ca dinţii din gura unei babe. Tejgheaua mea nu era constrânsă să suporte coatele nefericiţilor în căutare de elixiruri miraculoase; se lăfăia uşoară, lucind victorios sub luminile proiectate asupra ei de lămpile argintii.

Nu ştiu ce legătură avea cu ce se întâmplase mai devreme – aparent n-avea niciuna – însă mintea mea s-a refugiat în casa mătuşii, singurul loc la care puteam să mă gândesc ca fiind sanctuarul suprem, spaţiul meu intim unde descurajarea nu putea pătrunde, lângă cele două persoane dragi mie. Abia acum intervenea ciudăţenia. Elena şi mătuşa nu aveau chip în amintirea mea. Doar câte o bucată de piele bine întinsă, aşteptând să fie modelată. Am încercat s-o fac, dar fizionomiile lor mi-au rămas pe mai departe tulburi, estompate, indiferent cât m-am străduit să le recompun. Şi insistam cu încăpăţânare. Eşecul fiecăreia dintre

încercări îmi alimenta dârzenia. Tot efortul ăsta mi-a adus lacrimi în ochi şi un sentiment de vină, născut cumva dintr-o emoţie nelegitimă, dar atât de pătrunzătoare. Eram o trădătoare.

Întoarcerea lui Gudila m-a făcut să renunţ la străduinţa mea cea smintită. Nu s-a aşezat pe scaun, ci m-a privit cu jale. Părea că aşteaptă răspuns la ceva.

— Ar trebui să mergi acasă, vei primi vizita lui Amadeus, mai mult ca sigur, am spus.

Continuă să se uite la mine, cu spatele adus şi cu braţele atârnându-i pe lângă corp. Am aruncat ochii asupra încheieturii lui. Afurisita aia de steluţă albastră nu apăruse. A observat şi el traiectoria privirii mele. Gura i s-a încordat într-un rictus deznădăjduit.

Îmi era milă de el, însă voiam să-l văd plecat. Aveam aptitudinile materne ale unui gheţar.

Mi-am muşcat buzele când s-a pierdut pe uşă. Îmi venea să-l strig, să-i spun ceva, naiba ştie ce, care să-l reconforteze măcar puţin. Să-i spun că totul se va rezolva, că…

La dracu’! Totul ar fi fost o înşelăciune gogonată!

Un individ masiv, voind să intre, s-a intersectat cu el şi l-a izbit violent în umăr. Nici n-a băgat de seamă. Bărbatul căuta, probabil, altceva, intrase aici din greşeală, căci după ce şi-a aruncat ochii în toate părţile, nedumerit, a făcut cale întoarsă.

— Bă, ce dracu’, n-a cerut nimeni de haleală! se auzi vocea lui Vincent.

Am tresărit. Mă simţeam ca unul trezit din somn de o căzătură zdravănă din pat. Avea şi ăsta un mers de pisică vicleană, că nu-l simţeai când ajungea lângă tine. M-am depărtat o jumătate de metru, deşi spaţiul dintre noi era destul de mare. A luat o crenguţă de pătrunjel şi a început s-o ronţăie în timp ce ochii îi fugeau de la un separeu la altul. Căutarea a nu ştiu ce l-a lăsat cu o mimică dezamăgită de moaca lui vampirească. S-a întors spre mine.

— Rodica nu lucrează azi?

Fusesem atât de preocupată de chestiunile ce mă priveau direct, că nu observasem cine era la muncă în seara asta. Oricum, Luxura arăta ca un vapor pe punctul de a se scufunda, majoritatea călătorilor se aruncaseră deja în mare unde pieriseră înghiţiţi de valuri, iar căpitanul zăcea atonic, mai deprimat decât toţi ceilalţi laolaltă.

Iepurica era la post, executa un slalom lent printre mese, molfăind la nelipsita ei gumă de mestecat. Mi-am imaginat că avea acasă provizii serioase, debarale întregi cu gumă aşezată pe căprării, în funcţie de aromă. Era mai bine să-şi ţină gura ocupată cu asta, altfel ne-ar fi căpiat pe toţi cu inepuizabila ei limbariţă, şi după ce ne-ar fi anihilat pe noi, ar fi trecut la clienţi. Ăsta era singurul ei defect, altminteri, un angajat perfect.

Mi-am aruncat ochii asupra locului unde stătea Mati seară de seară. La naiba! Trebuia să vorbesc cu Anais. Discuţia noastră despre salvarea ei

rămăsese în coadă de peşte şi, tare mi-e teamă, că s-a dus naibii şi coada aia după telefonul primit de la interlopi.

Te-ai aştepta ca un tip atât de masiv să fie un strop mai viteaz, dar ţi-ai găsit!

L-am lăsat pe Vincent la tejghea. Cu o falcă în cer şi cu una în pământ, m-am dus spre biroul şefului. Malacul ăsta avea nevoie de o infuzie de vitejie şi dacă trebuia să i-o administrez cu forţa – fie! Trecând prin dreptul uşii bucătăriei şi neauzind niciun fel de zgomot, am băgat capul pe uşă. Măriuţa şi Dragoş stăteau într-un colţ, plictisiţi nevoie mare. Tocaseră, tăiaseră, feliaseră toată seara şi acum se uitau la produsele pe care nu le comanda nimeni. Mi-au aruncat nişte priviri placide, eu am făcut la fel şi m-am retras.

De ce nu s-or cupla ăştia doi? Seamănă atât de mult unul cu altul!

Am ridicat din umeri şi mi-am continuat drumul. Pregătită să-i ţin uriaşului o prelegere despre îndatoririle faţă de Mati, ca şef, fost amant, prieten sau ce dracu’ s-o fi considerând el în relaţia cu ea, am dat uşa de perete.

Ce am văzut ar fi trebuit să mă mire. Dar nu. Am reacţionat la fel cum aş fi făcut dacă l-aş fi văzut tricotând botoşei pentru bebeluşi. Dacă mă gândesc mai bine, atunci da, m-aş fi mirat. Anais zăcea pe jos cu braţele întinse în poziţia răstignitului. La mică depărtare de palma stângă se afla un tub mic, din plastic alb. L-am ridicat şi i-

am citit eticheta. Diazepam.

— Fir-ai al dracului de grăsan inept!

— Bogdaproste! Să fie primit! râse dracul.

O privi trufaş pe concurenta lui, mulţumit că primea aşa o pleaşcă fără să depună nici cel mai mic efort.

M-am repezit asupra lui Anais, l-am apucat de maxilar şi l-am smucit în toate părţile. Nu reacţiona. I-am dat câteva palme şi l-am zgâlţâit, apucându-l şi trăgând vârtos de marginile vestei de piele. Am înjurat cum mi-a venit la gură şi cred că în miezul furiei i-am tras şi câteva şuturi.

— Mai încearcă! mă sfătui Ama, tremurând din toate încheieturile.

Ochii lui Abel străluceau de încântare. Îl studia pe Anais de parcă şi-ar fi imaginat cum ar fi arătat prada asta atunci când i-ar fi prezentat-o lui Lucifer. Abia se abţinea să nu îşi frece palmele de bucurie, convins că era o chestiune de minute până când va pune gheara pe rotofei.

Cum eram singură şi rămăsesem fără strop de gândire vizionară, am făcut primul lucru ce mi-a venit în minte: am sunat la numărul de urgenţe. Dacă ar mai fi existat alternativă la asta, ţinând cont că Anais se temea de spitale ca dracu’ de tămâie, păi atunci mie îmi lipsea cu totul gena ce se ocupa cu astfel de conexiuni deştepte. N-au trecut cinci minute şi un echipaj înţolit în roşu s-a înfiinţat la club, a luat pacientul şi a gonit către cel mai apropiat spital.

Nu că prezenţa lui ar fi făcut cine ştie ce diferenţă, dar după ce ultimul dintre oamenii ce putea ţine cârma pe aici a dispărut, m-am simţit şi mai singură decât înainte. Am luat hotărârea să punem semnul de „închis” pe uşa clubului. Nimeni n-a crâcnit, nimeni nu mi-a pus la îndoială decizia. Mă acceptaseră ca şef.

Era ora trei dimineaţa când am ajuns în faţa ruinelor casei bunicilor. Ce adăpost perfect pentru un demon! Din stradă, am stat şi am studiat profilurile dărâmăturilor ce se răzleţeau lugubru pe cerul întunecat. Un pui de vânt se juca printre frunzele iederii agăţată de bucata stingheră de gard. Sunetul rezultat aducea neliniştitor de mult cu sâsâitul unui şarpe. Pielea mi s-a înfiorat. Cum nu fusesem martoră la vieţuirea rudelor mele în această clădire, ci doar la transformarea ei în temniţă pentru o fiinţă de pe alte tărâmuri, tentativa de a mă autosugestiona cu pacea casnică ce domnise acolo pe vremuri sucombă încă din faşă.

Gândul de a da ochii cu Astaroth, după ce încheiasem un acord cu mine însămi ce stabilea fără drept de apel că nu mă voi implica într-o chestiune cu potenţial maxim de a deveni o catastrofă, mă făcea să tremur. Mi-am frecat palmele de poalele tricoului – îmi transpiraseră deja. Respiraţia se accelerase şi dificultatea de a înghiţi nodul din gât mă făcu să înţeleg cât de frică

îmi era. Cu cât stăteam şi analizam situaţia, cu atât fiinţa ascunsă în spatele zidurilor şubrede devenea mai înspăimântătoare. Hm, hotărât lucru! Duşmanul cel mai mare al omului se poate dovedi, uneori, chiar creierul lui!

Aveam nevoie de ajutor pentru a o recupera pe Mati. Încăpuse pe mâna unora setaţi pe a face rău şi asta mă scotea din minţi. Pentru ea l-aş fi înfruntat şi pe Scaraoţchi în persoană.

Marc era singurul în stare să mă ajute. Nu-mi dau seama care era statusul exact al relaţiei noastre atunci când l-am văzut ultima oară. Aş fi putut să-l sun, să evit astfel să dau ochii cu Astaroth, dar rugămintea mea, exprimată atât de artificial prin acest dispozitiv ce nu transmite nimic în afară de voce, mi-ar fi putut aduce un refuz din partea recuperatorului. Trebuia să-l privesc în ochi. Nu eram chiar atât de toantă încât să nu-mi dau seama ce armă redutabilă posedam, mai ales când ţinta mea era de sex opus.

Îmi amintesc că odată, profesorul de statistică, materie mai mult decât plictisitoare – preferata mea era neuropsihologia – supărat pentru că nu acordam aceeaşi atenţie şi acestei ramuri, importante, în viziunea lui (o fi fost, dar dacă mie nu-mi plăcea?), m-a mustrat în faţa celorlalţi cursanţi şi chiar mi-a adus o ameninţare vagă asupra promovabilităţii acelui an. I-am motivat cu nu ştiu ce aiureală, tertip fără efect asupra lui, până nu mi-am luat mutriţa aia de Puss'n Boots. În

ochii mei albaştri tremurau implorator mii de stele de lazulit aprins, letale pentru cel care făcea imprudenţa să pice în vibraţia lor.

Trotuarele slab iluminate erau goale. De undeva, de peste acoperişurile caselor, se auzeau lătrăturile unor câini. Mi-am aruncat ochii în stânga şi în dreapta, apoi, făcându-mi curaj, am păşit peste pragul a ceea ce fusese poarta proprietăţii. Piciorul drept mi-a alunecat peste un morman de moloz şi frânturi de cărămidă. Zgomotul acela scrâşnit m-a speriat de parcă aş fi fost un hoţ ce călca proprietatea altuia. Am ajuns în faţa uşii ca în transă. Era încuiată. Aveam o cheie, şi eu, şi Gudila, încă din prima seară a încarcerării demonului, încăperea largă, mirosind a mucegai şi a alte câteva odoruri fără nume, m-a primit în braţele ei dătătoare de nelinişti. Marc reuşise să fure energie electrică de undeva, fiindcă un bec ce cobora din vârful unei sârmuliţe chiar deasupra creştetului demonului somnolent, arunca o lumină albă asupra obiectelor din jur. Mobilele păreau, în mintea mea deja aţâţată, siluetele unor creaturi mustind de dorinţe ucigaşe.

De ce naiba n-oi fi plecat când am văzut că Marc nu era aici? Curiozitatea! Aia care îl bagă pe om în necaz, când i-ar fi fost mult mai bine să trăiască liniştit, bucurându-se de ignoranţa aducătoare de pace sufletească.

De ce să nu recunosc că mă rodea dorinţa de a şti mai multe despre această apariţie atât de

neobişnuită? Amadeus nu mi-a spus nimic de vreun demon. Asta înseamnă că fiinţele astea interacţionau cu recuperatorii pe o scară de la extrem de rar până la deloc, aşa că un astfel de fapt nici nu mai merita menţionat. Dacă inima mea ar fi avut o tobă la îndemână, ar fi făcut un concert pe cinste de una singură doar cu ritmul şi forţa bătăilor sale.

Astaroth zăcea cu capul pe spate şi gura deschisă, comisurile buzelor lăbărţate spre bărbie. Părea mort de-a binelea. M-am apropiat, călcând cu grijă. Nu-l mai vedeam pe Ghandi în el. Cumva fizionomia feţei se modificase până într-acolo, încât fiinţa ce găzduia monstrul dispăruse de parcă n-ar fi existat vreodată.

— Dacă ăsta mai stă mult pe aici o să-i vedem adevăratul chip şi atunci… o să ne căcăm pe noi de frică doar privindu-l, şopti Abel, studiind creatura peste umărul meu.

Era ceva să-l vezi pe Abel temându-se. Nu era teama aia respectuoasă manifestată faţă de superiorul lui, ci era una genuină, groaza în stare pură, aşa cum trebuie să fi fost ea la origine.

Ama rămăsese în prag şi, după cum privea spre noi, cred că nici Şeful Cel Mare n-ar fi reuşit s-o convingă să ni se alăture. Nici teamă n-aş spune că citeam în ochii ei. Era prudenţă, mai degrabă. Habar nu aveam ce o îndemna la astfel de circumspecţie, şi nici timp să investighez cauzele atitudinii ei. Cu îngerii mei nu ştiai niciodată, putea

să fie ceva în felul în care acţionau, la fel de bine cum se putea să nu fie nimic.

— La naiba! mormăi drăcuşorul.

— Ce, ţi-e frică? încercă Ama să-l zgândăre.

Vocea nu-i era convingătoare, totuşi.

— Da, mi-e frică, dar măcar am avut suficient curaj încât să mă apropii. Tu de ce nu te mişti de acolo? Sau ţi s-a umplut pampersul deja? îi aruncă Abel.

Ama îşi înghiţi sarcasmul rămas pe ţeavă, din moment ce i se întorcea cu atâta abilitate şi o plesnea fix în moalele capului. Se strânse ca un burete şi se făcu mică în cadrul uşii.

— Hi! Hi! Vrea să fugă prima în caz de ceva! cârcoti Abel spre mine.

„Potoliţi-vă! Numai de distracţia voastră n-am eu chef acum! Dacă voi, fiinţe imateriale vă temeţi, eu ce naiba să mai zic?”, i-am certat.

— Atunci ce căutăm aici? replică Ama. Ţi-am spus de nu ştiu câte ori, să nu scormonim rahatul altora…

— Ce? Ai spus *rahat?* hohoti Abel. Şi nu s-a strepezit frumoasa ta gură de heruvim?

Un geamăt al prizonierului îmi atrase atenţia. Am privit spre el. M-am apropiat şi i-am studiat pleoapele; nu se mişcau. Dacă respira, o făcea atât de lent că nu puteam percepe vreo ridicare a pieptului. Palmele cu degetele răşchirate i se odihneau pe braţele fotoliului. Unghiile îi crescuseră nefiresc de mult. Raţiunea urla din toţi

rărunchii, sfătuindu-mă s-o iau la sănătoasa, însă cum nu prea mă lăsam impresionată de logică, am ridicat degetul arătător şi cu buricul lui am apăsat pe dosul palmei demonului. Carnea era tare ca lemnul şi incredibil de rece. În primă fază mi-am retras mâna, surprinsă de temperatura atât de scăzută, apoi, văzând că apăsarea mea nu l-a stimulat câtuşi de puţin, am pus toată palma. Parcă atingeam o statuie de piatră. Din degete, apoi în braţ şi mai departe, în tot corpul, o reverberaţie glacială s-a răspândit în valuri de gheaţă, care se spărgeau apoi în cristale minuscule ce se cuibăreau în muşchi, paralizându-i. M-am pomenit tremurând. Indiferent cât de atractivă mi-a devenit dorinţa de a-mi retrage mâna, nu puteam s-o fac. Chiar dacă părea că abilitatea de a mă mişca fusese anulată de acea atingere, sensibilitatea corpului meu înfrigurat se amplificase în aşa măsură, că simţeam ce se întâmpla în mine, până la nivel celular. Am închis ochii, cuprinsă de extenuare. Simţeam că voi leşina şi, paradoxal, gândul ăsta nu mă îngrijora. Ba chiar îmi doream să se întâmple. Cineva sau ceva vorbea în mine şi îmi promitea linişte.

— Tihnă… Pace… şoptea vocea cu infinită dulceaţă. Vino! Vino!

O altă voce, nu la fel de melodioasă, dar oarecum familiară, îmi rostea numele.

Pleacă, vreau să aud vocea dulce!

— Oriana! Oriana! Oriana!

Timbrul devenise poruncitor, metalic. Reuşea să acopere orice altceva din mintea mea. Când mi-a revenit cu totul în simţiri, eram întinsă pe jos, dârdâiam de frig şi nişte ochi ca de mură priveau în jos, spre mine.

M-am ridicat pe coate şi m-am târât înapoi, speriată. Nu m-am oprit decât când n-am mai avut unde să mă retrag. O cutie din vârful maldărului care se punea între mine şi teribila stafie îmi căzu peste umărul drept, apoi pe podea.

Fantoma nu reacţionă, ci mă privi cu atenţia încordată. Ochii febrili alergau pe chipul meu, îmi studiau trupul cu nerăbdarea celui ce voia să recompună o imagine importantă din resturi ferfeniţite.

Văluri se retrăgeau de peste ochii mei, permiţând viziunii să capete coerenţă.

— Astrid! am strigat.

— Oriana, chiar tu eşti? E posibil?

Ochii frumoşi ai prietenei mele se umplură de lacrimi.

— Doamne, cine ar fi crezut? Şi tu?

— Şi tu, ce? am întrebat-o şovăind încă, strânsă ca un ghem lângă cutiile de carton.

Chipul ei se lumină a înţelegere.

— Te temi că vei fi extrasă… Oriana, asta nu se va întâmpla, sunt recuperator, la fel ca tine…

Nu cred c-am simţit vreodată o uşurare mai mare! Toată musculatura corpului reacţionă la asta printr-o relaxare aproape neverosimilă. M-am

repezit asupra ei şi am strâns-o în braţe. Dacă ar fi fost un om oarecare, ar fi murit sugrumată de forţa îmbrăţişării mele. N-o atingeam doar pe ea, ci tot ce lăsasem în urmă. Elena, mătuşa, Erica, Damir…

Nu mai ştiu cât am stat aşa. Nici ea nu se îndura să-mi dea drumul.

— Ăăă, îşi drese Abel vocea în spatele nostru, n-am nimic împotrivă să holbez ochii la două ţipe ce se ţin în braţe, aş putea chiar să iau loc pe o canapea şi să savurez spectacolul, dar Astaroth îşi revine, ajutat, se pare, de faptul că atingerea cu o fiinţă ca tine i-a readus toată vlaga pe care Marc s-a străduit să i-o secătuiască. Te-aş sfătui chiar să ne mutăm, nu din apartament, nu din ţară, ci chiar de pe planetă, că dacă nu te distruge demonul ăsta, Marc mai mult ca sigur te va strânge de gât cu mâinile lui. Nici împotriva acestui lucru n-aş cârcoti prea tare, dar nu vreau să fiu rechemat în Iad, ţi-am spus doar cât de tare mă distrez printre muritori. Sau s-o iau de la capăt cu alt recuperator. Nu! Am investit prea mult în tine!

Ama clătina din cap a iritare.

— Ce cauţi aici, Oriana? mă întrebă Astrid, întinzând braţele şi depărtându-mă de ea de parcă ar fi auzit mustrarea lui Abel.

Îmi pusese aceeaşi întrebare ce îmi alerga şi mie prin scăfârlie.

— Dar tu?

— Încă mai eşti suspicioasă? râse.

— Tu n-ai fi?

— Ba bine că nu! Te-am urmărit. Când am dat ochii cu tine în mall, în seara aia, am avut un şoc. Iniţial am crezut că era vorba doar de o teribilă asemănare între tine şi o fată oarecare, dar cu cât mă gândeam mai tare cu atât realizam că n-avea cum să existe alta identică în cele mai mici detalii. Şi apoi, semnul tău… E atât de puternic! Chiar şi aşa, putea să fie vorba doar de emoţie. Ca să nu înnebunesc din cauza gândurilor contradictorii, ajutată de propria experienţă de recuperator, m-am gândit – deşi probabilitatea ca două persoane care se cunosc să fie din acelaşi soi de recuperator era infimă, că… poate… De la acel poate, liniştea mea s-a dus naibii. Să nu mă întrebi cum, dar am aflat că lucrezi într-un club, la periferie şi…

— De când mă urmăreşti?

— Doar de câteva ore. Am pândit intrarea în club şi când te-am văzut apărând…

Ochii i se umplură din nou cu lacrimi.

— Astrid, dar tu când ai devenit recuperator? am întrebat.

— Cu mult înainte să te cunosc pe tine şi pe Elena. De fapt, cu mult înainte s-o cunosc şi pe Erica.

Îmi aminteam că Erica apăruse în casa noastră, la un moment dat, ca prietenă a Elenei, apoi, ceva mai târziu, Astrid ca prietenă a Ericăi. N-am simţit niciodată nimic ciudat la ea, nici ceasul nu-l observasem, pentru că, abia acum realizam, n-o văzusem niciodată cu braţele complet descoperite.

Era un pic stranie pentru că se simţea atrasă de ocultism, ghicea în cărţi, dar nici asta nu mi se părea ceva ieşit din comun. Câtă lume nu se prosteşte ghicind în cafea sau în cărţi?

Nu-i cunoscusem niciun membru al familiei; pentru că era mai întâi apropiată de Erica, şi abia apoi de noi, nu ne interesasem de acest aspect. Consideram că are o familie pe undeva, dar că nu era treaba noastră s-o tragem de limbă. Şi mătuşa, şi noi, fetele, acceptam oamenii în anturajul nostru pentru ceea ce erau ei înşişi, nu pentru familiile din spatele lor. Iar Astrid se dovedise o prietenă de nădejde, se ataşase foarte rapid de fiecare dintre noi. Şi parcă, nici despre felul ei de a fi nu era vorba; simţeam dinspre ea un soi de vibraţie pozitivă, ceva care ne făcea să-i ascultăm cuvântul cu luare aminte.

Multe căpătau cu totul alt sens acum, după ce aflasem ce e.

— Şi totuşi, am insistat, cum ai aflat unde lucrez?

— O să avem timp de taclale, îmi răspunse, iar eu am avut impresia că încearcă să se fofileze. Spune-mi acum ce cauţi aici lângă omul ăsta inconştient?

Am privit şi eu spre Astaroth odată cu ea.

— Nu e om, e demon…

— Ce?! mă întrerupse. Te referi la unul dintre primii diavoli cumva sau n-am auzit bine?

— Îhâm!

Se apropie ca o mioapă de captiv şi îl studie cu

luare aminte. Sări ca o mâţă speriată când el se mişcă anevoie în legăturile strânse.

— Zici că e demon?

— Da, n-ai auzit de niciunul până acum?

— Ba am auzit, dar credeam că-s doar poveşti. N-am văzut şi nici nu ştiu ca vreun cunoscut să fi avut de-a face cu astfel de fiinţe. Dar cum de poţi fi sigură?

— Nu mai are chipul omului posedat, ştiu cum arăta înainte. Şi apoi… Of, ce contează? Ştiu şi gata!

— Dar, continuă ea să se îndoiască de tot ce auzea, ce să caute un demon pe urmele tale?

— Nu e pe urmele mele.

— Atunci?

— Pe ale unui… am şovăit neştiind cam ce rol ar trebui să-i atribui lui Marc în viaţa mea. Prieten, cred.

— Prieten, cred? mă imită Astrid.

— Prieten, cunoştinţă, ce importanţă are? m-am enervat.

Privirea ei pătrunzătoare era în stare să depisteze orice ai fi dorit cu disperare să ascunzi. Era al naibii de deşteaptă. Făcea cu rapiditate conexiuni între întâmplări aparent fără legătură şi ajungea la concluzii care doar rareori se dovedeau a fi eronate. Intuiţia ei, ce altă dată mă fascina, mă călca pe nervi acum.

Se încruntă, iar ochii ei blânzi căpătară o lucire dură.

— Cât timp a trecut de când l-ai pierdut pe Damir?

Ei, la dracu'! Nu ştiu la ce se aştepta. Să stau ca acele eroine de pe vremuri, să suspin o viaţă întreagă după un bărbat, ascunsă în podul vreunui turn? Aş fi suspinat dacă l-aş fi iubit, dar la naiba, nu cred că m-am gândit la Damir de mai mult de patru ori de când m-am întors.

Ştia de pasiunea Elenei pentru cel ce mă ceruse de nevastă. Printr-o turnură ilogică luată uneori de gânduri în mintea muritorilor, mă condamna pentru că el mă alesese pe mine, pentru că nu jelisem regulamentar pierduta noastră uniune matrimonială, în timp ce verişoara mea, cea refuzată, se purta cu inima încă îndoliată. Păi, da, dar ce nu ştia ea era că, dintre noi două, ea îl iubise cu adevărat. Eu doar crezusem c-o fac. Chiar crezusem! Ce vină aveam că-mi descurcasem iţele sentimentale abia după ce murisem? Dacă m-aş fi putut întoarce în familie, poate că aş fi reparat totul.

Dacă… Poate… Prea mulţi de *dacă* şi prea mulţi de *poate.*

— Nu-i nimic între mine şi tipul ăsta, am spus ca o scuză.

Sentimentul ăla de inferioritate al celei mai tinere din gaşcă mă încerca din nou în faţa serioasei şi nebănuit de misterioasei Astrid.

— Bla, bla, bla… Bla, bla, bla, bla… Bla… mă tachină Abel.

Ama se repezi la el şi îl ciupi de braţ.

— Tocmai m-ai ciupit? sări el ofensat, chiar dacă nu-l duruse deloc. Parcă te temeai de demon. Sau ca să-mi aduci mie un prejudiciu, de orice fel ar fi el, eşti în stare să înfrunţi şi Iadul? Asta e agresiune! Mă voi plânge lui Malorum la următoarea lui vizită.

Şi, cu o moacă amărâtă, se depărtă de noi, frecându-şi braţul în locul durerii imaginare.

Astrid îmi observase privirile rătăcite şi un zâmbet fugar îi remodelă linia aspră a sprâncenelor.

— Îngerii?

Mi-am dat ochii peste cap, sugerând disperarea cea mai cruntă.

— Şi ai mei erau certăreţi, dar au făcut pace cu timpul. Acum se ignoră reciproc. Nu sunt sigură dacă asta e de bine sau nu. Apoi, amintindu-şi de interogatoriul de mai devreme, îl reluă: Dacă demonul ăsta nu a venit în Chaos după tine, tu ce căutai aici?

— Îl căutam pe Marc. Prietena mea a fost răpită de nişte nenorociţi ca să-l convingă pe Anais… m-am oprit aici; îmi dădeam seama că mă pierd în detalii fără sens pentru Astrid. Cel care mă putea ajuta a luat un pumn de somnifere şi acum zace inconştient la terapie intensivă, aşa că nu mi-a rămas decât el.

— Ce convenabil! exclamă ea cu o umbră de sarcasm în voce.

Pielea mi s-a înfiorat de enervare. Astrid mă certa ca şi când aş fi fost o mucoasă, iar ea, sora mai mare şi mai înţeleaptă.

Nu-mi aminteam să fi fost atât de cicălitoare pe vremuri. Dar, pe de altă parte, nici eu nu mă aflasem vreodată în grija ei ca să fi avut ocazia de a-i testa această meteahnă. Nici acum nu eram, dar cine ştie... Poate că şi-o fi asumat instinctiv rolul de protector al recuperatorului mai nou, aşa cum făcusem eu cu Gudila. Doar şi eu făceam pe şefa cu filosoful, aşa cum Marc făcea pe şeful cu noi toţi.

N-aveam de gând să mă supun regulilor niciunei ierarhii stabilite pe baza vechimii în cariera de recuperator şi nici n-aveam să permit cuiva să mă trateze ca pe o novice. Mă descurcasem binişor până acum, de una singură.

— Dacă pot, te ajut eu, spuse.

— Mulţumesc, dar tot am nevoie să vorbesc cu el mai întâi, m-am încăpăţânat.

— Oriana...

— Astrid! am ridicat tonul. Nu mai sunt cum mă ştiai tu! Am trăit lucruri... M-am schimbat din temelii. Crede-mă, doar numele a rămas din mine, cea veche.

Tonul meu hotărât a determinat-o să mă privească în ochi.

— Ştiu că vrei să mă ocroteşti şi pentru asta îţi mulţumesc, dar nu e nevoie.

— Văd că nu te-ai schimbat chiar din temelii,

încăpăţânarea e tot aia pe care o ştiam eu! mormăi nemulţumită.

Îmi zâmbi apoi. Cu braţele întinse, înclină capul a acceptare şi mă îmbrăţişă strâns. Curând, apăsarea mâinilor ei slăbi, îmi dădu drumul şi îşi duse palma la frunte. Căută cu privirea un loc unde să se poată aşeza.

— Ce-i? m-am impacientat.

— Nu ştiu, mă simt slăbită, răspunse.

Respira cu dificultate.

— Trebuie să se întindă, mă sfătui Ama. Ţi-a dat din vitalitatea ei când te-a atins. A ta fusese deja suptă de Astaroth.

„Hă?”

— Aceste spirite ale răului se pot hrăni la nevoie cu vlaga celor întorşi din morţi. Au nevoie să simtă doar un strop dintr-o emoţie puternică îndreptată asupra lor, transferul se face prin atingere directă şi cum tu l-ai atins…

„Dacă Astrid n-ar fi venit, ăsta m-ar fi secătuit?”

— Da.

„Aş fi…”

Nu îndrăzneam să spun *murit.*

— N-ai fi murit. Doar ai fi devenit o legumă pentru o lungă perioadă de timp.

„A, doar atât? E mai tare să fii legumă decât să mori!”

l-am spus lui Astrid ce aflasem de la Ama. Prevăzătoare, s-a consultat cu propriul înger. A aflat acelaşi lucru şi ceva în plus; acum ea era cea

vulnerabilă. Avea nevoie de timp pentru a-şi reface forţele.

Mi-am aruncat ochii spre ieşire. Cred că Abel se întreţinea cu dracul lui Astrid, pentru că îl vedeam agitat, vorbind şi gesticulând cu nervozitate. Nu înţelegeam ce zice. Debitul Logoreic era prea rapid pentru capacitatea mea de concentrare, anemiată de legătura creată – fără să ştiu – cu demonul, însă puteam să ghicesc că nu era de bine numai privind la chipul congestionat al Amei. Făcea ce făcea şi tot întorcea capul spre colegul ei.

— Ar trebui să plecăm de aici, spuse Astrid. Dacă-i aşa cum se zice, demonul ar putea fi un pericol pentru noi.

— Dar nici nu-l putem lăsa aşa. Dacă scapă în lume? am sărit.

— Nu are treabă decât cu amicul tău, Mari parcă ai zis că-l cheamă…

— Marc! am corectat-o.

Gândul că recuperatorul ar putea fi surprins de demon într-o situaţie dezavantajoasă şi ar păţi ceva, îmi contractă muşchii stomacului şi îi transformă într-o bucată compactă de piatră. Eram în încurcătură. Alimentasem creatura cu vitalitatea mea şi acum urma să fie folosită împotriva lui. Era ca şi cum eu însămi i-aş face rău. Îl ştia aici, slăbit, numai bun pentru a fi trimis înapoi.

— Dar dacă… îmi veni o idee. Astrid! Tu ştii cum se trimit demonii înapoi?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu cum! se zburli

ea.

Nemernicul ăla ştia! A mai făcut asta şi cu Naamah.

M-am ridicat de lângă prietena mea şi am început să cotrobăi prin toate cotloanele după ceva contondent. Singura idee ce îmi venise pentru incapacitarea demonului era să-l pălesc după ceafă, aşa cum îl văzusem pe Marc făcând. Astrid m-a întrebat ce caut şi când i-am zis, a sărit ca arsă. Cum să facem aşa ceva?

— Marc făcea aşa…

— Marc ăsta e cam necioplit! izbucni ea, oripilată de sălbăticia unui astfel de gest.

De ce naiba mă irita atât de mult să-l aud pe nebunul ăla vorbit de rău? Până la urmă asta era, un necioplit.

Nervoasă, m-am proţăpit în faţa lui Astrid, cu mâinile în şolduri ca o ţaţă opărită.

— Şi atunci? Ce idee ai? în afară de aia care presupune să-l lăsăm pe demon să-şi facă mendrele cu Marc…

Cu ochi trişti, Astrid mă cântări o clipă apoi spuse, foarte încet:

— Ce-a mai nefericită situaţie pentru un recuperator este să se îndrăgostească.

— Dar… Nu sunt, m-am apărat, chinuindu-mă nevoie mare să-mi ţin în frâu nişte lacrimi înghesuite în spatele ochilor ca nişte torente înspumate.

— Cred că nu am reapărut în viaţa ta din

întâmplare, ci ca să te scot de sub vraja acestui tip, spuse.

N-ai cum să mă scapi de ceva, dacă eu nu vreau să scap! am gândit.

— Zău? Totul are un rost? Care crezi că-i rostul întâmplării că Damir m-a ales, pentru ca în final să nu aibă parte de mine, dar nici Elena de el? am spus, în schimb.

Mă fulgeră cu privirea.

— Poate că există vreunul, dar încă n-a venit vremea să-l aflăm!

Spunând acestea, se ridică anevoie şi roti ochii împrejur.

— Hai să-l legăm pe Astore! ăsta, sau cum ai zis că-l cheamă. Până o să se prindă Marin cum să scape de el.

Marc! La dracu'!

Multe ţoale vechi şi-au găsit sfârşitul în mâinile mele şi ale lui Astrid. Le-am rupt, le-am legat între ele şi am încropit cea mai neobişnuită frânghie născocită vreodată. L-am înfăşurat pe Astaroth până i-au rămas vizibile doar picioarele, mâinile şi capul. Cât am stat noi şi ne-am învârtit pe lângă el, n-a dat niciun semn că vitalitatea furată de la mine i-ar fi folosit la ceva. Dar putea să se prefacă. Cine putea şti ce zace în mintea unui demon?

Ne-am despărţit pe la amiază. Înainte de asta am căutat un loc ferit, departe de urechi din Chaos sau de Dincolo, unde am putut s-o descos în voie în

legătură cu mătuşa şi Elena. Conştiinţa mea îndelung torturată de remuşcări a fost uşurată. Rudele îşi reveneau încet, dar sigur, de pe urma pierderii mele.

Binecuvântată să fie uitarea. Ce ne-am face fără ea? Am putea supravieţui tuturor acelor dureri adunate în straturi succesive în sufletele noastre atât de uşor de vătămat?

Elenei îi fusese cel mai greu. Avusese o perioadă neagră, căzuse în depresie şi gândul că moartea mea fusese atrasă de resentimentele ei bine ascunse, o biciuia fără încetare. A fost nevoie de terapie în cabinetul unui psiholog pentru a-i îndepărta sentimentul de vină.

Astrid vorbea, iar eu nu mă puteam împiedica să gândesc că aproape am distrus viaţa verişoarei mele. Şi fiind vie, şi murind. În viaţă îi răpisem privirile de îndrăgostit ale lui Damir, murind, i-l luasem cu totul. Elena se recuperase, iar soarele se străduia să iasă din nori şi pe strada ei. Cunoscuse un tip. Astrid nu mai vizita casa mătuşii atât de des ca înainte, dar Erica da. De la ea aflase toate astea.

Tot restul zilei am dormit. Seara, obişnuită cu jobul meu nocturn, m-am pomenit cu ochii pe pereţi, neştiind încotro s-o apuc. Barul nu mă atrăgea câtuşi de puţin, nu simţeam nicio responsabilitate pentru menţinerea bunul mers al afacerii şi, implicit, al prosperităţii umflatului de

Anais. M-am culcat la loc, chiar dacă mi se părea aiurea să dorm noaptea.

De dimineaţă, după un vis în care Mati era torturată de nişte pisici bipede, imense, ce îi zgâriau obrajii cu ghearele ascuţite şi o gâdilau pe la nas cu cozile pufoase, am sărit din cearşafuri direct în haine şi pe aici ţi-e drumul!

Am mers la spitalul unde fusese internat şeful meu. I-am dus o pungă de portocale şi una de banane. S-a uitat la ele cu silă. Era mai bine. Mai bine fizic, pentru că spiritual era varză. Când a dat cu ochii de mine, mai să pic răpusă de ura din ei. Chiar dorise să moară. Poate că ar trebui să-l duc şi pe el în canale, să vadă acolo motive serioase pentru a încheia socotelile cu viaţa. Asupra lui Gudila nu avusese niciun efect, rămăsese acelaşi nesimţit ca întotdeauna, dar nu-mi pierdeam speranţa.

Medicii îi făcuseră spălături stomacale şi scoseseră toate pilulele rămase. Noroc că digestia lui era mai lentă decât a oricărei alte fiinţe vii şi în organism nu se împrăştiase decât o mică parte din substanţa narcotică. Un psiholog cu moacă plictisită intrase în salon când eram eu în vizită. Se ocupa de starea lui mentală. Mă rog! Nu ştiu cum putea ridica moralul pacientului, când al lui părea să fi ajuns deja în subteran.

— Adică un psiholog ar trebui să arboreze o mimică… mă întrebă Abel, aşteptând să-i completez ideea.

„Nu ştiu. Ceva care să aducă a compasiune, ce ştiu eu?”

— Aha! Dar un ginecolog? Ăla cum ar trebui să arate?

Ama a ridicat din sprâncene.

— Întrebare nu tocmai lipsită de logică, dar ar fi mai bine să rămână fără răspuns! îl fixă ea, dură.

Abel nu prea ştia cum să interpreteze mix-ul ăla de încuviinţare şi respingere; se vedea pe chipul lui nehotărât. A scrutat-o pe Ama, sperând într-un plus de informaţii din modificările fizionomiei ei, dar îngerul rămase indescifrabil.

Mai târziu m-am dus în canale. Nici de data asta n-am dat de Viorel, însă bunicile lui erau acolo. Cea dinspre mamă pierdută în lumea ei, iar cealaltă, abia ieşită din spital, mai acră şi mai ursuză ca niciodată. Când am întrebat-o de copil, m-a măsurat cu o expresie agresivă. Parcă mă punea la punct.

— La treabă, unde vrei să fie?

— Aşa îţi trebuie! mă mustră Abel. Să mai salvezi insignifianţi d-ăştia!

„N-am salvat-o de la nimic. Doar am dus-o la spital”.

— Să nu îndrăzneşti! sări Ama. Să numeşti altfel pe creaturile Domnului e păcat!

— „Să nu îndrăzneşti…” Mai schimbă repertoriul, s-a învechit! se răţoi dracul. Arătă cu braţul spre femeie: Asta-i creatura Lui? înseamnă că şi-a ieşit din mână! P-asta a greşit-o din cap până-n

picioare...

Uneori furia Amei creştea atât de mult încât îi paraliza orice reacţie la dispreţul dracului. Ochii i se măreau în orbite, buzele se strângeau până se albeau, nările fremătau. Mânia pe care încerca s-o ţină în frâu o încărca.

Femeia tuşi violent. Am crezut că îşi va scuipa plămânii odată cu icniturile înfiorătoare.

— Cum vă simţiţi? o întreb.

Nu-mi răspunse. Mă privi iar de sus. Ce, nu se vede? păreau că mă întreabă ochii ei.

— Dacă veneai cu ceva în mână, să vezi ce te mai iubea baba! îmi strecură Abel, insidios.

Venisem şi cu ceva în mână şi baba tot nu se topise după mine. Cred că aşa fusese dintotdeauna. Observaţia dracului m-a făcut să îndes mâinile în buzunare, de unde să pescuiesc ultimii bani. O bancnotă de o sută de lei suferea de singurătate în jeanşii mei. I-am întins-o bunicii.

— Uitaţi aici, să luaţi ceva de mâncare copilului, am spus.

Mâna ei s-a întins şi s-a retras atât de rapid, că n-am avut timp s-o observ. Nu mi-a mulţumit, nici nu şi-a îndulcit expresia.

— Vezi? îndrăzni Ama. Nu era din cauză că nu i s-a adus nimic, aşa e ea.

— Ştiţi de ce nu faceţi voi, îngerii din Rai, mare brânză? Pentru că sunteţi nişte pro... nişte naivi!

Abel izbucni în râs. Nu mai adăugă nimic, se întoarse pe călcâie şi dispăru de lângă noi. Aşa

făcu şi bătrâna.

O şterse în spatele cearşafului. Am rămas încurcată privind zdreanţă reavănă şi am încercat să fac ceva cu mâinile. Dintr-odată mă incomodau.

Pe drumul spre casă am făcut un ocol spre mezelăria care ştiam că-l atrage pe Viorel ca un magnet, dar nu era acolo. Oare la ce treabă se referea baba? Să cerşească în faţa mezelăriei era treaba lui.

Capitolul XV

Aveam chef să vorbesc cu cineva. Am luat telefonul şi am derulat de câteva ori puţinele contacte din agendă. Pe Marc nu îndrăzneam să-l sun, mai ales după ce îl hrănisem pe Astaroth. Îmi era teamă de momentul când va descoperi ce făcusem. Nu fusese o chestie premeditată, dar asta nu diminua cu nimic gravitatea faptei. Poate că ar fi trebuit să-i spun. Avertizat din timp, ar putea concepe o nouă strategie de luptă. Doar că azi îmi lipsea curajul de a-mi recunoaşte neghiobia. Îl voi suna mâine. De Gudila nici nu voiam să aud. Îmi mieunase destul în urechi în seara primei lui misiuni.

M-am învârtit prin apartament, am făcut curăţenie, am mutat vesela dintr-un dulap în altul şi mi-am spălat perechea de blugi favorită. Am scos din buzunare nişte hârtiuţe, le-am lăsat pe canapea şi am stat aplecată asupra ligheanului

minute îndelungate, rumegând pe îndelete asupra schimbărilor ultimelor zile. Nu prea ştiam ce să fac cu timpul meu diurn. Eram obişnuită să dorm cât era ziua de lungă şi să-mi încep activitatea odată cu lăsarea serii. După ce am terminat cu roboteala, m-am prăvălit pe canapea şi mi-am aruncat ochii pe bucăţile de hârtie. Nişte numere de telefon – habar n-aveam ale cui erau – un bon de casă pentru nişte alimente cumpărate de la supermarket şi bileţelul de la Anemona.

Scrisul era mărunt şi foarte ordonat. Mă invita la o petrecere. „Mi-ar plăcea tare mult să vii!!!”, adăugase la final. Cu trei semne ale exclamării. Hm!

Mi-am aruncat ochii pe dată. Era cea de azi.

Nu avusesem de gând să dau curs invitaţiei, fiindcă nu voiam să girez cu prezenţa mea maladiva relaţie a Anemonei cu… forma aia de viaţă. Ce s-a schimbat de dintr-odată, m-am pomenit arzând de nerăbdare să merg? N-aş şti să spun exact ce au mişcat literele alea pe drumul lor spre centrul raţiunii mele, ci doar că o idee mi-a făcut inima să bată mai tare.

Se spune că înainte de actul final al morţii, oamenii trăiesc câteva secunde de graţie; secunde în care toată forţa vieţii se adună într-o explozie extatică şi, chiar în acel moment, ultimul, bieţii muribunzi capătă convingerea de nezdruncinat că totul va fi bine. Asta mi se întâmplase mie după ce aruncasem ochii pe bileţelul Anemonei.

Un gest spontan, devenit reflex prin antrenament, de pe vremea primei mele vieţi, m-a îmboldit să alerg către dulapul de haine. Ăsta era primul lucru pe care îl făceam când auzeam cuvântul *petrecere.* Aveam un dressing în casa mătuşii. Haine cumpărate toate după gustul meu erau acolo pentru a-mi satisface orice poftă vestimentară. Într-un colţ atârnau şi vreo trei rochii, hidoase ca nişte sarafane de internat. Uram rochiile alea şi mătuşa a trebuit să-mi zădărnicească trei tentative teroriste de a le arunca la gunoi, două de a le arde şi una de a le da de pomană. Motivul pentru care pocitaniile alea se aflau acolo, aruncând o aură vrăjitorească asupra ţoalelor mele sexy, era al naibii de serios.

Familiile ce ne vizitau şi cărora le întorceam favoarea în mod regulat erau în număr de patru. Capul uneia dintre ele era domnul Săvescu, un ins de un conservatorism dătător de fiori, ce nu pierdea nicio ocazie să deplângă destrăbălarea tinerilor epocii noastre, judecându-i de-a fir a păr, de la maniere până la ţinutele în a căror frivolitate nu vedea efectul, ci chiar cauza decăderii morale a întregii societăţi.

Cum mătuşa îl respecta din cale afară şi nu voia să-l supere cu nimic, ne îmbrăca pe mine şi pe Elena ca pe nişte călugăriţe. Cu corăbiile înecate, purtam cu silă dresurile groase, cozile atât de strâns împletite că ne durea scalpul vreo două zile după aceea, pantofii fără toc cu baretă groasă

deasupra, apoi ne supuneam examenului domnului Săvescu. Fie că ne era musafir, fie că era gazdă, ne cerceta cu luare aminte prin dioptriile gigantice şi zâmbea mulţumit, văzând în noi ultima rază de speranţă pentru reîntoarcerea la valorile în care credea mai abitir decât în Scriptură.

Am revenit iute în prezent în faţa umeraşelor cu cele câteva tricouri banale. Bani nu aveam, aşa că posibilitatea de a face cumpărături trebuia să-mi iasă cu totul din cap. La Mati nu avea rost să caut, îi ştiam pe dinafară vestimentaţia. Nici ea nu se putea lăuda că-i plesnesc şifonierele. Costumaţia de serviciu era singura memorabilă. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Astrid. Mi-a răspuns cu o voce adormită. Am crezut că o trezisem din somn. Vitalitatea scursă din ea în mine o lipsise de mult mai multă energie decât îmi imaginasem.

— Iartă-mă, dormeai… am bâiguit.

— Nu, nu dormeam.

— Am nevoie de ajutorul tău. Pot veni până la tine?

Astrid tăcu. Respiraţia, în schimb, îi deveni greoaie, şuierătoare.

— Maria, spuse apăsat, azi nu am timp, am o prietenă în vizită.

Accentuase cuvântul *prietenă*. Înţelesesem. Ori Erica, ori Elena era la ea.

— Bine, Vasilico! am râs. Ascultă-mă! Am nevoie de nişte ţoale mai acătării, la noapte trebuie să merg la o petrecere. E foarte important să ajung

acolo, înţelegi? Im-portant!

— În ce drăcie…

Se opri.

— Am înţeles! Trimite-mi adresa printr-un SMS. Trec mai târziu.

Am închis convorbirea cu ea şi am încercat să mi-o imaginez întorcându-se la discuţia cu musafira. Elena sau Erica. Oare cât de greu îi venea să tacă? Poziţia ei faţă de noi toate era asemănătoare cu a mea faţă de Mati şi restul celor cunoscuţi după întoarcere. Diferenţa capitală însă era că ea păstra contactul cu mine, cu cele două rude ale mele şi împărţea într-o singură felie şi viaţa, şi moartea.

— Fata mea! se auzi o voce în spatele meu.

Electrizată toată de emoţie, m-am rotit ca un titirez.

Aşteptam… Nu! Doream această vizită. Aveam nevoie de ea. Algoritmul după care se calcula distanţa dintre vizite îmi era necunoscut, dar trebuia să admit că se întâmpla la ţanc. Am sărit de gâtul lui Amadeus.

Barba îi era mai lungă. Era singura schimbare observată la el. În rest, aceeaşi privire blândă şi aceeaşi linie relaxată a buzelor. Timpul trecea altfel Dincolo, urmele lăsate de el nu făceau atât de multe ravagii ca printre cei cărora nu le venise vremea să înţeleagă. L-am ţinut mult timp în braţe, cu toate că el abia îndrăznise să-mi atingă spatele. Şi doar cu degetele de la o mână. Dacă n-ar fi fost

de-a dreptul ciudat s-o ţin tot aşa, cine ştie când i-aş fi dat drumul.

Şi-a dres vocea, încurcat. M-am depărtat de el.

— Arăţi bine! întinereşti cumva?

— N-am încotro, râse el. Nu văd niciun avantaj în a îmbătrâni.

— Dacă ar fi posibil…

— E posibil. Tinereţea nu stă în piele sau în carne, ci în suflet.

— Ha! Ha! am râs. Nu mă lua cu bălării motivaţionale, că le urăsc. E lumea plină de fel şi fel de şmecheraşi ce cunosc secretele manipulării şi care propovăduiesc zi şi noapte despre potenţialul forţei interioare. Aiurea!

— Ai vorbit ca un om oarecare, spuse în timp ce se aşeza pe canapea. Ce ai mai făcut?

— Ştii bine ce am mai făcut.

— Vino aici, mă chemă lângă el. L-am vizitat pe Gudila…

Sângele îmi îngheţase dintr-odată sau ce naiba se petrecea cu mine? Nu pot să spun că eram uimită. Doar că nu anticipasem că mă voi simţi aşa atunci când Amadeus ar fi vorbit despre asta.

— E bine? am întrebat.

A dat din cap. N-am înţeles dacă era vorba de un da sau nu. A fost o mişcare de la dreapta la stânga, s-a oprit pe la mijloc şi s-a transformat într-una verticală. Capul bătrânului căzuse în piept, de parcă şi-ar fi pierdut cunoştinţa.

— În prima misiune ar fi trebuit să fii cu el.

Devenisem deja ţeapănă. Am făcut ochii mari.

— De unde să ştiu asta? Nu mi-a spus nimeni.

— Nu trebuia să ţi se spună, era de bun simţ, replică iritat.

— Ba nu era! m-am oţărât. Am atâtea pe cap…

— Aveai vreo misiune?

— Nu e vorba de asta.

— A, atunci e vorba de faptele tale bune, independente de voinţa de Dincolo! hotărî ca un reproş.

M-am ridicat de lângă el, m-am oprit în cel mai îndepărtat colţ al camerei şi de acolo l-am privit.

— Ce vrei să spui? De ce foloseşti tonul ăsta? Doar sunt… fapte bune…

— Tu ai o treabă clară aici. Misiuni! Lasă faptele bune pe seama muritorilor. Dacă recuperatorii le-ar face pe toate, lor ce le-ar mai rămâne? Şi ei trebuie să aibă pentru ce să fie judecaţi.

Frângându-mi mâinile, m-am fâţâit de colo-colo, ca un nebun proaspăt izolat de restul alienaţilor.

— Nu cred că tu eşti! Cred că extratereştrii au pus mâna pe tărâmul de Dincolo şi l-au înlocuit pe adevăratul Amadeus cu un funcţionar cu ochelari de cal.

I-am surprins un zâmbet scăpat pe buze ca raza de soare printre faldurile unei draperii. Paradoxal, asta nu m-a destins.

— Am o nelămurire, am spus după câteva minute de tăcere.

A ridicat ochii spre mine. Zâmbetul dispăruse din

ei şi nu lăsase nicio urmă. Mă pofti cu un gest să-i dau înainte.

— Malorum a spus ceva despre părinţii mei… Cum că mi-i poate da…

Palmele pe care le ţinea unite deasupra genunchilor se crispară dintr-odată.

— Asta nu pare a fi nelămurire, ci concluzie, mormăi.

— Ce a vrut să spună? nu m-am lăsat intimidată de aspectul lui de aisberg.

Coborî privirea şi, ţintind podeaua, mi-a spus că nu ştie.

— Ba cred că ştii!

— Chiar dacă recuperatorul îmi destăinuie ce conversaţie a avut cu delegatul părţii întunecate, mie îmi este interzis să comentez sau să încerc să-l întorc împotriva lui. Asta trebuie să decidă recuperatorul. E treaba lui ce extrage din aceste vizite.

— E treaba lui pe dracu’! Iartă-mă! am rostit iute acoperindu-mi gura cu palma. Mi-a scăpat.

— Îţi scapă cam des!

Mulţi îmi spuneau asta.

— Te rog, am nevoie să ştiu dacă este vreo fărâmă de adevăr în spusele lui. Părinţii mei trăiesc?

Tonul meu, îndulcit aşa, subit, i-a readus zâmbetul de mai devreme. Gândisem că aş fi o tâmpită să mă contrez cu el, în loc să fiu supusă ca un pudel. Doar cu a doua variantă aş fi putut să-l

înduplec să-mi destăinuie ceva. Iar el citise tot. Din păcate, sistemul de blocaj al gândurilor ce îi împiedica pe îngeri şi pe ceilalţi recuperatori să afle ceva nu funcţiona în cazul celor ce făceau legea Dincolo.

— Tot ce pot spune este că nu-mi amintesc de tatăl tău. Ori nu a trecut Dincolo, ori l-am uitat eu. Se mai întâmplă şi asta, să ştii. Odată trecuţi, nu mai revenim asupra deciziilor în ceea ce-i priveşte, aşa că de ce să-mi încarc mintea cu detalii fără rost?

Mă lămurise grămadă! Ba devenisem şi mai curioasă. A trecut? N-a trecut? Dar mama? Despre ea n-a scos un sunet.

— Repet, informaţia de adineaori e singura…

— Dar… Care informaţie? Ai bălmăjit despre tata… N-ai spus nimic!

— Timpul meu e limitat, am de vizitat şi pe alţii!

De ce nu te care? Îţi pierzi timpul, văd, şi-l dai dracu’ şi pe al meu!

Strânse tare din pleoape, apoi inspiră cu putere.

— Relaţia ta cu Marc nu este bine văzută Dincolo…

Moşul era încăpăţânat, dar nici cu mine nu îmi era ruşine.

— Mama! De ce ai refuzat să spui ceva despre ea? Tu de ce nu îmi faci nicio ofertă? Malorum mi i-a oferit pe părinţi…

— Şi pe Marc.

— Da, şi pe el! am strigat.

— Dacă ai fi sigură că Malorum nu te amăgeşte, i-ai accepta oferta?

Ochii îi scăpărau, fixaţi ca acele într-ai mei.

— Nu m-am gândit niciodată că mă amăgeşte. Mi-a spus de la început că lucrurile sunt clare cu el.

— Şi sunt?

Mă zăpăcea cu întrebările astea smintite. Parcă nici nu erau întrebări, ci insinuări făţarnice.

— Credeam că rolul enervant i-a fost atribuit lui Malorum, dar văd că şi tu candidezi la poziţia asta, l-am luat în zeflemea.

Maxilarul i se relaxă. Buzele descriseră un arc blând, ce însă nu se concretiză într-un zâmbet.

— Iartă-mă, sunt foarte supărat că tânărul începtor din grija ta n-a trecut cu bine de prima încercare.

Îşi cerea iertare! Asta nici nu visam să-l aud spunând vreodată! Dârzenia mea cedă cu laşitate, topindu-se ca gheaţa la soare.

— De ce mi-aţi dat pe unul în grijă? Eu însămi sunt începtor.

— Va trebui să fii mai atentă la el, răspunse el, cu totul pe alăturea decât mă aşteptam.

— Ar trebui să te întreb cât e ora în Groenlanda ca să-mi răspunzi la întrebarea despre Gudila?

— Nu am hotărât de unul singur. Peste mine sunt alţii, superiori în grad.

— Înseamnă că-i adevărat când se spune că până la Dumnezeu te mănâncă sfinţii!

Acum râse de-a binelea.

— Apreciez sarcasmul tău, vine dintr-o minte inteligentă, dar, din păcate, tot asta îl atrage şi pe Malorum. El e de părere că sarcasmul are răutatea ca rădăcină.

Ei, uite că luxul de a sta şi a medita asupra arborelui genealogic al sarcasmului şi de a-i găsi primul născător nu mi-l puteam permite.

— Lupta asta dintre voi mă oboseşte, şi cred că oboseşte pe fiecare recuperator. Ar trebui să ţineţi departe de noi rahaturile astea din culise. Dacă nu cumva şi tu foloseşti, doar cu mai multă subtilitate, aceleaşi şiretlicuri de a mă atrage.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică şi îşi luă rămas bun.

— Dar… am bălmăjit speriată.

Vizita aceasta nu-mi folosise la nimic. Nu primisem niciun soi de îndrumare. Totul fusese o contră stupidă. El îmi vânduse gogoşi, iar eu încercasem să-i vâr pe gât castraveţii furaţi chiar din grădina lui.

M-am holbat în gol la spaţiul ocupat de el mai devreme. Eram ca un învăţăcel care aflase că îl paşte corigenţa şi că nu se ştie dacă i se va mai da şansa să recupereze.

Puţin după ora şapte, Astrid a sunat la uşă.

Nu prea avusesem timp să mă adun după vizita lui Amadeus, dar n-a întrebat nimic, chiar dacă a observat lipsa de entuziasm din întâmpinarea mea.

Ţinea pe braţ câteva toalete protejate de huse

de plastic. Părea destul de energică în ciuda feţei căzute şi a cearcănelor din jurul ochilor.

— Ai mai lăsat ceva prin şifonier? am luat-o, acru.

— Am lăsat, am lăsat. Nu ştiam care-i dress code-ul, tu nu mi-ai zis la telefon, nu ştiu nici ce mărime ţi s-ar potrivi… Nu-ţi face tu griji. Alege ce vrei. În afară de rochia aia roşie, e a mea.

M-am îndreptat de trunchi, cu ochii la ea.

— Cum adică? Doar nu mergi cu mine?

— Merg.

— Nici vorbă!

— Ba vorbă! Nu te las singură.

— Ce…

O înjurătură îmi stătea pe vârful limbii, însă am înghiţit-o la timp. Unde îşi imagina ea că vom merge? La recepţia dată de vreun prinţ bălai în căutare de Cenuşăreasă? O să mă amuz al dracu' de tare când îi voi vedea mutra în faţa adunăturii de piţipoance şi cocălari. Bănuiam că ăsta era anturajul firesc al unui cămătar.

— Ţi-a intrat în cap că vreau să te supraveghez, spuse Astrid cu calm. Şi acum, indiferent ce spun, ţi se pare că te dădăcesc sau că vreau să preiau conducerea. Dacă aş spune că nu-mi fac griji pentru tine, aş minţi. Ştiu cât de frivolă…

Se opri aici, ţintuindu-mă cu ochii aprinşi.

— Neserioasă… se corectă.

Am izbucnit într-un râs nervos.

— Să ştii că tot naşpa sună, dar am prins ideea.

— Fluşturatică, inconsecventă… continuă încurajată de ceea ce lua ca amuzament din partea mea.

— Bine, am înţeles!

— Aiurită, neparolistă…

— OK, taci dracu’ din gură!

— Aşa că merg! concluzionă.

— Am de ales?

Rochiile aduse de Astrid, cinci la număr, reprezentau, fiecare în parte, o tentaţie irezistibilă. Cu ochii în ţesăturile alea fine, am simţit nevoia să le ating. Contactul cu suprafaţa alunecoasă, fâşâitul faldurilor răscolite de degetele mele… Toate astea au trezit în mine o umbră fugară. Nu a năvălit dintr-odată. Era ca un punct mic la orizont care, apropiindu-se, devine din ce în ce mai mare, capătă formă şi abilitate de a naşte emoţie. Toată pielea, din cap până-n picioare, mi s-a făcut de găină. Oricât ar suna de frivol – şi mă lovise pofta de a fi frivolă – o rochie bine croită, flatantă pentru formele feminine, putea trezi senzualitatea şi dintr-o statuie de piatră.

Cea roşie, rezervată de Astrid încă dintru început, era şi cea mai sexy din seria cuminţele; scurtă până deasupra genunchiului, din benzi satinate, cusute între ele pe orizontală, urmând cu impertinenţă fiecare rotunjime, decolteu în V şi bretele ce mângâiau şi împrumutau umerilor din căldura culorii lor. Mai avea vreo două, dar nu le-aş fi îmbrăcat decât dacă aş fi vrut să trimit un mesaj

lipsit de echivoc: sunt o târfă în călduri!

Între una neagră din mai multe straturi de voal în partea de jos şi un corsaj ţeapăn în cea de sus şi alta de culoarea untului ce avea pe stânga o broderie neagră ca o plantă cățărătoare, fără mâneci şi cu o tăietură rotundă la baza gâtului, am ales-o pe cea de-a doua.

Materialul era moale şi elastic; îmi permitea să execut orice mişcare mi-aş fi dorit. Când a venit vremea să completez vestimentaţia cu încălţăminte, mi-am dat seama că tenişii mei denim nu aveau cum să facă pereche armonioasă cu rochia, indiferent ce le-aş fi făcut.

— Vârful tenişilor e alb, se potriveşte… Zic… râse Astrid.

Mai bine ar fi tăcut. Argumentul ei de doi bani n-a făcut decât să mă demoralizeze şi mai tare.

— Caută la Mati, poate are ceva de încălţat mai de Doamne-ajută, îmi sugeră Ama.

I-am urmat sfatul. Am dat peste o pereche de balerini negri, însă mă strângeau atât de tare, că-mi dădeau lacrimile la fiecare tentativă de a păşi.

— Toarnă nişte oţet în ei, am auzit că se lărgesc aşa. Apoi stai încălţată pentru a forţa pielea. Sau să-i umpli cu apă şi să-i bagi în congelator. Ah, dar nu avem timp. Oţetul rămâne! hotărî Astrid, ridicând braţul ca şi când un produs expus unei licitaţii ar fi fost adjudecat.

Inconştient preluase frâiele, exact ce declarase că nu dorea să facă.

După douăzeci de minute de stat cu picioarele în oţet şi fâţâit în sus şi în jos prin cameră, am avut o senzaţie de uşurare. Ori se lărgiseră pantofii, ori tălpile mele, sugrumate şi lipsite de sânge, începuseră un lent proces de paralizie. Oricare din astea două variante îmi convenea. Durerea devenise suportabilă. În schimb, duhneam a acid acetic de la o poştă.

Astrid şi-a golit jumătate din sticla de parfum Chanel No. 5 pe labele mele. Cu o mână manevra recipientul şi cu alta îşi strângea nările.

— Măcar nu mai miroşi ca o salată! decise.

— Acum miroşi a salată cu parfum! chicoti Abel. Ţi-ai mai ales şi Chanel, un parfum atât de pretenţios că se pune pe urlat dacă nu se potriveşte cu restul ansamblului femeiesc. Era mai onest să miroşi a murături, să ştii! Vei tulbura nările nevinov…

„Gura!” l-am repezit.

Grimasa lui distrată mi-a dat de înţeles că era într-o dispoziţie poznaşă şi că, probabil, voi avea nevoie de toată rezerva de răbdare pentru a trece de seara asta cu minţile întregi.

— Ansamblu femeiesc? se miră Ama, abia auzit.

— Poate că totuşi, ar fi mai bine să-mi iau tenişii… am şoptit, speriată de un junghi în talpa piciorului stâng.

— Nici să nu te gândeşti! sări Astrid.

Ce-i păsa ei? Venise cu tot ce-i trebuia, asortată cu precizia unor calcule matematice. Nu m-ar fi

mirat ca acasă să fi demonstrat pe hârtie teoreme ale eleganţei, să fi tras drepte sau să fi calculat unghiurile distincţiei. Ar fi fost de-a dreptul nechibzuit să pun la îndoială faptul că roşul rochiei se potrivea la perfecţie cu arămiul pantofilor cu toc stiletto.

Era atât de cerebrală că nu mă puteam abţine să nu mă întreb cum dăduse piept cu realitatea întoarcerii la viaţa de recuperator. Gândirea ei raţională trebuie să fi suferit un brânci pe cinste. Nu mai pun la socoteală atracţia pentru supranatural. Nu ne gândisem niciodată s-o luăm în balon tocmai pentru că însoţea verdictele despre chestiuni imateriale, cu neputinţă de cuprins de mintea umană, de o seriozitate ce nu lăsa loc de rezervă. Încă de pe atunci, ea ştia lucruri pe care le-am fi luat în derâdere, dacă ne-ar fi fost dezvăluite.

Tăcuse, şi bine făcuse. Fuduli cum suntem, vanitoşi până la greaţă, am fi considerat-o dusă cu pluta.

Toate gândurile astea, adunate laolaltă în mintea mea, m-au făcut să zâmbesc. Cât de arogantă fusesem! Cât de bine ştiu acum că atunci nu ştiam nimic!

Mătuşa încercase să ne insufle, mie şi Elenei, tot felul de sentimente cinstite, altruiste, braţ la braţ cu altele, deloc potrivite cu spiritul primelor învăţături. Să fim generoase, dar nu credule, iubitoare, dar nu naive.

Desigur, iubita mea rudă trăia în Utopia!

Ca să fiu sinceră, o bănuiam pe atunci că motivele îi erau mult mai pământene decât lăsau să se vadă mobilizatoarele ei discursuri. Încerca să ne determine pe noi, fetele, să îngreunăm sau chiar să blocăm accesul băieţilor spre comorile noastre de proaspete femei.

E ciudat cum toate amintirile astea aveau acum alte valenţe decât la vremea aceea. Cât de mult aş fi vrut să-i spun mătuşii că nu vorbise în van, că nu se risipise nebuneşte pe o ingrată! Poveţele ei ce păruseră seminţe aruncate în stâncă prinseseră rădăcini şi începuseră abia acum să rodească.

Capitolul XVI

Maşina lui Astrid, un Matiz acoperit de sus şi până jos cu noroi – jur că n-am putut să-i văd culoarea – ne-a dus în faţa clădirii în care se ţinea petrecerea. O construcţie nou-nouţă, pradă de la cine ştie ce nefericit împrumutat de cămătar, cu multe ferestre curbate în partea de sus, prin ale căror ochiuri dese străbătea o lumină orbitoare. Decoraţiunile exterioare erau atât de exagerate pe cât mi-am imaginat că vor fi. Un covor roşu se întindea la picioarele invitaţilor ce coborau chiar în buza clădirii din maşini mai scumpe sau mai ieftine. Astrid a oprit pe partea cealaltă a drumului, dar n-am îndrăznit să coborâm. Dacă am fi fost văzute într-o astfel de râşniţă, am fi fost

compromise. A mai condus câţiva zeci de metri, a cotit pe o străduţă şi acolo a strecurat maşina, la umbra neagră a unui castan. Ne-am netezit cutele rochiilor, ne-am luat expresiile alea semeţe văzute pe meclele muierilor scoborâtoare din vehicule de lux şi ne-am apropiat de intrare, unde stătea îmbăţoşat, pătruns de importanţa funcţiei sale de uşier, un individ cu privire scrutătoare. Verifica nişte nume pe o listă. Se holba la aspiranţii de a trece pragul, stătea pe gânduri câteva secunde pentru a-i convinge pe toţi că rolul lui la bunul mers al evenimentului era crucial, apoi le dădea voie să intre. Momentul era străbătut de o tensiune amuzantă, dacă o priveai din afară, însă imediat ce m-am văzut în faţa nărodului, m-a apucat tremuratul.

— Numele! tună el atât de aproape de faţa mea, încât am tresărit.

— Oriana, am şoptit, ameţită de aroma de mahorcă ce-i ieşea din gură.

— Şi mai cum?

Nu-i spusesem Anemonei numele meu de familie.

— Cred că m-a trecut doar aşa. Sunt invitată chiar din partea domnului… ăă… cămătar… am spus, ridicându-mă pe vârfuri pentru a-mi depista numele printre celelalte de pe foaie.

Tipul ridică hârtia mai sus de nivelul ochilor mei, iritat de indiscreţia de care dădeam dovadă.

— Şi dumneavoastră? se întoarse către Astrid.

— Sunt cu ea.

— Aici scrie… şi partenerul!

— Ea e partenerul, am spus.

Bărbatul ne scrută pe amândouă.

— Partenerul, silabisi el. Nu partenera.

— Corect e par-te-ne-rul, nu m-am putut eu abţine.

— Hă? nu înţelese uşierul.

— Nu contează, doar n-o să ne împiedicăm de faptul că acolo se foloseşte cuvântul *partener,* la masculin, ceea ce ne duce cu gândul că o doamnă ar trebui condusă la o petrecere numai de un domn, conform uzanţelor sociale atât de perimate. Sunt partenera ei şi o însoţesc, faptul că acolo scrie altceva nu schimbă cu nimic realitatea. Şi nici faptul că n-aţi silabisit corect. Este evident că… turui Astrid.

— Intraţi, o întrerupse bărbatul, iritat de încâlceala verbală pe care n-avea niciun chef s-o limpezească.

Se retrase din calea noastră şi ne invită să intrăm.

Nici n-am ajuns bine în inima clădirii, că Astrid m-a luat de mână şi m-a condus la baie.

— N-am nevoie, am spus, strângând la piept plicul de piele bej. Înghesuisem în el perechea de tenişi.

— Lasă asta, trebuie să-i fac vizibili pe îngerii mei.

— De ce?

— Să nu mai atragem atenţia asupra noastră. Nişte bărbaţi la braţ ne vor asigura anonimatul.

— Ca bărbat, mă simt jignit! Adică un mândru exemplar bărbătesc asortat la una madamă elegantă îi anulează graţioasa prezenţă? Eu cred că-i potenţează atracţia! bombăni Abel.

Ca de obicei, sarcasmul lui putea fi interpretat în mai multe feluri. Putea fi supărat pe bune sau putea să se distreze copios.

Salvatoremii lui Astrid erau băieţi. Singura caracteristică notabilă a dracului era privirea răutăcioasă. În rest era de o banalitate atât de plată, că înţelegeam pe deplin ce-a vrut să spună Astrid mai devreme. Îngerul bun nu era mai breaz. Arăta şi ăsta atât de plictisit, că te lua căscatul numai privindu-l.

— Dacă ăştia sunt vizibili, vrem şi noi! sări Abel, căutând privirea Amei, ca susţinere.

— Nu ţin neapărat, şopti ea la vederea expresiei mele interogatoare.

— Eu vreau! Fă-mă doar pe mine! insistă dracul.

l-am explicat lui Astrid ce se întâmpla între mine şi îngeri. S-a opus ca doar pe băiat să-l fac vizibil. Am fi fost trei bărbaţi şi două femei. N-am avut încotro, aşa că Ama a trebuit să împartă soarta lui Abel.

Dracul meu făcuse paradă de toată imaginaţia şi se transformase într-un adevărat Gatsby. Părul lins într-o parte, papion negru, cămaşă albă şi un costum ce-i venea ca turnat. Cu Ama n-am avut

surprize. M-aş fi mirat doar dacă ar fi ales altceva în afară de clasica şi lipsită de fantezie rochie neagră, lungă. Imaterialitatea ei îi permitea să ia orice formă şi ea se limitase doar la atât?

Intraseră două persoane în baie, ieşiseră şase. Astrid la braţul dracului ei, eu la al îngerului plicticos, iar Ama şi Abel, neavând alternativă, formară pereche.

— Spune, ce ai de gând? mă chestionă Astrid după ce ne-am înghesuit într-un colţ retras.

Cu toţii aveam coctailuri în mâini. Îl ţineam pe al meu pe post de recuzită. Aveam nevoie să mă pierd în peisaj, dar şi de un cap limpede. Speram ca, impulsionată de ceea ce vedeam la faţa locului, să coc vreun plan.

— Nu ştiu ce am de gând. Să nu ne certăm aici, nu vreau să intervii în niciun fel.

— Atunci la ce am mai venit?

— Ce mă-ntrebi pe mine? Tu ai vrut. Nu te băga, îmi vei încurca toate planurile.

— Care planuri? Tocmai ai zis că nu ştii ce să faci.

— Nu acum, dar sunt sigură că-mi va veni mie vreo idee.

Mi-am aruncat ochii după Anemona. Din moment ce insistase să vin – chiar cu trei semne ale exclamării – trebuia să fie pe aici. Nici urmă de ea sau de cămătar. Mulţimea pestriţă zumzăia în jur, accentuându-mi starea de nervozitate. Voci în diferite tonalităţi, percepute fidel indiferent cât de

slabe erau, făceau ca trupul meu să reacţioneze ca un instrument la cele mai mici variaţii ale exteriorului.

„Dragă, eu o dau dracului de cură de slăbire! Tu nu vezi ce de bunătăţi!", *„Mamă, altă rochie n-ai găsit? Stai cu ţâţele la vedere.”, „Ce-au, dragă, ţâţele mele? De aici ai supt!”, „Îîîh!”, „E plin de gărzi de corp! Cred şi eu! Când atâtea lume îţi vrea moartea, nu te joci!”, „Lumea e rea!”, „Nu găseşti straniu că indiferent în ce context ne referim la lume ca fiind rea, noi ne situăm în afara ei?”*

Dacă aş fi avut la dispoziţie dopuri de urechi, le-aş fi folosit, fără să mă intereseze dacă se asortau cu rochia sau nu. Am aruncat coctailul într-un ghiveci şi mi-am umplut paharul cu apă. Fără să-mi dau seama, am dat pe gât doi litri până când necesităţile fiziologice fireşti îşi cerură drepturile. Am fost nevoită să mă îndrept spre toaletă, cu toate că aveam o problemă cu cele străine. Nu suportam să le ating, aşa că sforţarea de a păstra o distanţă sănătoasă între mine şi closet avea întotdeauna ca rezultat o zăbavă destul de îndelungată asupra întregului proces.

Nişte tocuri ciocăniră marmura albă cu irizaţii aurii.

— Altă problemă nu mai avem decât ciobănescul Max! exclamă o voce subţire.

— E şi el o vietate, îi răspunse alta, acompaniată de fâşâitul hainelor ridicate până la brâu.

— Şi-a trăit traiul, şi-a mâncat mălaiul. Gata, la

casat!

— Ah, nu pot să mă urc pe veceu cu tocurile astea, i se răspunse. Nu poţi să spui aşa ceva, Lidia!

— Dă jos pantofii. Urcă-te cu tălpile goale. Ba, de ce să nu spun?

— E o fiinţă, are suflet.

— Ba n-are! Aşa zicea profu' meu de religie dintr-a opta.

— Profu' tău de religie era un idiot. Cred că zicea asta ca să aibă o scuză pentru că se îndopa cu carne de porc. Nu-i convenea gândul că haleşte o fiinţă cu suflet.

— Chiar nu cred că porcul are suflet. E aşa de… nesimţit. Ştii tu, ca porcul… Oricum ar fi! Să fie eutanasiat!

— A lucrat în poliţie, e un căţel ofiţer…

Inamica lui Max a râs.

— Au hotărât că e prea bătrân pentru a mai lucra. Ce altceva să facă cu el? Să-l lase pe străzi? Şi aşa e plin oraşul de nenorocitele astea de jivine. Dacă m-ar întreba pe mine, l-aş eutanasia.

Cea din closet oftă şi renunţă să mai apeleze la empatia amicei faţă de situaţia patrupedului, ofiţer în retragere.

Am ieşit, m-am spălat pe mâini foarte concentrată la ce făceam, apoi mi-am dres vocea şi am spus către tânără:

— Scuză-mă…

Era cu faţa spre oglindă. Se ruja, foarte atentă să

nu depăşească linia negricioasă ce mărginea conturul buzelor.

— Hâm? se întoarse miratã.

Şi atunci, nelăsând-o să realizeze ce se petrecea, i-am ars un pumn în plină faţă. Cu sete. M-am rotit pe călcâie şi am ieşit.

Ăsta-i cadou de la Max. N-o să mai ai nevoie de botox în buze vreo lună de-acum încolo!

Dacă mi-aş fi analizat gândurile în profunzime, aş fi descoperit că necunoscuta se alesese cu buzele sparte, fiindcă îmi ieşise în cale tocmai când eu mă aflam într-o căutare disperată a cuiva pe care să-mi vărs toţi nervii.

Ascunsă într-un colţ cât mai îndepărtat, am văzut-o ieşind însoţită de amica ei. Îşi presa pe buze un snop mototolit de hârtie igienică şi scormonea cu privirea după atacatoare. Mi-a fost teamă, de ce să n-o recunosc? Numai dacă m-aş fi putut stăpâni!

A renunţat într-un final şi s-a pierdut printre petrecăreţi.

Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nesocotitul impuls ce m-a determinat s-o lovesc ar fi transformat întâmplarea într-o tevatură de mai mare dragul. Aş fi pus în pericol planul. Planul inexistent, deocamdată. Aşteptam inspiraţia. În mare aveam de gând să fur documentele ce o înrobeau pe Anemona. Restul era doar negură.

Lângă o fântână cu ciocolată, am auzit râsetul lui Abel. Stătea în faţa unei blonde, sorbind-o din

priviri. Aparent. În ochi îi sclipea o ironie pe care fata ar fi observat-o dacă ar fi fost mai atentă la alţii şi mai puţin la propria persoană.

— Sunt leoaică, spunea blonda. Sunt pasională ca una, să ştii. De fapt, pun pasiune în tot. Dacă îmi oferi o îngheţată, îţi dau înapoi un tort. Dacă îmi spargi roata de la maşină, îţi dau foc la casă.

— Dacă-mi permiţi, îi răspunse Abel, observ o mică discrepanţă între proporţiile celor două situaţii. Tortul este subdimensionat doar pentru că este vorba de bine? Şi ca să nu mă înţelegi greşit, cred că ai mare dreptate să acţionezi aşa. Sunt curios doar.

— Nu înţeleg, se fâstâci blonda.

M-am depărtat de ei şi am început să studiez locaţia. De undeva tot trebuia să-mi vină ideile.

„Ia uite-o pe Smaranda, s-a înţolit ca o paparudă!”, „I-ai spus şoferului să schimbe uleiul?”, „Dragă, dar cât de bogat e ăsta! Sper să aibă icre negre. N-am gustat niciodată.”, „Ăla nu-i Nicu? Şi aia de la braţul lui cine e, parcă nu-i nevastă-sa...”

Cuconeturi, mai elegante sau mai nefericit înveşmântate, tinere, bătrâne, aprozăriţe, directoare de bănci, vlăguite sau cu expresia celei mai adânci încrederi că viaţa le pregătea rolul de primadone, manichiuriste sau avocate lăsaseră la o parte, doar pentru o seară, barierele impuse de delimitările claselor sociale şi se amestecaseră într-o ciorbă multicoloră la braţul însoţitorilor. Un

carnaval în care multiplele faţete ale naturii umane se îmbinau stângaci într-un comic atât de suculent că, dacă n-aş fi fost aici cu un scop anume, m-aş fi distrat pe cinste.

Partenerii mei se dovedeau greu de ţinut în formaţie compactă. Erau ca insectele atrase de o luminiţă în întuneric. Am încercat să mă izolez mental, să-mi conving creierul să proceseze o singură informaţie, să ignore restul. Greu. Stimulii din jur erau ca frunzele răscolite de un vânt puternic, mânate într-o direcţie, întoarse apoi din drum, atrase în rotocoale ameţitoare.

Din loc în loc erau postaţi ţipi masivi, îmbrăcaţi la fel ca uşierul, în combinezon negru, cu mici detalii militarizate. Asta făcea ca aparenţa de atmosferă tihnită a petrecerii să sufere de disonanţe stridente; elementele se armonizau între ele la fel de bine ca un hipopotam cu budoarul unei cochete. Unei minţi agere nu-i rămânea tăinuit efortul gazdei de a impresiona cu orice preţ. Impresionată eram şi eu, doar că efectul era opus celui aşteptat de cămătar. Luxul lui venea din sânge şi lacrimi. Bucuria lui avea rădăcini în durerea altora. Împlinirea lui, din nimicirea semenilor. Nici nu mi-am dat seama că, inconştient, strânsesem mâinile în pumni, până când unghiile mi s-au înfipt în carne.

Scările spre etaj erau păzite de un astfel de cerber. Bănuiam că nu stătea degeaba acolo. Ceva tot avea de protejat. Trebuia să trec de el.

TREBUIA. Scările alea mă chemau dincolo de ele.

— Vrei să mă ajuţi? Acum ai şansa s-o faci! i-am şoptit lui Astrid, cuprinsă de o hotărâre ce mi-a excitat pielea.

Şedea lângă bufetul cu apetitive şi ronţăia de zor. Foamea cauzată de pierderea de energie părea imposibil de stăvilit. Răsese aproape tot platoul cu ouă umplute şi o vedeam cum trăgea cu ochiul la cel cu brânzeturi. Un tip se tot fâţâia pe lângă ea şi încerca s-o convingă să-l asculte.

— Unde e al tău? i-am şoptit.

— Eu ştiu? Ăştia când scapă sunt ca vacile în trifoi! bombăni nemulţumită de faptul că dezertarea îngerului o lăsase la discreţia oricui ar fi avut chef s-o agaţe.

Se învoi să mă ajute, nu înainte de a-i spune insistentului vreo două:

— Să fim clari! Dacă eu aş fi singură pe o insulă şi pe insula aia ar mai fi doar o măturǎ şi tu, aş alege să mă împreunez cu măturа! Ai înţeles?

Cu greu m-am abţinut să nu râd. Era feroce când se enerva.

— *Împreunez?* am glumit după ce ne-am îndepărtat de bufet. Cine mai foloseşte cuvântul ăsta în ziua de azi?

Pe măsură ce îi povesteam, în linii mari, despre planul meu, ochii i se măreau, holbaţi la gardianul din capul scărilor.

— Cum vrei să trec de ăsta? mă apostrofă.

— Nu mai bulbuca ochii! Nu vreau să treci, vreau

doar să-i distragi un pic atenţia, pentru ca eu să pot urca fără a fi văzută.

— Eşti sigură că nu te pot ajuta cu altceva? De exemplu să mă tund zero, sau să mă arunc de pe un bloc de zece etaje…

— Nu m-ar ajuta la nimic capul tău chel! Fii atentă! Intru în toaletă unde voi aştepta ca tu să-l determini cumva să plece de acolo…

— Aha! Cumva-ul ăla nu mi-e prea clar.

— Nu ştiu, împiedică-te, fă ceva! Flutură din gene! Ce naiba, nu degeaba ai rochia asta sexy pe tine!

Nu crezi că eşti în stare să faci un lucru până nu te apuci efectiv de el. Aşa era şi cu Astrid. Şi-a intrat în rol cu un talent impresionant. Pe măsură ce juca, devenea tot mai credibilă. Pielea ei măslinie contrasta atât de delicios cu roşul ispititor al rochiei, că doar dacă erai orb nu-i observai farmecul ăla de Şeherezadă rătăcită din povestea celor 1001 de nopţi.

S-a prefăcut a avea o discuţie telefonică, în contradictoriu, cu iubitul. Se plimba în sus şi-n jos, dând replici special alese pentru a convinge pe trăgătorul cu urechea că avea în ochi o mană cerească, atât de iubitoare că, prin comparaţie, maica Tereza părea o killăriţă fără suflet, în timp ce interlocutorul era o japiţă de om, ce nu aprecia nici cât negru sub unghie că era adorat de cea mai merituoasă dintre urmaşele Evei. Unde mai pui că era şi al naibii de atrăgătoare. Cerberul stătea

nemişcat pe prima treaptă, într-o poziţie impunătoare, în timp ce atenţia i se tot îndrepta spre bunăciunea aia de fată nefericită în dragoste.

În fiecare bărbat, oricât de pervertit, se ascunde un Don Quijote ce poate ieşi la luptă cu tot cu cal şi servitor, plus o doză serioasă de entuziasm naiv, să scape de la necaz pe domniţa care ştie exact pe ce butoane să apese.

Astrid încheie aşa-zisa conversaţie, făcu vreo doi paşi lăsând impresia că voia să se întoarcă în sala mare unde se ţinea petrecerea, oftă adânc, apoi, taman în faţa paznicului simulă un leşin. Previzibil, deja mişcat de ce auzise, sări să-i ofere primul ajutor.

Profitând în mod mişelesc de compasiunea manifestată de tip, m-am strecurat prin spatele lui şi am urcat, uşoară ca o pisică, până la etaj. Mă aşteptam ca odată ce scopul ar fi fost atins, Astrid să pună capăt mascaradei, însă ea continua să se *simtă rău.* Auzeam de sus cum gemea de ţi se ridica părul de pe ceafă de milă. Te-oi pomeni că-i plăcuse cum o îngrijise musculosul ăla şi nu voia să se lipsească atât de curând de atingerile lui.

Holul avea pe toată lungimea lui, considerabilă de altfel, o mochetă cu fir gros, de lână, de culoare bej. Uşile vopsite într-o nuanţă asemănătoare cu a mochetei se aliniau de-o parte şi de alta a pereţilor. La capăt, o altă scară urca la mansardă. Am ascultat cu atenţie. Nu voiam să deschid vreuna dintre uşi şi să dau peste cineva.

Ce or face oamenii cu astfel de case? La ce dimensiuni avea cred c-o întâlnea pe nevastă-sa o dată pe lună, iar pe fii-su, dacă ar fi dat peste el orbecăind pe holuri, l-ar fi întrebat cine naiba e şi ce caută în casa lui. Sunt copilu' tău, tată! Serios? Ce mare te-ai făcut! Când te-am văzut ultima oară erai la grădiniţă!

Un zgomot de paşi dinspre etajul de deasupra m-a făcut să mă lipesc de zid, cu inima în gât; dacă ar fi coborât cineva m-ar fi observat fără probleme. Voci masculine s-au întretăiat pline de obidă şi un foc încrucişat cu ocări ce făceau trimiteri la origini mi-a agresat auzul. Aplombul de mai devreme se transformase dintr-un leu atotputernic într-o nevăstuică temătoare. Eram prinsă între două pături de gărzi şi un zdravăn sentiment de teamă m-a copleşit.

Nu îndrăzneam să-mi dezlipesc spatele de perete chiar dacă liniştea de la mansardă devenise mormântală. Numărasem cel puţin cinci voci diferite. Nu aveam nicio garanţie că primul etaj nu avea şi el raţia lui de bipezi militarizaţi, începeam să întrevăd lipsa de judecată ce mă determinase să mă arunc cu capul înainte, lăsând rezultatul final în grija întâmplării.

Tocmai acum mă lovise gândirea chibzuită! Am aruncat o privire plină de jale spre treptele urcate adineaori. Ce mult aş vrea să mă aflu dincolo de paznic! Aş fi fericită să plec acasă, să las vitejia pentru altă ocazie, când poate ar fi fost însoţită şi

de o doză cumsecade de raţiune.

Privirile mi s-au ridicat, au străbătut plafoanele celor două etaje şi s-au înfipt de-a dreptul în cerul pe care mi-l imaginam senin, cu nori albi şi pufoşi, alergându-se pe albastrul cel mai imperturbabil.

Doamne, dacă mă ajuţi şi acum…

Dacă mă ajuta şi acum, ce? Nu fumam, altminteri aş fi putut să-i promit că renunţ la ţigări. De băut, nici atât. Fleandura după bărbaţi nu umblam… Ah, Marc! Nu puteam să-l promit că renunţ la el. Gândul la Marc mă făcea armonică. Nu. Manifestam dependenţă faţă de acest drog. Aveam nevoie de el.

Unde-i un viciu în toată legea când ai nevoie să-l foloseşti ca monedă de schimb?

Paşi grei, târşâiţi pe podeaua de lemn a mansardei, mi-au întrerupt delirul. Au înaintat, am simţit asta din sonoritatea tot mai accentuată a tălpilor presând podeaua, apoi s-au oprit.

— Ce să fac, bă? Să-i spun lu’ Andra sau nu? întrebă o voce îngroşată de tutun.

Mi-am imaginat glasul acela ieşind dintr-o creatură de peste doi metri înălţime şi tot atâta lăţime.

— Ce dracu’ crănţăneşti acolo? se auzi o altă voce.

— Iaca nişte porcării d-astea, cică, plăcinte… cu… răvaşe.

— Zău? Ia dă, mă, şi mie să văd ce mi-o rezerva soarta.

Celălalt râse uşor.

— Ăla-i horoscopu'.

— Hm, uite ce scrie aici: Fiecare om e ucenic… Cum dracu’ vine asta?

— Cum adică, mă, ucenic?

— Aşa scrie aici.

— Dă să văd. Ptiu, fir-ai al dracu’ să fii! Fiecare om e unic, mă! Beleşte ochii bine. Auzi la el, fiecare om e ucenic… râse cel cu voce groasă.

Câteva minute nu se auzi decât zgomotul făcut pe plăcintele zdrobite în căutare de răvaşe. Nici nu cred că le mai mâncau, ci sfărâmiţau aluatul crocant, curioşi să vadă ce mesaje le mai trimitea viitorul. Se plictisiră apoi, căci două oftaturi se împletiră deodată.

— Bă, tu ştii cum e cu chestiile astea, reluă vocea mai subţirică. Ei să-mpacă, tu rămâi de papagal. Şi-o să se supere şi Iordan pe tine.

— Da, bă, da’ nu-mi iese din cap vocea lu’ aia mică! Plângea de rupea la telefon!

— Pf, grea treabă. Cât are fii-sa?

— Zece ani, bă. Şi să stea ea cu ghimpele ăsta-n suflet…

— Ce-ai dracu’ eşti, bă! De fata lu’ Iordan mori dă milă, da de a ta? Nu cumva îţi place dă Andra?

— Du-te, băăă! Ce dracu’ e dă plăcut la ea? Frumoasă nu e, dăşteaptă nu e. Ba mai zbiară şi toată ziua ca o sârmă de vase.

— Cum zbiară o sârmă de vase, mă?

— Cum face zgomotu' ăla când o freci dă oale,

mă, ce dracu’! E o figură dă stil.

— Mai dă-te-n cariei cu figurilii tele! râse celălalt. Îţi curg balele după sârma dă vase! Nu te băga, coaie! A! Să nu uit! Adevăratu' are zece laptopuri dă vânzare, le-a manglit dă la magazin ieri noapte. Le dă ieftin, cinci sute dă lei bucata. Vrei?

— De care fel, mă? Să nu fie d-alea făcute în China, că mă cac pe ele.

— Totu’ e făcut în China, mă!

— Nu ştiu. Să mă gândesc.

— Nu te gândi prea mult. E ieftine şi le dă repede. Acu o săptămână a vândut nişte Dell-uri, 5i, cu taste luminate, cu şapte sute dă lei. Mă, tu auzi? Şapte sute! Le-a dat înainte să trag două băşini.

Speram să nu coboare ăştia doi. Aş fi fost nevoită să-i înfrunt. Nu mă temeam de faptul că nu le-aş face faţă (m-aş mai fi descurcat cu încă opt ca ei conform standardelor de Dincolo); era vorba de hărmălaia creată. M-aş fi pomenit cu mai mulţi decât puteam duce.

Că aveam forţă a zece bărbaţi era o teorie, nedemonstrată încă, şi chiar aşa îmi doream să rămână. Te-oi pomeni că nu calculaseră divinii cum trebuie şi mi-o luam în barbă.

Dacă erau atât de numeroşi la mansardă, acolo trebuie să fi fost şi ce căutam: documentele ce legiferau statutul de proprietate al Anemonei faţă de cămătar.

Nu mai eram sigură că ştiu ce fac când, mai iute

ca gândul, am fost smulsă de lângă perete şi trasă înăuntrul unei camere. Buimacă, zbătându-mă ca o găină decapitată, am încercat să înţeleg ce mi se întâmpla.

— Ce faci aici? mă electrocută vocea înfuriată a Anemonei.

Pumnii pe care îi pregătisem de atac, în mod inconştient, se relaxară şi degetele mi se răsfirară.

— De unde ştiai că sunt aici? am bombănit într-un târziu, după ce mi-am recăpătat suflul.

— Am vrut să cobor şi te-am văzut aici, pe hol. Cum… Cum ai trecut de Lazăr?

— Lazăr?

— Garda de la parter, mă lămuri enervată.

— Nu ne-am prezentat unul altuia. Scuză-mi lipsa de etichetă.

— Ce cauţi aici?

Avea vreun rost să-i spun minciuni?

— Am venit să fur contractul tău, să-l distrug şi să-ţi redau libertatea, i-am aruncat verde-n faţă.

Ochii i se măriră şi căpătară o expresie intraductibilă. Gura i se întredeschise, nările i se încordară şi toate trăsăturile feţei i se înviorară deodată.

— Oriana! exclamă cu un soi de tânguire în voce.

Începu să-şi frece palmele şi să facă paşi mari prin cameră.

— Tu nu ştii cu cine te pui!

Mai bine, aş zice! Altfel aş goni-o spre casă!

Gestul meu ce sugera că n-avea importanţă cine

e cămătarul, a enervat-o din nou.

— Eşti inconştientă! De-ai şti câţi şi-au pierdut…

— N-am proprietăţi pe numele meu. Cămătarul tău n-are decât să-mi ia boii de la bicicletă…

— Taci! Nu la averi mă refer, ci la vi…

— Ce spui? Mulţi şi-au pierdut… vieţile? Asta vrei să spui?

Se repezi la mine, îngenunche şi îmi apucă palmele. Le împreună cu ale ei într-o rugăciune atât de fierbinte că m-am înfiorat până în vârful firului de păr. Ridică ochii spre mine.

— Du-te acasă, pentru Dumnezeu! Nu-ţi trebuie aşa ceva!

Ba chiar aşa ceva îmi trebuia. Disperarea ei nu făcea decât să-mi alimenteze convingerea de a merge până la capăt, indiferent ce naiba o fi însemnând asta.

— Ce e la mansardă, Anemona? Acolo ţine actele?

Îmi dădu drumul şi se chirci la picioarele mele de parcă o crampă ucigaşă i-ar fi săgetat abdomenul. Începu să plângă, bătând cu palma în podea.

— Ridică-te! i-am strigat.

Sări în picioare ca o felină agilă şi mă săgetă cu o privire de om nebun.

— Taci, te pot auzi. Te vor ciurui fără milă, ăştia nu stau pe gânduri. Franklyn a recrutat numai băieţi crescuţi în orfelinate, fără părinţi, abuzaţi, chinuiţi ca hoţii de cai. N-au sentimente. Sunt asasinii perfecţi.

Cu toată bravura mea, am simţit că stomacul mi se strânge. Era ceva în felul ei de a vorbi şi de a mă ţintui cu privirea. Ochii ei spuneau o poveste de groază. O făceau mai bine decât o căruţă de cuvinte.

Abia dacă am văzut-o pe Anemona cum a deschis uşa unui dulap, a apucat de acolo un obiect pe care, mai apoi, mi l-a pus în palmă. Un fior de gheaţă m-a străbătut când am văzut ce era. Un pistol.

Nu văzusem aşa ceva decât prin filme. Raţiunea încă refuza să unească informaţiile primite de la centrul văzului, să rezume totul la o idee folositoare la ceva. Bucata aia de metal rece îmi atrăgea privirile de parcă n-ar fi existat nimic mai interesant pe lume. Era mai greu decât îmi imaginasem că ar putea fi un astfel de obiect.

Anemona nu mai era în toate minţile, altfel nu mi-ar fi dat arma. Insanitatea ei a hrănit mugurii smintelii mele şi i-a adus la maturitate. Din cauza asta trebuie să fi strâns degetele în jurul patului armei şi al trăgaciului cu o mişcare atât de lejeră şi sigură de parcă doar asta aş fi făcut de când mă ştiu. Pistolul şi braţul meu erau acum un tot.

Lumina debilă din ochii Anemonei, în loc să mă fi alarmat, mă încuraja să trec la fapte. Timpul zbura, posibil în defavoarea noastră.

— Biroul lui Franklyn e la mansardă, spuse ea, ca o continuare firească a tot ceea ce făcuse până atunci, straniu de împăcată cu sine.

— E plin de gărzi sus, cum scap de ei?

— Ştiu! exclamă în timp ce bătea din palme ca o fetiţă ce tocmai îşi primise mult dorita păpuşă Barbie. Stai aici, când ăia vor coborî la parter, tu vei urca. Va trebui să fii rapidă. Nu va dura mult până se vor prinde de păcăleală.

— Cum ai de gând să-i convingi să abandoneze postul?

— Le voi spună că Franklyn are o urgenţă şi-i cheamă pe toţi în garajul subteran…

Franklyn trebuia să fi fost numele sau porecla cămătarului.

— De ce ar înghiţi o astfel de gogoaşă? Ce naiba ar putea fi atât de grav într-un garaj?

Privirea întoarsă de Anemona m-a cutremurat. Surâsul din colţul buzelor s-a deprimat sub ochii mei într-o grimasă hâdă.

— Şi apoi? Ce se va întâmpla cu tine? am întrebat-o. Gărzile îi vor spune că tu ai fost…

— Dacă distrugi actele alea, n-o să mai aibă nicio putere asupra mea. Nu va îndrăzni să-mi facă rău. Oricum, nu mai rău decât mi-a făcut deja.

Privi fix într-un punct al camerei cu atâta încrâncenare, că nu mi-a fost greu să înţeleg unde bătea.

— Stai aici! mi-a aruncat şi, până să am timp s-o opresc, a zburat pe uşă ca o nălucă din altă lume.

Inima a început să-mi bubuie în spatele coastelor. Zarurile fuseseră aruncate. De acum, ori la bal, ori la spital. Simţeam ace de gheaţă în

membrele inferioare. Mi-am lipit urechea de uşă şi am coborât braţul drept pe lângă corp.

N-a durat mult şi tropăiturile grele ale bocancilor soldăţeşti s-au auzit dinspre mansardă, au trecut prin faţa uşii, apoi s-au pierdut în jos, pe scări. N-am mai aşteptat să vină Anemona după mine, ci m-am avântat sus. Mă aştepta în capul scărilor. Faţa îi lucea înfioratã.

— Vino, aici ţine actele, mă trase după ea spre locul cel mai întunecos al nivelului. Dacă tot suntem aici, ar trebui să distrugem cât mai multe. Nu ştii câtă lume doarme pe sub poduri din cauza lui!

— Nu ştiu, dar nu-mi trebuie cine ştie ce imaginaţie ca să-mi dau seama.

Lumina era atât de chioară aici, că-ţi puteai băga degetele în ochi de unul singur, însă pasul Anemonei era sigur. Un gând îmi înţepă inima.

— Anemona! Tu plănuiai să…

Îmi strânse palma cu forţă. Scânteile din irisurile ei îmi răspunseră.

— Credeai că-mi place să mă las pe mâna celui care mi-a omorât bărbatul?

Câtă ură simţeam în tonalitatea gravă a vocii ei! Cuvintele se strecurară cu scrâşnituri metalice printre fălcile ei încordate. Simţea o datorie de onoare în a pedepsi pe cineva pentru moartea perechii ei. Franklyn se înscrisese cam de bunăvoie şi nesilit de nimeni în profilul ţapului ispăşitor.

Dinspre dreapta, la picioarele noastre se simţea

aer rece cu miros de gaz de eşapament. Am mijit ochii şi mi s-a părut că am zărit nişte scări înguste. Coborau undeva.

— Unde duc scările astea, Anemona?

— Spre beci.

— Dar mirosul ăsta? De unde vine?

— Printr-un un pasaj secret poţi ajunge în parcare. Nenorocitul ăsta şi-a lăsat multe portiţe de scăpare în caz că cineva, adus în pragul nebuniei, ar intra peste el cu intenţia de a-l hăcui. N-avea somn şi, dacă totuşi adormea, nu avea decât coşmaruri. Uite, aici e biroul!

Ne uitam la uşa aceea mare şi grea aşa cum trebuie să se fi uitat Aladin la peştera plină de bogăţii. Şi am fi stat şi ne-am fi holbat ca toantele dacă timpul nu ne-ar fi fost drămuit şi nu ne-ar fi înghiontit de la spate.

Am apăsat clanţa şi m-am năpustit de parcă m-aş fi aşteptat să dau peste hoarde de inamici. Camera era liniştită însă, luminată doar de un lampadar mare aşezat într-un colţ, lângă birou. În spatele mesei masive cu labe de leu în loc de picioare se aflau multe sertare. Multe. Prea multe. Ne-ar fi luat o lună să le cercetăm pe toate. Am deschis unul la întâmplare. Cu greu mi-am reţinut un chiot de bucurie când am văzut că dosarele, înghesuite unele în altele ca sardelele, erau etichetate în ordine alfabetică.

— Mulţumesc, Franklyn, nenorocitule! am şoptit.

În al şaptelea am dat peste mănunchiul de hârtii

mult căutate. Nu erau documente legalizate, ci scrisul de mână al Anemonei, ce putea fi la un moment dat folosit şi, pe căi lăturalnice, întrucât genul ăsta de întreprinzător avea o întreagă reţea de funcţionari care putea să facă orice furăciune să pară legitimă, să devină act oficial în toată regula. Le-am întins Anemonei. Le-a aruncat în coşul de inox de lângă birou, a prins un băţ de chibrit şi l-a aruncat peste ele. O vâlvătaie impetuoasă s-a avântat în sus, a icnit din răsputeri, apoi s-a prefăcut în cenuşă.

— Să mai ardem! strigă Anemona fericită.

Era cuprinsă de extaz, încărcată până la refuz cu fericire. Se repezi şi luă tot vraful de maculatură din sertar, îl aruncă în coş şi îi oferi acelaşi tratament.

Am reuşit să facem scrum conţinutul a patru sertare, până când am auzit o bufnitură straşnică. Uşa biroului se dăduse de perete şi una dintre gărzi ţinea ditamai puşcociul îndreptat spre noi. Pe jumătate orbite de fum, n-am reuşit să vedem clar silueta omului, dacă era singur sau însoţit. Instinctiv, am ţintit cu arma spre conturul acela negru.

— Oriana!?

Vocea mi-a îngheţat sângele în vene, mi-a paralizat musculatura şi mi-a oprit inima în gât.

Garda făcu trei paşi spre noi şi intră în raza luminoasă a lampadarului.

Era Marc.

Şi arăta atât de îngrozit de parcă n-aş fi fost eu în faţa lui, ci Astaroth, demonul care îi voia trupul şi sufletul. Nici eu nu cred că arătam mai breaz. Îmi încordasem maxilarul pentru a-l împiedica să-mi pice de pe figură, iar ochii mă înţepau de la atâta tensiune.

— Ce… Ce cauţi aici? mă întrebă, fără să-şi relaxeze postura ameninţătoare câtuşi de puţin.

Mi-am dres vocea. Sau aş fi făcut-o, dacă mi-aş mai fi găsit coardele vocale. Îmi căzuseră, şi alea, în pantofi, laolaltă cu restul entuziasmului.

— Te rog să nu tragi! se rugă Anemona de el.

Ochii negri o fulgerară scurt, apoi reveniră la mine.

— Spune-i ei asta! scrâşni Marc.

Nu mai realizam că ţineam pistolul cu ţeava îndreptată spre inima lui.

— Eşti în garda lui Franklyn, am mormăit.

Întrebam… Afirmam… Naiba ştie!

— Cum altfel crezi că mi-aş fi permis să menţin stilul de trai cu care am fost obişnuit dintotdeauna? Ai văzut ce cotineţe ne dau ăştia… spuse ca o scuză, apoi se opri, realizând că discuta în faţa unui muritor oarecare despre chestiuni de neîmpărtăşit. Ai mai tras cu arma?

După cum mi s-au mărit ochii, şi-a dat seama că răspunsul era nu.

— Şi vrei să fiu eu primul pe care îl împuşti?

Imaginea de apărător a ceea ce consideram mai mârşav pe lume muşca din simţămintele pentru el.

Rezultatul era că abia mai puteam să-mi controlez degetul încleştat pe trăgaci. Aş fi vrut să-l omor pentru că trădase, aş fi vrut să-l cruţ pentru că încă mai aveam în cap tâmpenii de genul iubirea izbăveşte.

Am avut ocazia să regret sentimentalismul stupid ce mă oprise să elimin un duşman, pentru că lui Marc i s-au mai alăturat unul din colegi şi Franklyn în persoană.

— Anemona! exclamă el întocmai cum făcuse Marc mai devreme. Ce faci, draga mea, aici?

— Nu sunt draga ta, porc jegos! izbucni Anemona, cuprinsă de isterie.

Franklyn se înnegură. Sprâncenele i se lipiră deasupra nasului, ochii căpătară o lucire violentă, iar gura i se crispă. Abia acum arăta a ei. Asta o exaltă într-atât pe Anemona că izbucni într-un râs, ce ne-a făcut pe toţi s-o privim.

— Sunt liberă! Mă auzi, mă? Liberă! Am ars contractul! Şi încă multe altele. Auzi? Le-am ars!

Se opri tot aşa de brusc precum începuse, temându-se de furia şi brutalitatea pe care îndrăzneala ei ar fi putut să le dezlănţuie. Se vedea că în relaţia lor, câtă o fi fost, căutase mereu să-i depisteze starea de spirit pentru a evita un scandai şi libertatea asta neaşteptată o jena ca o haină scumpă, dar prea strâmtă. Cu coada ochiului mă căută, să se asigure că încă îi păzeam spatele.

Cămătarul îngustă ochii şi o privi pe Anemona prin fanta subţire a pleoapelor cu un fel de frică

ascunsă, izvorâtă din neînţelegerea impulsului femeii. Abia când văzu pulberea foilor carbonizate din coşul de inox, se dezlănţui. Se repezi asupra centurii gărzii dinapoia lui, îi smulse pistolul din teacă şi îndreptă arma spre mine.

— Tu ai ajutat-o?

— N-are ea nicio vină, spuse Anemona şi se aşeză în faţa mea ca o pavăză, deşi tremura ca frunza.

Braţul meu ezita între cămătar şi Marc. Pe care să-l ţintesc?

— N-am putea să discutăm? Nu e nevoie de arme, m-am pomenit vorbind, fără să-mi dau seama că în timp de propovăduiam buna înţelegere între copiii Domnului, strângeam pistolul în palmă cu disperarea înecatului ce se agaţă de un pai.

Franklyn aruncă spre mine o privire goală. Oare ce creatură ciudată mai reprezentam şi eu? Mai era vreme de discuţii când armele stăteau gata să-şi slobozească sentinţele la moarte?

— Nu înţeleg. Ce ai spus?

Să cred că tu ai putea să înţelegi ceva, ar însemna să cred în miracole!

— Vino aici, iubito! o chemă Franklyn pe Anemona cu glas mieros. Rezolvăm noi cumva, nu sunt supărat pe tine. Ce ai în mână? Dă-mi să văd.

Ca la un semn, toate privirile noastre înmănuncheate coborâră asupra palmelor femeii. Un contract rămăsese nears. Ridică braţul şi flutură

hârtiile alea ca pe un steag, rânjind. Îl sfida. Răzbuna acum într-o singură frântură de clipă tot ce îndurase din pricina lui. Nu îi era uşor. Ea nu era aşa. Era liniştită, fără visuri măreţe. Lucrurile mărunte, fiecare în şablonul lui, o mulţumeau îndeajuns. Un blestem se abătuse însă asupra micii ei insule, măturase totul din cale, răsturnase tot sistemul de valori pe baza căruia credea că se va derula viaţa ei, şi se văzuse în faţa unuia străin, impus cu de-a sila. Nu căutase necazurile, ci ele o căutaseră pe ea.

Prea multă suferinţă te poate împietri până acolo încât să nu mai simţi nimic. Are efectul unei supradoze de morfină. Durerea din suflet, întocmai ca cea din trup, are rolul de a anunţa că ceva rău se petrece dincolo de ceea ce poţi vedea. Fără durere nu simţi pericolul.

— Niciodată! murmură cu silă.

Atunci Franklyn a tras. Un singur pocnet sufocat de amortizor. Anemona nici n-a icnit, ci s-a prăbuşit la picioarele mele în cea mai deplină linişte. Ca şi când ar fi ştiut că aşa se va întâmpla.

În nebunia creată atunci, l-am văzut pe Marc întorcându-se spre Franklyn şi descărnând două gloanţe în pieptul lui. În ochi nu aveam decât grumazul recuperatorului, încordat, cu muşchii ieşind în afară şi cu o lucire triumfătoare în negrul privirii. Automat, degetul meu s-a crispat şi un proiectil a străbătut umărul stâng al gărzii care îl însoţise pe cămătar. Am fost uşurată să-l văd

căzând, nu cred că aş fi fost în stare să mai trag încă o dată.

M-am aplecat asupra Anemonei. Moartea o fulgerase rapid. Ochii miraţi îi rămăseseră deschişi, iar buzele împietriseră într-un început de zâmbet. I-am închis pleoapele.

Dintr-un salt, Marc a fost lângă mine, a privit spre moartă, apoi, înţelegând că nu mai era nimic de făcut, m-a smucit de braţ, voind să mă tragă de lângă ea. O senzaţie puternică de déjà vu mi-a adus în minte scena incendiului, când verişoara It murise şi apoi, momentul fugii din clădirea sataniştilor. Imaginile astea aveau ceva în comun. Pe Marc.

— Stai, am şoptit.

Am luat contractul din mâinile Anemonei, l-am aruncat peste cenuşa celorlalte şi i-am dat foc. Trebuia să ardă. Se plătise pentru el.

— Vor veni şi ceilalţi! S-o tăiem! se răsti Marc.

Mai devreme îndreptase o armă spre mine, acum voia să mă salveze. Rece, cald. Cald, rece. Aşa era relaţia noastră dusă cu capul.

Am vrut să coborâm spre parter, dar acolo se afla Lazăr cu încă un coleg. I-am fi putut anihila, însă asta ar fi atras atenţia întregii suflări de la chef.

— Nu pe aici! mă trase brusc înapoi. Prin beci!

— Anunţă-mă când schimbi direcţia! am bombănit. O să-mi disloci braţul din umăr.

Trupul îi era încordat ca un arc, în timp ce

încerca să mă ţină înapoia lui, în afara unui eventual atac. A coborât primul pe scările înguste, cu arma pregătită pentru a întâmpina cum se cuvine pe orice doritor de a ne face de petrecanie.

Pe o parte şi pe alta a subsolului se căscau caverne turnate în ciment. Unele păstrau zeci de sticle de vin, iar altele, teancuri de cutii de conserve. Apoi, undeva în faţă, o nouă serie de trepte ducea spre o altă încrengătură de subterane. Saci bine strânşi la gură formau şi ei o mică piramidă într-un colţ. Omul se pregătise pentru supravieţuire în caz de apocalipsă. Bogaţilor, odată cu teancurile de bani, le sporesc şi grijile pentru soarta avutului lor. Se tem să nu vină vreun trenţuit cu burta lipită de coaste, cu foamea în ochi, să le ia din bucata de pâine.

Sărăcia era o stăpână avidă. Acapara omul şi gonea din el orice sentiment omenesc, iar cămătarul ştia asta.

Cei care rămăseseră doar cu o mână de bulendre din cauza lăcomiei lui nu mai erau oameni, ci nişte entităţi cu suflete pârjolite prin capetele cărora nu se mai plimba decât gândul de a-l vedea mort în chinuri. Măcar dacă nenorociţii ăia ar fi devenit nomazi, să plece altundeva în căutarea unui alt rost. Dar ei rămâneau la umbra casei altă dată a lor, rătăcind ca nălucile pe sub ferestre. Ăştia erau cei mai periculoşi. Se hrăneau cu suflul de mortăciune al pierdutei lor vieţi, trăgeau pe nări cenuşa liniştii trecute şi ascultau blestemele

zidurilor lipsite de căldură.

Paşii noştri răsunau sinistru, cu reverberaţii amplificate de acustica perfectă. La nivelul mai înalt cu un metru decât restul galeriei se aflau două uşi. Una în faţa noastră şi alta în dreapta. În stânga se întindeau, ca nişte aorte imense, două pasaje încă nefinisate.

— Dacă tot am intrat în horă, să jucăm, spuse Marc şi mă trase pe uşa din dreapta.

În mijlocul camerei se afla un obiect ascuns sub o cârpă negricioasă. Marc apucă ţesătura de un colţ şi trase. Perplexitatea mea s-a amestecat cu zbieretele disperate ale momâii legate fedeleş, ce se zvârcolea haotic. Capul se bălăngănea ca înfipt într-un arc, iar picioarele băteau în praful de sub ele.

Am recunoscut cu greu chipul. Mai bine zis, i-am recunoscut cârlionţii de briard. Era încercănată, slăbită, cu faţa suptă de teamă şi nesomn şi cu ochii picaţi în străfundurile orbitelor. A răcnit ca smintita preţ de un minut până când creierul ei a reuşit să prelucreze cu totul alt tip de informaţie decât fusese obişnuit în ultima perioadă de timp.

— O… Oriana! exclamă. Scurt, căci bucuria i se preschimbă în dezolare: Oriana! Ai grijă! Ăsta e de-al lor!

— Sunt de-al vostru, păpuşică! bombăni Marc în timp ce-i desfăcea legăturile. Câtă ingratitudine!

— Tu ştiai? am strigat la Marc.

— Şt! mă mustră el. Ne aud ăia… N-aş fi lăsat să

i se întâmple nimic rău.

— Serios? Aşa cum n-ai lăsat să se întâmple nici Anemonei? am scrâşnit de ton scăzut, dar plin de furie.

Nu-mi mai răspunse. Încruntat, se concentră la ce avea de făcut. O prinse pe Mati de o mână şi o postă în faţa mea. Mi-o încredinţa, cu alte cuvinte.

— Ce treabă aveau barbugiii ăia care au sechestrat-o pe Mati cu Franklyn ăsta?

— Sunt din acelaşi clan. Se ocupă toţi cu şmecherii imobiliare.

— Şi tu lucrai pentru ei!

— Nu lucram pentru ei. Sunt… eram… garda de corp a lui Franklyn. Nu mă băgăm în rahaturile lui. Şi… putem să lăsăm povestitul pentru altă dată, când ne-om afla în faţa unei ceşti cu ciocolată fierbinte şi să ne concentrăm pe a rămâne în viaţă? mă mustră. Ştii? în viaţă… Ca să apucăm să mai bem ciocolată fierbinte… Şi, îmi pare rău de Anemona ta. Nu ştiam că ţi-e prietenă.

Se repezi afară, apoi se pierdu pe uşa vecină. L-am urmat imediat. Fără el n-aş fi ieşit niciodată de aici. Nu vie. O ţineam pe Mati de mână şi o târâm după mine. În dreapta nu slăbeam pistolul din strânsoarea degetelor. Speram să nu fie nevoie să-l mai folosesc. În caz de nevoie, totuşi, n-aveam de gând să şovăi. O pierdusem pe Anemona din cauza asta.

Zgomotul traficului de afară mi-a ajuns până la urechi. Odată cu asta şi speranţa că ne aflam la

sfârşitul coşmarului. Am nimerit într-un garaj cu cinci maşini de teren parcate una lângă alta. Stăteam cu ochii pe Marc şi făceam tot ce îl vedeam pe el făcând. Ne-am lipit de un Range Rover negru şi, frecându-ne hainele de tabla lui, am înaintat cu urechile ciulite şi nervii întinşi la maximum. Nu era nimeni acolo. Eram aproape de uşa coborâtă pe trei sferturi.

Să ne tupilăm pe sub ea şi gata, vom fi liberi.

Prezumţie valabilă doar în cazul în care în spatele ei nu ne-ar aştepta hăndrălăi înarmaţi până în dinţi ce ne-ar ciurui până ne-ar face sită.

O durere ascuţită în glezna piciorului stâng mi-a stopat înaintarea. Surprinsă, am coborât privirea. Fusesem împuşcată. Cu o viteză incredibilă. Marc m-a trântit la pământ, a făcut asta şi cu Mati, apoi a tras către atacatorul apărut din senin în faţa noastră. L-a nimerit în centrul frunţii. Bărbatul rămase o clipă înţepenit, mirat că i se întâmpla aşa ceva, căzu în genunchi, stătu o vreme aşa, apoi pică în faţă. Cu toată durerea din picior, nu m-am putut opri să nu mă îngrozesc de imaginea din faţa ochilor mei.

— Mati, fugi! am răcnit. Du-te unde vezi cu ochii!

— Nu! Nu! răcni şi ea, holbându-se la bărbatul fără suflare.

Se dădea înapoi, cu băgare de seamă, ca şi când s-ar fi ferit de un şarpe.

Marc o apucă de umeri, îşi înfipse ochii într-ai ei şi o scutură atât de tare, că bietei fete îi clănţăniră

dinţii.

— Ieşi afară şi cauţi un poliţist. De la circulaţie, de la ce-o fi. Îi spui ce s-a petrecut aici. Nu te duci acasă, m-ai înţeles? Nu eşti în siguranţă!

Şi pentru că ea încă mai ezita, a apucat-o de braţ şi a zvârlit-o, pur şi simplu, pe sub uşa garajului.

— Pleacă! a mugit.

Mati s-a rostogolit ca un balot de paie până în mijlocul trotuarului. O trecătoare, pomenindu-se cu ea la picioare, a scos un strigăt scurt, apoi s-a repezit s-o ajute.

Mulţumit că paşii lui Mati se pierdeau în tumultul străzii, recuperatorul s-a întors la mine.

— Aşa! Noi ce dracu’ ne facem? întrebă ca pentru sine.

N-am avut timp să ne lăbărţăm în presupuneri în legătură cu *ce dracu’ ne facem,* că am auzit paşi hotărâţi îndreptându-se spre uşa garajului. Dintr-o săritură, Marc fu lângă dispozitivul de închidere şi-l apăsă. Uşa coborî încet, mult prea încet. Apoi mă prinse de braţ şi îl strecură după gâtul lui.

— N-avem alternativă decât să ne întoarcem tot pe unde am venit, îmi spuse, încruntat. Dacă n-ai fi fost rănită, am fi avut mai multe şanse. Ăştia au de ocolit o stradă întreagă până să ajungă în faţa clădirii.

Nu puteam să calc pe piciorul stâng, durerea era de nesuportat. Suferinţa urca din membrul rănit, trecea prin inimă, apoi se înfigea în creier ca un cuţit. Aproape că-mi doream să mă ucidă careva,

să mă scape de chinuri.

Am străbătut galeriile, am trecut apoi, prin faţa uşii biroului unde Anemona zăcea aşa cum căzuse. Parcă dormea. Ca şi când abia atunci aş fi aflat de moartea ei, o durere pătrunzătoare mi-a despicat sufletul în două. Piciorul sănătos şi-a pierdut fermitatea şi m-am lăsat cu toată greutatea pe umărul recuperatorului.

— Jeleşti mai târziu! mi-a şoptit.

La etajul unu m-a lăsat cu spatele sprijinit de zid, apoi a coborât spre Lazăr, ce încă nu aflase de trădare, şi i-a spus ceva la ureche. Individul a ieşit pe uşă val vârtej, lăsând scara în grija lui Marc.

Sprijinită de el, evaluam plină de speranţă cei câţiva metri până la uşă, când liota de gărzi se întoarse, cu Lazăr în frunte. Dăduseră nas în nas şi ceilalţi îl puseseră la curent cu ce se întâmplase.

Cu o smucire fără de veste, Marc m-a împins spre uşa toaletei. Am căzut grămadă peste marmura rece. Prinsesem sub mine braţul drept şi mă pricopsisem cu o nouă durere. Dar cine mai avea timp de smiorcăit? Adrenalina îmi inundase creierul.

M-am târât cum am putut aproape de perete şi m-am sprijinit de el. Dâra subţire de sânge lăsată în urma mea se usca repede, în timp ce picuri mici formau o băltoacă lângă rana de la gleznă. Pleoapele mi s-au îngreunat.

Uşa se deschise şi nu ştiu cum am reuşit să spun:

— Marc, cred că leşin…

Paşii se apropiară şi cineva se lăsă pe vine lângă mine.

— Doamne! Ce-i asta? se auzi.

O voce de femeie îmi mângâie auzul. Persoana îmi atinse părul şi îmi descoperi chipul. Cu ochii tulburi am încercat să văd cine era. Lumina albă, de la neonul strălucitor din tavan mă făcu să strâng pleoapele.

— Oriana…

Nu sunt sigură dacă mi-am auzit numele aievea sau chemarea venea dintr-un vis. Însă, vocea aia… Era ca un alter ego. O singură persoană putea rosti numele meu în felul acela. Am deschis ochii, atât cât am putut, şi am aşteptat. Aburul orbitor al plafonierei a pierdut din intensitate şi, din el, în faţa mea s-a materializat silueta delicată a Elenei.

— Elena! am şoptit.

Ştiam ce va urma. Şi dacă lucrurile aveau un curs deja bine stabilit, de ce să nu mă bucur puţin de această reuniune imprevizibilă? Cei de Dincolo se vor ocupa de ea după aceea. Îi vor şterge toate amintirile legate de întâlnirea cu mine. Va fi în regulă.

Ce căuta Elena aici? De ce Astrid nu ştiuse?

Uşa se deschise din nou şi Marc intră respirând sacadat. Văzu femeia aplecată asupra mea. Roti capul deznădăjduit, înjură, ajuns la capătul răbdărilor, apoi se repezi asupra Elenei, o ridică în braţe şi o luă de lângă mine. N-a auzit când i-am

strigat s-o mai lase. Că ea era Elena. Că mă vor extrage. Că, oricum, nu mai conta.

Am apucat doar să văd ochii împietriţi ai verişoarei mele, străduindu-se să nu piardă contactul vizual cu mine. În zadar am încercat să mă feresc, privirea aceea m-a luat în stăpânire şi m-a silit s-o petrec până ce am pierdut-o din vedere.

Nu se opusese când braţele lui Marc o cuprinseseră şi o luaseră pe sus. Nu realiza ce se petrecea. Nu era adevărat ce vedea şi totuşi era.

Am privit la uşa batantă a sălii de baie. S-a bâţâit o vreme înainte şi înapoi, apoi a rămas neclintită. În spatele ei se auzea zumzetul petrecerii. Apoi, linişte.

Prea linişte.

Tot mai linişte.

Mintea mea plutea într-o ceaţă nenorocită şi, în densitatea ei, ghiceam chipuri cu trăsături neclare. Pentru o clipă am văzut ochii lui Viorel, apoi, pe aceeaşi fizionomie, gura strânsă a Anemonei, obrajii lui Mati, pârjolul din privirea lui Malorum, barba albă a lui Amadeus... Mi se părea că ghicesc o expresie cunoscută, însă iute se metamorfoza în alta, obscură la început, căpătând apoi contururi vag familiare.

Apoi, n-a mai fost nimic.

Când m-am trezit din nefiinţă, am simţit ceva moale şi cald sub mine. Mi-am încleştat palma în

care aveam arma. Nu era nimic acolo. Strângeam firicele fine de nisip alb ce, apoi, îmi scăpau printre degete. Mi-am privit piciorul; rana dispăruse.

Un zgomot ca de fâlfâit de aripi se auzi deasupra mea. Doi îngeri imenşi, unul alb şi altul negru, planau liniştiţi, aşteptând să-mi revin. Mă priveau curioşi cu perechi de ochi într-o culoare de neimaginat în Chaos. La ceva depărtare, Ama şi Abel încă zăceau în nisip cu feţele în jos. Pe spate le crescuseră aripi micuţe, incolore.

Eram Dincolo.

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 13
Capitolul III 37
Capitolul IV.....53
Capitolul V 83
Capitolul VI 103
Capitolul VII 125
Capitolul VIII 147
Capitolul IX 167
Capitolul X 195
Capitolul XI 215
Capitolul XII 235
Capitolul XIII 251
Capitolul XIV 269
Capitolul XV 291
Capitolul XVI 305

Citeşte continuarea poveştii în cartea a treia a seriei, Dincolo.

Fabuloasele aventuri ale Orianei continuă în volumul Chaos,
al doilea al seriei Am murit, din fericire.
Ai 336 pagini de emoție condensată.
336 motive să citești această carte.

„După fiecare pagină, îți pui întrebări."
Valentina Bolba - The Hidden World of Books

„Panoplia unor subiecte grave într-un registru accesibil,
presărat cu umor și zâmbete, cu dialoguri vii, antrenante."
Catia Maxim

„O carte de miliarde!"
Cristina Toma - București FM

QUANTUM

www.quantumpublishers.ro
ISBN 978-606-94133-2-6
9 786069 413326